

Carte oferită pe internet de <http://lupta-ns.info> &  
<http://ofensivaodal.blogspot.com>

**DAVID DUKE**

# Rasă și realitate

Capitolul unu

## Rasă și rațiune

Era în anul 1963. Aveam treisprezece ani, și mă întrebam dacă nu cumva comiteam o impietate gândindu-mă, măcar, că ar fi posibil ca rasele omenești să difere între ele, când am descoperit volumul „Race and Reason: A Yankee View“, de Carleton Putnam. La început, am presupus că „Rasă și rațiune“ avea să se releve ca o expunere superficială și ușor refutabilă a prejudecăților rasiale. În același timp, însă, îmi dădea un sentiment de neliniște.

Nu bănuiam că tocmai începeam să citesc o carte care avea să-mi schimbe viața.

Textul m-a captivat. Am început să citesc în tramvai, la întoarcerea de la librărie, apoi în autobuzul spre casă, aproape trecând de stația unde trebuia să cobor. În drum spre casă, m-am oprit de câteva ori pentru a citi mai atent unele paragrafe, după care mi-am continuat drumul, meditănd la ideile pe care le descoperisem. În seara aceea, după ce am mâncat pe fugă supeul, m-am repezit în dormitorul meu de la etaj, am scos cartea din pungă și n-am mai lăsat-o din mână până n-am terminat-o.

„Rasă și rațiune“ nu m-a convertit, dar m-a făcut să mă gândesc critic pentru prima oară la problema rasială și să pun sub semnul întrebării argumentele egalitariste pe care până atunci le acceptasem fără discuție. Nu eram pregătit să-mi abandonez principiile, dar cartea m-a făcut să-mi dau seama că mai exista încă un punct de vedere, la fel de legitim și științific.

M-am întrebat: „Dacă lucrurile scrise aici sunt adevărate? Dacă deosebirile, calitatea și componența raselor reprezintă principalii factori ai vitalității civilizațiilor?“

Putnam preconiza faptul că integrarea rasială masivă a școlilor publice americane avea să ducă la intensificarea rasismului de culoare, la sentimente de dușmănie și frustrare, la reducerea nivelului de învățământ, la creșterea ratei violenței în școli și, prin urmare, la un fenomen de implozie a marilor orașe din America. Riscul ca țara noastră să cunoască o asemenea soartă mă îngrijora. Voiam să aflu adevărul, indiferent la ce concluzie m-ar fi putut aduce acesta.

Mă interesa în mod deosebit o anumită alegație a lui Putnam. Autorul afirma că cei mai mulți dintre Părinții Fondatori ai Americii credeau cu convingere în deosebirile rasiale și că până și Președintele Lincoln, Marele Emancipator, declarase în repetate rânduri că, după părerea lui, existau mari diferențe între rase, care făceau necesară separarea acestora. Dacă afirmațiile lui Putnam erau corecte, atunci trebuia să recunosc faptul că mijloacele de informare mă înșelaseră într-o privință importantă. Generația mea fusese învățată că egalitatea rasială fusese un principiu fundamental al Părinților Fondatori, fiind chipurile exprimată chiar și în „Declarația de independență“:

Considerăm de la sine evidente următoarele adevăruri: că toți oamenii se nasc egali, că sunt înzestrați de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile (...).

Majoritatea americanilor pot identifica imediat aceste cuvinte. Dar înseamnă ele oare că Jefferson și ceilalți patrioți care au semnat documentul credeau că toți oamenii se nasc egali din punct de vedere biologic? Că rasele albă și neagră au fost înzestrate în mod egal de către Creator?

Cum putea fi adevărat un asemenea lucru, întreba Putnam, când același document îi declară pe indieni niște „sălbatici necruțători“ care masacrează oameni nevinovați fără a ține seama de vârstă sau de sex?

A incitat insurecții interne printre noi și a purces la aducerea localnicilor de la frontierele noastre, necruțătorii sălbatici indieni, a căror lege cunoscută a războiului constă în distrugerea fără deosebire a oamenilor de toate vârstele, sexele și condițiile sociale.

Oricine care ar folosi azi un asemenea limbaj, de pe podiumul Convenției Naționale Republicane sau Democrate, ar fi înfierat de toată lumea.

Cum ar fi putut crede cu adevărat în egalitatea rasială, când mulți dintre semnatori înșiși, inclusiv autorul, Thomas Jefferson, aveau sclavi negri care erau considerați bunuri în proprietate, asemenea vitelor? Cum rămânea cu drepturile inalienabile ale sclavilor? Erau pare Părinții Fondatori niște ipocriți nerușinați, sau poate declarația nu spunea altceva decât că drepturile noastre, ca supuși britanici din cele treisprezece colonii, erau aceleași cu ale fraților noștri englezi din Marea Britanie?

Pe Placa Memorială a lui  
Thomas Jefferson putem citi:

După ce am citit și am recitit restul declarațiilor lui Jefferson în problema negrilor, m-am convins că autorul nu se referise la egalitatea rasială, atunci când redactase „Declarația de independență“. Pe lângă cuvintele „se nasc egali“, cel mai comun citat al oricărui Părinte Fondator al Americii, folosit pentru a susține mișcarea pentru drepturi civile, a fost clasică frază a lui Jefferson:

Nimic nu e scris mai sigur în cartea sorții, decât că acești oameni [negrii] sunt hărăziți să fie liberi.

Această declamație a fost folosită în mii de cărți, articole, piese de teatru, emisiuni documentare și filme artistice – mai mult decât oricare alt enunț celebru despre problema rasială. Pe placa frumosului memorial Jefferson din Washington D.C., cuvintele sale sunt gravate ca o sfântă scriptură, pe uriașele panouri interioare de granit. Următoarea propoziție de pe perete începe cu cuvintele „Să promulgăm legea pentru educarea oamenilor de rând.“ În articolele din presă, citatul se sfârșește cu cuvintele „să fie liberi“. Nici articolele și nici arhitectul memorialului nu au recunoscut cinstit existența unei elipse, căci citatul este în mod clar un fals intenționat, care modifică radical sensul inițial al declarației.

În revista „Western Destiny“ a lui Willis Carto, am citit pentru prima oară restul celebrei declarații a lui Jefferson. Citatul în sine nu este decât un fragment dintr-un paragraf inclus în autobiografia lui Jefferson:

Nimic nu e scris mai sigur în cartea sorții, decât că acești oameni [negrii] sunt hărăziți să fie liberi. Nu mai puțin sigur este faptul că cele două rase, la fel de libere, nu pot conviețui sub o aceeași guvernare. Natura, obiceiurile, opiniile, au trasat hotare distinctiv de neșters între ele. Încă ne mai stă în putere să dirijăm procesul de emancipare și deportare în liniște și pace, și într-un ritm atât de încet încât răul să se risipească pe nesimțite, iar locul lor să fie (...)

ocupat încetul cu încetul de muncitori albi liberi. Dacă, dimpotrivă, va fi lăsat să se impună prin forță, natura umană trebuie să se cutremure în fața perspectivei ce se anunță.<sup>1</sup>

Textul complet al declarației lui Jefferson m-a năucit. Nu numai că nu credea în egalitatea rasială, ci declara clar că Natura imprimase deosebiri de neșters între rasele neagră și albă, că acestea nu puteau conviețui sub aceeași guvernare, și că, dacă rasa neagră nu era dusă înapoi în Africa, se „cutremura“ pentru viitorul Americii. Sursele egalitariste care scriseseră cu trufie despre credința lui în egalitate mă înșelaseră fără rușine.

Poate că opinia lui Jefferson era greșită, mi-am spus eu, dar de ce i se răstălmăciseră cuvintele într-un sens complet opus celui original? Mi-am amintit când vizitasem rotonda Memorialului Jefferson și privisem cu respect acele cuvinte, în fața magnificei statui a lui Jefferson însuși. Acum, știam că acele cuvinte gravate în granit erau mincinoase.

Oare restul acelor cuvinte convingătoare se scursese pur și simplu în „gaura memoriei“, cum o numea George Orwell, în romanul său clasic 1984? <sup>2</sup> Dacă instituția socială suprima și distorsiona cu nerușinare un fapt istoric atât de important, am început să mă întreb dacă nu cumva au existat și alte înșelătorii importante în privința rasei. Putnam demasca mult mai multe.

Marșul Pentru Drepturile Civile spre Washington, organizat de Martin Luther King în 1964, și-a ținut mitingul în fața Memorialului Lincoln. Știam că Lincoln se împotriva instituției sclaviei, la fel ca Jefferson, dar care ar fi fost opinia lui Lincoln despre un marș pentru egalitatea și integrarea rasială, ai cărui participanți se adunau pe treptele impunătorului său memorial? Iată câteva dintre cele mai surprinzătoare sentimente ale lui Lincoln asupra acestei probleme:

Egalitatea negrilor. Palavre! Câtă vreme, sub guvernarea unui Dumnezeu destul de mare pentru a făuri și menține acest Univers, vor mai continua escrocii să vândă și neghiobii să înghită o gogoasă demagogică atât de josnică? (Abraham Lincoln, Opere complete, redactor Roy P. Basler, Rutgers University Press 1953, Septembrie 1859 (vol. III, pag. 399))<sup>3</sup>

Într-o cuvântare ținută la Springfield, Illinois, în data de 26 iunie 1857:

O despărțire a raselor este singura măsură preventivă perfectă contra amalgamării, dar întrucât separarea imediată e imposibilă, următoarea soluție constă în a le ține despărțite acolo unde nu sunt deja împreună (...). O asemenea separare, dacă este efectuată cât de cât, trebuie să se realizeze prin colonizare (...). Este o acțiune dificilă, dar „unde se găsește voință, se află și o cale“; iar ceea ce îi e necesar acum colonizării este o voință puternică. Voința izvorăște din cele două elemente ale sensului moral și interesului propriu. Să ajungem la convingerea că este just moralmente și, în același timp, favorabil, sau cel puțin nu contrar, intereselor noastre, să-i transferăm pe africani în climatul lor natal, și vom găsi o cale de a o face, oricât de grea ar fi o asemenea sarcină. (vol. II, pag. 408-9)<sup>4</sup>

În celebrele Dezbateri Lincoln-Douglas din Charleston, Illinois, Lincoln a spus:

Nu sunt și nici nu am fost vreodată în favoarea instaurării în orice fel a egalității sociale și politice între rasele albă și neagră. Nu sunt și nici nu am fost vreodată în favoarea acordării dreptului de vot negrilor, sau alegerii lor ca jurați, sau calificării lor pentru a deține funcții publice, sau căsătoriilor mixte cu persoane albe; și voi mai spune, pe lângă aceasta, că există o diferență fizică între rasele albă și neagră, care cred că le va împiedica etern să conviețuiască în termeni de egalitate socială și politică. (A patra dezbatere cu Stephen A. Douglas la Charleston, Illinois, 18 septembrie 1858, vol. III, pag. 145-461)<sup>5</sup>

În umbra monumentului închinat omului care a rostit cuvintele de mai sus, s-a adunat Marșul pentru Drepturile Civile din 1964. Cerurile trebuie să se fi scuturat de răs. Am cercetat textul Proclamației de Emancipare a lui Lincoln și, spre consternarea mea, am constatat că

până și cuvântarea care-l însoțea cerea deportarea negrilor din America și repatrierea lor în Africa:

...și ca efortul de a coloniza persoanele de origine africană, cu consimțământul lor, pe acest continent sau pe altele, după ce se va obține acordul guvernelor existente acolo, să continue. (Din Proclamația de Emancipare rostită de Președintele Lincoln, la data de 22 septembrie 1862)<sup>6</sup>

Urmează cuvintele Președintelui Lincoln cu ocazia unei ceremonii de repatriere în Washington D.C.:

Am insistat pentru colonizarea negrilor și voi continua. Proclamația mea de Emancipare era legată de acest plan. Nu este loc pentru două rase distincte de oameni albi în America, și cu atât mai puțin pentru două rase distincte de albi și negri.

Nu pot concepe o calamitate mai mare decât asimilarea negrilor în viața noastră politică și socială, ca egali ai noștri (...).

În interval de douăzeci de ani, putem să-i colonizăm pașnic pe negri și să le dăm limba, literatura, religia și sistemul nostru de guvernare, în condiții în care să se poată ridica la deplina măsură a umanității. Acest lucru nu s-ar putea face niciodată aici. Nu putem atinge niciodată uniunea ideală la care visau părinții noștri, cu milioane de membri ai unei rase străine și inferioare printre noi, a căror asimilare nu este nici posibilă, nici dezirabilă. (vol. V, pag. 371-5)<sup>7</sup>

Priviți situația noastră actuală – țara angajată în război! – bărbații noștri albi tăindu-și unii altora gâturile (...) și apoi gândiți-vă la ceea ce știm că este adevărul.

Dacă nu ar fi existat rasa voastră între noi, nu ar fi avut loc nici un război, deși multora dintre cei angajați în ambele tabere nu le pasă de voi în nici un fel (...). Prin urmare, este mai bine și pentru unii și pentru ceilalți să ne separăm (...).

Voi și noi suntem rase diferite. Ne despart deosebiri mai largi decât există aproape între oricare alte două rase. Dacă e drept sau nedrept acest lucru, nu e nevoie să discut, dar această diferență fizică reprezintă un mare dezavantaj și pentru voi și pentru noi, întrucât cred că rasa voastră va suferi foarte mult, mulți dintre ai voștri din cauza vieții printre noi, iar dintre ai noștri, din cauza prezenței voastre. Într-un cuvânt, vom suferi și unii și alții. Dacă admitem acest adevăr, el oferă cel puțin un motiv pentru a ne despărți. (Cuvântare despre colonizare, ținută unei delegații de negri la Washington D.C., în data de 14 august 1862, vol. V, pag. 371)<sup>8</sup>

Pentru Lincoln, singura soluție fezabilă pe termen lung a problemei rasiale din America era repatrierea. De aceeași părere au fost și mulți alți titani ai istoriei americane, printre care Thomas Jefferson, James Monroe, James Madison, Andrew Jackson, Daniel Webster, Henry Clay și chiar autorul imnului nostru național, Francis Scott Key. Cu toții erau membri activi ai Societății Americane de Colonizare, fondată în 1817 la Washington D.C. Deși unor americani le va veni greu să creadă, colonizarea Africii cu sclavi eliberați începuse de fapt cu mult timp înainte de asasinarea lui Lincoln. Astfel a fost formată națiunea liberiană din Africa, denumirea ei provenind de la termenul latinesc care înseamnă libertate. Capitala Liberiei, Monrovia, a fost botezată după președintele american James Monroe, un puternic susținător al repatrierii negrilor. Până nu de mult, guvernul liberian a fost condus de urmași direcți ai sclavilor negri repatriați din America.

Mulți lideri negri au susținut și ei mișcarea de repatriere, inclusiv veneratul conducător de culoare din anii 1920 și 1930, Marcus Gravey. În 1935, în fața Congresului Statelor Unite a fost prezentată o petiție de repatriere semnată de patru sute de mii de negri; convingătoarele ei cuvinte merită să fie citate aici:

Dacă nu se va da posibilitatea, în Africa noastră strămoșească, cunoașterea agriculturii și a mașinilor și uneltelor agricole simple, pe care am dobândit-o aici, ne va ajuta să ne făurim o viață frugală dar civilizată, pe solul virgin și în clima prielnică a Liberiei (...). Acum suntem un element instabil, iar costul acestui proiect, oricât de mare ar fi, credem sincer că va reprezenta totuși o investiție sănătoasă din partea poporului american.<sup>9</sup>

Argumentele „patriotic-americe” pentru integrarea rasială, pe care cândva le acceptasem fără discuție, se prăbușiseră, căci dacă opoziția față de integrarea rasială te făcea să fii acuzat de a fi neamerican și antipatriot, înseamnă că la fel de antipatrioți erau și autorul „Declarației de independență”, președintele care a eliberat în cele din urmă sclavii și chiar autorul imnului nostru național. Părinții Fondatori nu erau numai segregacioniști în sens clasic, ci și separatiști albi, care au prezis cu îndreptățire că prezența continuă a africanilor în America va duce la conflicte sociale de nerezolvat. Ei credeau că singura soluție echitabilă nu putea fi decât repatrierea tuturor negrilor din Statele Unite și au format o societate destinată anume realizării acestui scop. În cele din urmă, idealul lor a fost zădărnicit, mai întâi de puterea economică a proprietarilor de sclavi, care căutau să-și păstreze averile, iar mai târziu, la sfârșitul Războiului de Secesiune, de către forțele politice radicale care îi foloseau pe sclavii recent eliberați drept carne de tun politică pentru a-și menține controlul asupra Congresului.

Sursele bibliografice ale lui Carleton Putnam cu privire la Părinții Fondatori se verificau până la nivelul semnelor de punctuație. Mintea mea s-a deschis spre posibilitatea ca Putnam să aibă dreptate nu numai în sens istoriografic. Mă alarma gândul la implicațiile rolului cardinal al rasei în crearea și menținerea culturii și a civilizației. Dacă era adevărat, însemna că înlocuirea rasei albe, prin emigrare și amestec rasial, putea distruge însăși civilizația occidentală.

Egalitariștii și aliații lor din mass-media și guvern s-au angajat în mod clar într-o politică de schimbare rapidă a componenței rasiale a Statelor Unite. Chiar dacă politica lor este cumplit de deusolată, o dată ce se va realiza pe deplin, cale de întoarcere nu va mai exista. Este la fel ca în cazul unui om de știință care, căutând un tratament contra durerilor de cap, îl testează în mod iresponsabil pe el însuși. Dacă reiese că formula e toxică, nu benefică, în veci nu va mai concepe alta.

Logica e limpede: dacă Putnam are dreptate când afirmă că deosebiriile inerente dintre rase sunt acelea care produc diferențe accentuate în cultură și valori, înseamnă că preschimbarea Americii, dintr-o națiune de proporție covârșitoare albă într-o societate multi-rasială și multi-culturală va produce reacții rasiste și conflictuale inevitabile.

Pe de altă parte, aceeași logică îmi spunea că, dacă egalitariștii aveau dreptate, schimbarea rasială avea să antreneze cu sine armonie și progres.

Argumentele lui Putnam cu privire la integrarea rasială erau la fel de chibzuite ca și dezvoltările lui istorice. I-am rezumat pledoaria în lucrarea mea trimestrială la educație civică.

Putnam susține că rasa este o realitate distinctă în lume. Că s-au efectuat mii de studii asupra deosebirilor rasiale, care au dezvoltat cu consecvență diferențe profunde ale I.Q. și configurații comportamentale divergente între negri și albi. Numeroase alte studii au arătat multe deosebiri identificabile între creierile și craniile negrilor și ale albilor, precum și faptul că aceste diferențe reprezintă cauzele de bază ale slăbelor rezultate la învățătură și comportamentului antisocial al negrilor. Putnam e convins că civilizația este produsul acelui grup rasial care a creat-o, iar înlocuirea demografică a rasei fondatoare, prin mixaje rasiale, emigrări și rate diferite ale natalității, va diminua și în cele din urmă va reduce vitalitatea culturii și a civilizației.

Putnam afirmă că decizia Curții Supreme de a forța integrarea învățământului public a fost o fraudă științifică și intelectuală comisă asupra cetățenilor americani. El arată că cercetările omului de știință socială negru, Dr. Kenneth Clark, sunt în contradicție clară cu mărturia depusă ulterior de acesta în fața Curții Supreme, în procesul Brown versus Comisia de

Învățăământ din Topeka. Sentința procesului Brown s-a bazat pe declarația lui Clark în sensul că respectul de sine al copiilor negri ar fi prejudiciat grav de segregarea rasială.

Doctorul Clark a atestat că, atunci când copiilor negri li s-a dat să aleagă între jocul cu păpuși albe și cel cu păpuși negre, ei au ales în proporție copleșitoare păpușile albe – chipurile demonstrând vătămarea psihică provocată de o societate segregată. Doctorul Clark a ascuns faptul că, deși este adevărat că în școlile segregate copiii negri preferă cu regularitate păpușile albe, studiile lui au mai arătat și că copiii negri din școlile integrate tind mai degrabă să aleagă păpuși albe.<sup>10</sup>

Pe lângă afectarea respectului de sine al copiilor negri, integrarea va vătăma efectiv și evoluția educațională a acestora. Ea creează o ambianță de învățăământ universalistă, care nu reacționează față de necesitățile și aptitudinile lor specifice. Putnam mai susține de asemenea că copiii albi vor suferi de o reducere a nivelului și o accentuare a violenței, proprii comunității negre.

Pentru al parafraza pe Lincoln, Putnam demonstrează că negrii și albi „vor suferi și unii, și alții”.

Nu eram gata să accept premisa de inegalitate rasială a lui Putnam, dar în fața unor probe istorice atât de dramatice mi se părea scandalos faptul că mijloacele de informare populare din America promovau ideea că Părinții Fondatori au crezut în integrarea și asimilarea rasială. Dându-mi seama că mă înșelaseră în această privință, mi-am pierdut încrederea de principiu în toate preceptele egalitariste. M-am hotărât să cercetez meticulos întreaga problemă, încercând să-mi las deoparte prejudecățile egalitariste.

Egalitariștii susțin că între negri și albi nu există diferențe ale nivelului de inteligență și că, în același timp, mediul ambiant are cea mai mare influență asupra aptitudinilor mintale și a caracterului. Mai mult, ei susțin că singura deosebire semnificativă dintre rase constă în culoarea pielii. Unii dintre ei merg până la a afirma că de fapt nici nu ar exista rase propriu-zise. Știam că mai aveam mult de citit și de meditat, dacă voiam să ajung vreodată la o înțelegere echilibrată a problemei rasiale.

Alte cuvinte celebre ale lui Thomas Jefferson, înscrise pe memorialul lui, spuneau: „Am jurat pe altarul lui Dumnezeu ostilitate eternă contra tuturor formelor de tiranie asupra minții omului”. În timp ce continuam să citesc și să descopăr alte și alte minciuni și falsuri în legătură cu rasa, propria mea ostilitate creștea, deopotrivă cu hotărârea de a descoperi adevărul despre rasă – oriunde m-ar fi dus acesta.

Oare diferențele dintre albi și negri se rezumă, așa cum doream să cred cu atâta disperare, numai la culoarea pielii? Sau există într-adevăr și alte deosebiri, mai profunde și mai semnificative, mintale și de personalitate, determinate de gene, nu de mediul ambiant? Dacă există într-adevăr diferențe inerente de profunzime, însemna că toate premisele integrării rasiale deveneau amenințate.

Înainte de a putea înțelege dacă între rase există sau nu deosebiri inerente de inteligență și caracter, trebuia să aflu dacă diferențele psihologice sunt produsul eredității sau al mediului, mai ales în privința celei mai importante caracteristici: inteligența.

Capitolul doi

O chestiune de inteligență

După ce am descoperit că mijloacele de informare ale instituției sociale existente mă amăgiseră în legătură cu convingerile rasiale ale Părinților Fondatori ai Americii, am început să-mi pun întrebări cu privire la premisele problemei rasiale. Încă nu eram pregătit să accept teza lui Carleton Putnam conform căreia negrii ar fi în mod inerent mai puțin inteligenți decât albi și mai puțin capabili de a susține civilizația. Mi se părea nedrept ca Dumnezeu și Natura să fi făurit o rasă mai puțin inteligentă decât alta.

Pentru a înțelege dezbateră rasială, trebuia să ajung la fundamentele ei. Erau rasele cu adevărat egale ca inteligență și caracter? Înainte de a apuca să abordez această problemă, trebuia să descopăr adevăratele surse ale comportamentului și performanțelor omenești. Se aflau rădăcinile inteligenței și ale comportamentului în gene (ereditate), sau în condiționare (mediu)? Numai pe baza acestui răspuns puteam spera să înțeleg chestiunea rasială.

Întrucât inteligența deosebește mai presus de orice ființele omenești de mediul animal, m-am hotărât să cercetez ce anume este inteligența, cum se măsoară ea și ce impact real are asupra individului și a societății.

Mi-am început studiul cu lecturi despre natura inteligenței, începând, așa cum îmi place să fac întotdeauna când încep cercetarea unui subiect, cu dicționarul în mână.

inteligență, s.

1. capacitate de a învăța, raționa, înțelege și a efectua alte forme similare de activitate mintală; aptitudine de a percepe adevărurile, relațiile, faptele, sensurile etc.

2. manifestare a unei înalte capacități mintale: „El scrie cu inteligență și umor”.<sup>11</sup>

În general, inteligența este definită ca fiind capacitatea de a dobândi și pune în aplicare cunoștințele. Civilizația este produsul unor oameni cu o inteligență suficient de înaltă pentru a dobândi și aplica informații, idei și concepte formale, și de a rezolva probleme de limbă, agricultură, arhitectură, transport, fabricație, distribuție, economie și guvernare. Inteligența pare să fie și mai importantă în aspectele superioare ale civilizației: dreptul, religia, medicina, filosofia, literatura, muzica și celelalte arte, științele.

Ce este I.Q.?

Deși testarea inteligenței este în prezent atacată de neo-marxiști ca un instrument al elitelor, părintele testelor moderne de inteligență a fost Alfred Binet, un psiholog francez care, în 1905, a elaborat testul pentru identificarea și ajutarea copiilor cu capacități mintale scăzute. În mod tradițional, copiii de acest nivel nu aveau acces la învățământul public, dar guvernul francez emisese o lege care garanta programe speciale de învățatură pentru copiii cu deficiențe mintale. În jurul anului 1911, Binet și asociatul lui, Theodore Simon, extinseseră textul, pentru a avea aplicare și la adulți. Pe măsură ce-și perfecționau metodele de testare, a devenit tot mai evident că puteau să identifice copiii și adulții care aveau nevoie de ajutor corector și, de asemenea, să-i discearnă pe cei înscriși la nivelurile normale de inteligență, precum și pe cei înzestrați cu facultăți mintale superioare.

În anul 1912, psihologul german Wilhelm Stern a propus divizarea vârstei mintale a copilului în funcție de vârsta lui cronologică, pentru a stabili un indicator universal al inteligenței. În 1916, psihologul american Lewis Terman a introdus Coeficientul de Inteligență, ca scală de marcaj, pentru Revizia Stanford, încununată de un enorm succes, a Scalelor Binet, celebrul sistem „Stanford-Binet”. David Wechsler a elaborat ulterior testele I.Q. cele mai larg folosite în zilele noastre. El a renunțat la conceptul de „vârstă mintală”, folosind în schimb relația dintre scorul I.Q. individual și scorul I.Q. mediu pentru acea categorie de vârstă – denumind-o „deviație I.Q.”.

Criticii testelor de tip I.Q. s-au grăbit să atragă atenția că I.Q.-ul este un concept abstract, care poate să nu aibă nici o legătură cu lumea reală. Ei l-au citat pe doctorul Edward Boring de la Harvard, care în 1923 a scris: „Inteligența ca o capacitate măsurabilă trebuie să fie definită din start ca fiind capacitatea de a da rezultate bune la un test de inteligență. Inteligența este ceea ce se testează cu ajutorul acelui test.”<sup>12</sup>

Această declarație este în esență adevărată, dar același lucru se poate spune despre oricare alte teste. La urma urmei, examenul de conducere auto nu determină altceva decât performanța individului la test, nu neapărat calitățile lui de șofer în general. Totuși, nimeni n-ar putea susține în mod serios că, în medie, cei care ratează examenul conduc la fel de bine ca aceia cu rezultate perfecte.

Arthur R. Jensen, profesor de psihologie educațională la Universitatea din California de la Berkeley, extinzând munca de pionierat a psihologului englez Charles Edward Spearman, a confirmat faptul că toate testele de capacitate mintală se află într-o corelație pozitivă între ele.<sup>13</sup> Dacă o persoană înregistrează un punctaj sub medie la un tip de test asupra capacităților mintale, ea va avea șanse să înregistreze punctaje sub medie și la un alt tip de test. Dimpotrivă, dacă dă rezultate peste medie la un test, are șanse să atingă un scor similar de înalt și la altul. Cei care se descurcă bine la citit, de exemplu, de obicei sunt buni și la matematici. Conceptul de importanță a inteligenței generale, sau a inteligenței „g”, cum este ea denumită în lumea academică, este acceptat de marea majoritate a cercetătorilor și autorităților în psihologie.

Cel mai adecvat mod de a determina dacă testele I.Q. măsoară un factor important în relație cu performanța constă în a compara un număr cât mai mare de punctaje ale indivizilor testați cu realizările lor ulterioare, în școală și carieră. Cercetătorii au făcut și fac acest lucru în întreaga lume. Toate studiile importante arată că I.Q.-ul deține un rol important în preconizarea evoluțiilor ulterioare.

Cum se corelează I.Q.-ul cu succesul în viață

Zeci de studii extinse au arătat că scorurile I.Q. sunt cel puțin la fel de concludente ca mediile din liceu pentru a prezice performanțele din colegiu. Majoritatea psihologilor profesioniști sunt de acord că facultatea de a învăța se află într-o relație strânsă cu I.Q.-ul. Când am cercetat pentru prima oară problema, la începutul anilor '60, am descoperit numeroase studii științifice care demonstau importanța I.Q.-ului, dar mijloacele de informare dădeau impresia că lumea științifică i-ar fi pus la îndoială valabilitatea. În 1996, o comisie a Asociației Psihologilor Americani a fost solicitată să studieze problema I.Q.-ului. Comisia a constatat că I.Q.-ul are o legătură strânsă cu capacitatea de a învăța.<sup>14</sup>

Numeroase studii arată că I.Q.-ul se corelează strâns cu notele și progresul în școală; ba chiar, că poate prezice succesul individului, prestigiul lui profesional și nivelul de salarizare, mai exact decât o face fundamentul lui familial și socio-economic. Doctorul Arthur Jensen – considerat o autoritate eminentă în materie de valabilitate practică a I.Q.-ului – declară următoarele, în cea mai recentă carte a lui, *The g Factor*.

De la invenția lui Binet încoace, s-au efectuat nenumărate studii asupra valabilității testelor mintale pentru prezicerea performanțelor școlare ale copiilor. Abstracțiile Psihologice conțin aproximativ unsprezece mii de citate din studii despre relația dintre reușitele la învățământ și „I.Q.”. Dacă există un fapt de necontestat în psihometria aplicată, este acela că testele I.Q. au un înalt grad de valabilitate previzibilă pentru numeroase criterii educaționale, cum ar fi punctajele la testele de progres școlar, notele din școală, liceu și colegiu, repetenția, renunțarea la învățământ, numărul anilor de școlarizare, probabilitatea de a intra la colegiu și, după admitere, șansele de a primi bursă de studii. În condițiile posibilităților egale de școlarizare tot mai accentuate din ultimele decenii, I.Q.-ul a ajuns să preconizeze și mai exact rezultatele la învățământ decât înainte de actuala jumătate a secolului nostru.<sup>15</sup>

Multe studii arată o corelație firească între statutul ocupațional al tatălui și cel al fiului, când acesta ajunge la vârsta medie.<sup>16</sup> Majoritatea oamenilor ar prezice asemenea deznodăminte, datorită ambianțelor respective în care au crescut tații și fiii. Tatăl realizat și cu



succes în viață poate face, desigur, mai multe pentru fiul lui decât un tată șomer și sărac. În mod remarcabil, cercetătorii au constatat că I.Q.-ul unui copil este un factor de prognoză și mai concludent pentru statutul socio-economic final al acelui copil decât e actualul statut socio-economic al tatălui. Cercetătorul R. B. McCall, de exemplu, a arătat că I.Q.-ul unui adolescent și statutul ocupațional definitiv al acestuia se corelează într-o rată aproape dublă decât statutul ocupațional al tatălui și cel al fiului.<sup>17</sup>

Lucrarea *The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life*, publicată în 1994 de către Richard J. Herrnstein și Charles Murray, arată că I.Q.-ul unui copil are o legătură mai strânsă cu statutul lui socio-economic ulterior decât bogăția familiei.<sup>18</sup> Este mai probabil ca un copil sărac, dar cu un I.Q. superior, să atingă un statut socio-economic înalt, decât un copil bogat și cu un I.Q. moderat. De asemenea, „Curba Bell” demonstrează că I.Q.-ul are o strânsă legătură cu un număr de factori educaționali și profesionali, inclusiv notele din școală, nivelul de studii atins, venitul, succesul în afaceri și chiar unii factori sociali, cum ar fi tendințele spre criminalitate, nelegitimite civilă și dependența de serviciile de asistență socială.

Un alt studiu celebru a examinat carierele mai multor frați cu studii similare, care au crescut împreună în localitatea Kalamazoo din statul Michigan. Municipality din Kalamazoo își testase toți elevii din școlile publice, începând din 1924, acumulând o adevărată bogăție de informații. Studiile au arătat că, în cazul unor frați care avuseseră aceleași studii și aceeași viață de familie, frații mai mici, cu o diferență a I.Q.-ului de cincisprezece puncte între ei, au atins o diferență de 14% la maturitate, fratele cu I.Q.-ul cel mai mare având un venit financiar superior.<sup>19</sup>

Performanța și productivitatea profesională se corelează cu I.Q.-ul în același mod în care o fac succesul personal și câștigurile materiale. În numărul din luna decembrie a anului 1986 al periodicului „*Journal of Vocational Behavior*”, John E. Hunter, psiholog industrial la Michigan State University, a dezvăluit faptul că performanța în funcțiile de înaltă complexitate se corela în proporție de 0,58 cu scorurile I.Q. Până și în posturile cu complexitate redusă, inteligența se corela cu performanța profesională într-o proporție de 0,23 (Corelația măsoară gradul de apropiere dintre două proprietăți. O corelație de +1 indică o asociere perfectă, iar o corelație egală cu 0 înseamnă că cele două proprietăți sunt complet independente. Când corelația este de -1, concluzia este că, atunci când o proprietate crește, cealaltă scade întotdeauna, ele fiind invers proporționale.)

Hunter argumentează că, în toate funcțiile profesionale, inteligența prezice performanța, dar factorul este și mai important în ocupațiile de înaltă complexitate. De la studiile clasice menționate mai sus și până la cele mai recente cercetări din anii '90, rezultatele sunt în proporție covârșitoare consecvente: inteligența are importanță.<sup>20, 21, 22, 23, 24</sup>

Cu tot limbajul pompos folosit de politicienii egalitariști și guvernării Statelor Unite, comandantii armatei americane acceptă mai ușor legătura dintre inteligență și performanțele ulterioare. Autoritățile militare supun fiecare recrut unui Test de Calificare pentru Forțele Armate (A.F.Q.T.). Nu îl numesc test I.Q., dar acesta măsoară la rândul lui facultățile mintale și, în esență, este un test I.Q. Linda Gottfredson a subliniat că armatei i se interzice prin lege (cu excepția stării de război), să înroleze recruți cu nivelul inferior pragului de 10%).

Această lege a fost promulgată datorită costurilor de instrucție extraordinar de mari și ratelor înalte de eșec printre acești oameni, în timpul mobilizării de forțe din Al Doilea Război Mondial.<sup>25</sup> Un raport al Departamentului Apărării S.U.A. declară: „Persoanele cu punctaje A.F.Q.T. superioare au șanse mai mari de a atinge competența profesională la începuturile primului stagi decât cele cu punctaje inferioare.”<sup>26</sup>

Un exemplu al măsurii în care I.Q.-ul afectează diverse zone ale societății se poate întâlni în rata accidentelor de circulație. Psihologul australian Brian O'Toole a demonstrat o accentuată corelație inversă între I.Q. și rata mortalității în accidente. Într-un studiu efectuat pe 46.166 de subiecți care serviseră anterior în forțele armate australiene, O'Toole a descoperit că cei care avuseseră punctaje în Testul de Calificare Generală al Armatei cu I.Q.-

uri cuprinse între 80-85% înregistrau o rată a mortalității cauzate de accidentele rutiere de aproape trei ori mai mare decât a celor situați în gama dintre o sută și o sută cincisprezece. Nivelurile de mortalitate pot fi și mai drastice în cazul unor I.Q. inferioare, dar cei care punctaseră sub echivalentul unui I.Q. optzeci fuseseră respinși din serviciul militar, așa că pentru ei nu existau documente.<sup>27</sup> O'Toole a scris: „persoanele cu o inteligență inferioară pot avea o capacitate mai slabă de evaluare a riscurilor și, în consecință, pot conduce mai puțin prudent decât o fac persoanele mai inteligente.”<sup>28</sup>

<TABEL – v. lista ilustrațiilor>

Pe măsură ce mă adânceam în studiul aspectelor legate de I.Q., la jumătatea anilor '60, eram tot mai uimit de diferența dintre modul cum se discuta în mass-media controversa privitoare la I.Q. și literatura științifică de specialitate. Am început să citesc lucrările mai multor psihologi care argumentau absolut convingător importanța I.Q.-ul, dar constatam că acei oameni de știință și studiile lor beneficiau de foarte puțin spațiu în mijloacele de informare populare. În schimb, presa sugera repetat că de fapt I.Q.-ul nu însemna nimic. De asemenea, mass-media populare insistau că numai „rasiștii” cred într-o asociere strânsă dintre inteligență și ereditate. Există o întreagă bogăție de informații despre rolul important al geneticii în inteligență, dar presa continuă în cea mai mare parte să le ignore și repetă papagalicește aserțiunea că „nu există nici o dovadă științifică arătând că inteligența se moștenește”. Niciodată nu s-a rostit un mai mare neadevăr.

## Capitolul trei

### Ereditate sau mediu?

Dacă inteligența are un impact puternic asupra succesului sau eșecului unui individ, este de la sine înțeles că inteligența populației unei națiuni, măsurată după I.Q., afectează calitatea națiunii. Am ajuns la convingerea că nivelul de inteligență al populației unei națiuni este mai important chiar și decât resursele naturale ale țării respective. Continua să mă frământa întrebarea dacă inteligența umană poate fi îmbunătățită în proporție semnificativă prin învățatură și antrenament, sau dacă ea este în primul rând o capacitate moștenită. Încă de la începutul construirii civilizațiilor, asupra acestei probleme a planat o continuă controversă.

Chiar și în cele mai timpurii civilizații, printre cei învățați a domnit o percepție rudimentară a puterii eredității de a contura caracterul omenesc. După ce omul a învățat să domesticească și să împerecheze diferite specii de plante și animale specifice, urmărind anumite caracteristici unice, n-a mai trecut mult până să-și dea seama că legile eredității se aplicau și în cazul oamenilor.

De-a lungul epocilor, marii gânditori au luat și ei atitudine în această problemă. Într-una dintre cele mai vechi și mai cunoscute opere ale Apusului, clasică „Odisee” greacă, autorul scrie:

Sângele părinților tăi nu s-a pierdut în tine, ci faci parte din șirul de bărbați care sunt regi înscăunați, vlăstarele lui Zeus, căci nici un om de rând nu ar putea zămisli fii ca tine.<sup>29</sup> – Homer, „Odiseea”

Iacobinii francezi și empiriștii englezi, ca Berkeley, Locke și Hume,<sup>30</sup> au declarat succint atitudinea ambientalistă adversă, folosind termenul *tabula rasa*, care vrea să spună că la naștere mintea este o „tablă goală”, gata să fie umplută de lumea din jur. Problema ajunge până la esența a ceea ce suntem. Oare caracterul, inteligența, atitudinile și talentele noastre provin din mediul în care creștem, sau din genele pe care le moștenim?

Cu peste o sută de ani în urmă, un pionier al psihologiei, Sir Francis Galton, a studiat unele familii care produsese generatii întregi de genii. Cercetările lui Galton au indicat că inteligența și reușita subzistă în primul rând în gene.<sup>31</sup>

Galton a arătat că în familii predomină nivelul ridicat sau scăzut de inteligență. Întrucât pe atunci nu exista nici un mijloc obiectiv de a măsura capacitățile mintale, Galton și-a bazat aprecierile pe ceea ce definea el ca eminență, cu sensul de realizări ilustre. Deși membrii claselor superioare au o reprezentare disproporționată printre personalitățile eminente, Galton a constatat că în rândul claselor superioare însele – deși toți membrii lor sunt bogați și învață la cele mai alese școli – reușita intelectuală predomină printre anumite familii și rude ale acestora, la fel cum în alte familii se remarcă înapoierea mintală și chiar criminalitatea.

În următoarele câteva decenii după studiile lui Galton, mulți alți oameni de știință au îmbrățișat ideea naturii ereditare a capacităților mintale, iar descoperirile lor au afectat dramatic politica socială. Unul dintre cele mai controversate cazuri de la Curtea Supremă din S.U.A. se referea la esența dezbaterii Natură contra cultură. În procesul *Buck versus Bell*, Judecătorul Curții Supreme Oliver Wendell Holmes jr., hotărând să aprobe sterilizarea deficienților mintal, a scris una dintre cele mai controversate, probabil, sentințe din istoria Curții: „Trei generații de imbecili sunt de ajuns.” Verdictul lui Holmes se baza pe convingerea că inteligența – sau lipsa ei – este ereditară.<sup>32</sup>

În contrast cu adepții eredității, marxismul a încorporat determinismul ambientalist într-o poziție centrală a tezei sale. Perfecționați mai întâi ambianța, susține teza, și va lua naștere un paradis muncitoresc, o utopie. În 1948, Uniunea Sovietică a scos efectiv genetica în afara legii – toată știința geneticii, nu numai genetica umană – revenind la lamarckism, o teorie pre-darwinistă lansată de naturalistul francez Jean Lamarck. Lamarck susținea că acele caracteristici dobândite prin obișnuință, folosință sau nefolosință se pot moșteni. Cercetătorul rus T. D. Lîsenko, care afirma cu deplină seriozitate că grâul de iarnă se poate preschimba în grâu de primăvară prin controlarea pe termen scurt a mediului ambiant, a devenit țarul

științelor biologice sovietice, dispunând executarea acelor savanți ale căror cercetări contraziceau convingerile lui pseudo-științifice. Atât Lamarck cât și Lîsenko sunt în prezent respinși de geneticieni.<sup>33, 34, 35</sup>

În mod destul de interesant, mulți „conservatori“ americani moderni au îmbrățișat și ei ideea ambientalistă, acuzând pentru neajunsurile sociale moderne strict politica liberală a „Marii Societăți“. Această atitudine este similară cu a felului în care liberalii puneau fenomenele sociale nefaste, ca sărăcia și crima, integral în seama politicii conservatoare a administrațiilor trecute. Unii conservatori au trecut, de la filosofia social-darwinistă a lui Horatio Alger (care susținea că, succint exprimat, în cadrul unui sistem liber ajung la vârf cei mai buni – adică cei mai puternici și mai deștepți) la principiul fundamental al comunismului: că toți sunt egali și, astfel, oricine poate ajunge la vârf, dacă ambianța este propice.<sup>36</sup>

În tinerețe, adoptasem pe negândite poziția „ambientalistă“ îmbrățișată de mijloacele de informare americane. În prezent, ca și atunci, oricine citește cotidienele sau revistele săptămânale ori lunare și urmărește programele de televiziune va fi potopit de polemici ambientaliste. Ambianțele copilăriei și tinereții sunt acuzate pentru comportamentul distructiv al criminalilor violenți, sărăcia persoanelor nerealizate, notele mici ale elevilor și studenților, dependența de alcool sau droguri a toxicomanilor, incapacitatea în muncă a șomerilor, al cincilea copil nelegitim al câte unei femei care trăiește din ajutor social, comportamentul aberant al celor cu deviații sexuale și nereușita în școală a copiilor cu I.Q. redus.

Mi-a fost foarte ușor să cred în argumentația ambientalistă, pentru că ea oferea atât de multe speranțe. Ar fi de ajuns să modificăm ambianța copilului, ni se spune, pentru a rezolva toate marile probleme ale societății moderne. Părea atât de uman și generos să ne gândim că toți oamenii sunt într-adevăr inteligenți și morali în fond, dar corupți de o lume imperfectă. O asemenea perspectivă mi se părea mult mai plăcută decât ideea că unii oameni ar fi – rudimentar spus – doar niște rebuturi biologice, destinate să moștenească toate societățile eșuate ale omenirii.

Acceptând atitudinea ambientalistă, consideram că eram nobil, înțelegător și plin de compasiune față de cei dezmoșteniți și nenorocoși. O mentalitate asemănătoare ne face în cele din urmă să credem că ucigașul e victima – dar, cu cât citeam mai mult, cu atât mă confruntam cu mai multe dovezi care arătau mai marele impact al eredității.

Un lector invitat la una dintre orele mele de curs apăsese puterea mediului ambiant în conturarea caracterului și a nivelului I.Q.-ului, reluând vechiul argument ambientalist care spune că un copil închis de la naștere într-o celulă va ieși de acolo complet idiot. Este adevărat, mi-am spus, dar unul dintre colegii mei de clasă a avut îndrăzneala de a răspunde cu gluma: „Da’ nici dacă-l trimiteți pe antrenor [un instructor de sport extrem de încet la minte] la Universitatea Harvard, n-o s-ajungă un geniu!“

Afirmația colegului meu de clasă atingea fondul chestiunii. Ne naștem cu toții egali ca inteligență, poate doar cu excepția acelor copii care se nasc cu Sindromul lui Down sau alte handicapuri patologice congenitale? Putem fi într-adevăr cu toții ceea ce vrem să fim, fie campioni mondiali la alergări, fie specialiști în fizica nucleară?

#### Studiile asupra gemenilor

Unul dintre modurile în care știința a răspuns concludent la această întrebare este studiul efectuat asupra gemenilor identici crescuți separat. Gemenii univitelinii au, desigur, seturi de gene identice, câtă vreme gemenii divitelini se află în aceeași relație genetică cu a fraților și surorilor de vârste diferite, având în comun doar aproximativ jumătate din gene. Dacă argumentația ambientalistă este corectă, acei gemeni identici despărțiți la naștere și adoptați de familii diferite ar trebui să prezinte diferențe de I.Q. comparabile cu cele ale oricăror copii adoptivi neînrușiți, aleși la întâmplare. Mai mult, ei ar trebui să devină cu siguranță mult mai diferiți ca inteligență și comportament decât gemenii neidentici crescuți împreună.

S-au efectuat numeroase studii asupra gemenilor, inclusiv o expertiză cuprinzătoare a doctorului Thomas J. Bouchard jr., de la Universitatea din Minnesota, care a beneficiat de atenția lumii întregi. Studiul a arătat că I.Q.-urile gemenilor identici crescuți separat sunt mult

mai apropiate decât ale copiilor adoptivi aleși arbitrar, ba chiar și decât ale gemenilor divitelini care au crescut în aceeași casă și au învățat la aceeași școală. Nici măcar un singur studiu asupra gemenilor nu a contrazis vreodată aceste rezultate.<sup>37, 38</sup>

Permiteți-mi să subliniez următorul aspect foarte important: gemenii monoziagoți care cresc în ambianțe complet diferite – cu părinți diferiți, școli diferite, regimuri alimentare diferite, convingeri politice și religioase diferite – au I.Q.-urile mult mai apropiate decât gemenii dizigoți crescuți în sânul aceleiași familii. Dacă inteligența este în primul rând un rezultat al factorilor mediului ambiant, cu siguranță că gemenii divitelini crescuți împreună, în același mediu familial, social și educativ, ar trebui să prezinte I.Q.-uri mult mai apropiate decât gemenii care au crescut separat.

Am consultat și am citit și alte studii care demonstau puterea eredității în privința inteligenței și am constatat că până și acelea care se concentrau asupra gemenilor univitelini și divitelini crescuți împreună prezentau probe concludente suplimentare. Întrucât gemenii neidentici și identici se nasc la doar câteva minute diferență și, de obicei, cresc în același mediu, ei oferă o modalitate de a măsura impactul eredității, în condițiile în care factorii de mediu rămân constanți.

I.Q.-urile gemenilor identici sunt mult mai strâns corelate decât cele ale gemenilor neidentici. În general, corelările ating cam nivelul de 0,85 pentru gemenii identici crescuți împreună, în comparație cu 0,60 pentru gemenii neidentici. Psihologii Bouchard și McGue au trecut în revistă peste o sută de studii referitoare la aproximativ patruzeci de mii de perechi, descriind rezultatele tuturor acestor studii cognitive în literatura științifică de specialitate. Corelările lor de I.Q. erau:

În toate studiile comparative ale gemenilor monoziagoți și dizigoți s-a descoperit că gemenii identici crescuți separat aveau niveluri de I.Q. mai apropiate decât gemenii neidentici crescuți împreună! Alte surse excelente de date se găsesc în studiile asupra copiilor adoptați. Copiii adoptivi au I.Q.-uri mult mai apropiate de nivelurile părinților lor genetici decât de cele ale părinților adoptivi care i-au crescut.

Cercetările științifice asupra inteligenței i-au redus la tăcere pe toți, cu excepția celor mai beligeranți egalitariști. Din păcate, mass-media din America continuă să promoveze viziunile ambientaliste neștiințifice și discreditate ale neo-marxiștilor marginali și ale elementelor de extrema stângă, ca R. C. Lewontin, Steven Rose, Stephen Jay Gould și Leon Kamin. Presa uită aproape întotdeauna să menționeze afilierea politică ale acestor oameni, cum ar fi fosta funcție a lui Leon Kamin de redactor șef al ziarului săptămânal al Partidului Comunist American din New England. La fel de ignorat este rolul central al lui R. C. Lewontin în mișcarea pro-marxistă „Știință pentru popor” din perioada Războiului din Vietnam, precum și laudăroșeniile înfumurate ale lui Stephen Jay Gould de a fi învățat marxismul sub oblăduirea tatălui său. O mare parte a publicului general încă nu e la curent cu copleșitoarele dovezi științifice care demonstrează rolul proeminent al geneticii în determinarea inteligenței omenești, dar comunitatea științifică este conștientă de acesta. Snyderman și Rothman au efectuat sondaje extinse prin rândurile oamenilor de știință implicați în cercetarea psihologică și au descoperit că, pe la jumătatea anilor '80, marea majoritate a acestora considerau că I.Q.-ul este profund afectat de ereditate.<sup>39, 40, 41, 42</sup>

Creierul și inteligența

Descoperirea faptului că I.Q.-ul este în primul rând moștenit m-a făcut să-mi pun întrebarea: Ce anume se moștenește? Oricât de școlăresc ar părea răspunsul, acesta este, desigur: genele care constituie arhitectura și chimia creierului, împreună cu toate variantele lor, mai vizibile sau mai subtile. Pentru a accepta argumentul eredității de impact zero al

lamarckiștilor marxiști, e necesar să credem că, spre deosebire de toate celelalte organe omenești, creierul nu ar fi un produs al genelor.

Oamenii de știință consideră că aproape o treime din genele umane sunt afectate creierului, iar aceste gene, evident, variază. Inteligența este, în ultimă instanță, la fel de fizică precum structura care ne dă posibilitatea de a dribla o minge de fotbal sau a marca un coș la baschet. Ea își are rădăcinile în magnifica arhitectură și materie cenușie care se numește creier.

E greu de imaginat mintea umană ca o entitate cu baze eminamente fizice. În fond, gândurile nu au o natură fizică; nu le putem gusta, atinge, mirosi, vedea sau auzi decât în interiorul propriei noastre minți. Și totuși, creierul nostru este la fel de fizic ca mușchii brațelor sau ai picioarelor. Construcția și structura lui sunt cruciale pentru tot ceea ce ține de inteligență și personalitate. Până și gândurile noastre sunt rezultatele unor procese fizice, chimice și electrice din cadrul creierului. Dacă structura creierului nu ar fi importantă, atunci am putea învăța orice câine să-l citească pe Dostoievski sau pe orice urangutan să înțeleagă chimia organică. Structura mai primitivă și dimensiunile mai limitate ale creierului animalelor le împiedică să aibă un nivel înalt de inteligență. Datorită structurii cerebrale a unor oameni, nu orice ființă omenească poate învăța să scrie și să citească, necum să înțeleagă principiile fundamentale ale fizicii și chimiei.

Există diferențe dramatice între creierul unui om și cel al unui câine – sau al unui urangutan – care explică diferențele intelectuale dintre ei. Chiar și între creierul câinelui și cel al urangutanului există deosebiri ample și orice zoolog consideră că urangutanul este mult mai inteligent decât câinele. De fapt, dresorii de câini declară că există diferențe acute de inteligență între diferitele rase de câini, precum și deosebiri dintre temperamentele și alte aspecte ale personalității raselor.<sup>43</sup>

Când m-am confruntat pentru prima oară cu aceste informații despre inteligența câinilor, m-am întrebat care deosebiri dintre rase ar putea justifica diferențele mintale. Nu mi se părea plauzibilă decât o singură explicație: din moștenirile genetice diferite rezultă creiere diferite fizic.

Simplul fapt că omul are un creier mai mare și mai complex decât cel al câinelui, sau chiar al celorlalte primate superioare, nu îl face să fie mai puțin supus aceluiași legi ale geneticii. Fiecare creier omenesc este la fel de unic ca o amprentă digitală. Desigur, creierul e mult mai complex și diversificat decât amprente digitale. Anatomo-neurologul Paul Glees, în clasicul său manual *The Human Brain*, declară că creierul este „semnătura unei persoane unice din punct de vedere genetic”.<sup>44</sup> Majoritatea oamenilor de știință sunt de acord că, la primatele superioare și om, creierul a evoluat și s-a extins în timp pentru că un creier mai voluminos și complex are posibilitatea de a rezolva probleme și a deprinde îndeletniciri. Există o relație evidentă între faptul că maimuța, care are un creier mai mare, e considerată un animal mai inteligent decât broasca, posesoarea unui creier foarte mic.

Până și Charles Darwin a citat numeroase studii în sprijinul afirmației sale că „opinia că există la om o relație strânsă între mărimea creierului și dezvoltarea facultăților intelectuale este susținută de comparația dintre craniile raselor sălbatice și civilizate, dintre oamenii preistorici și cei contemporani, și de analogiile din cadrul întregii serii a vertebratelor.”

Ce au de spus înțelepții mediatici despre toate acestea? La câțiva ani după ce citisem primul articol despre mărimea creierului și inteligență, am citit *The Mismeasure of Man* <sup>45</sup>. Autorul său e un marxist declarat, Stephen Jay Gould. Gould analiza și încerca să invalideze datele cercetărilor din secolul al XIX-lea asupra mărimii creierului, disputând astfel relația dintre mărimea capului și inteligență. El ignora studiile mai recente – și mai precise științific – asupra creierului omenesc, efectuate de savanți ca Todd, Vint, Simmons și Connolly.<sup>46</sup> După apariția cărții lui Gould s-au desfășurat numeroase studii care prezintă o strânsă corelație între mărimea creierului și inteligență.

Folosind instalații moderne de I.R.M. (Imagerie a Rezonanței Magnetice), acum se pot realiza măsurări precise ale creierelor ființelor omenești. În cadrul unui experiment

revoluționar de la Universitatea din Texas, patruzeci de studenți au fost împărțiți în două grupe – una cu I.Q.-ul peste 130, iar cealaltă cu I.Q.-ul sub 103. De atunci încolo, s-au efectuat numeroase alte studii similare. S-a găsit o corelare de 0,35, remarcabil de clară, între mărimea creierului și inteligență, relație practic mult mai strânsă decât cea rezultată din majoritatea studiilor tradiționale care comparaseră dimensiunile capului și I.Q.-ul.<sup>47</sup> Pentru mine, a devenit evident că inteligența era în primul rând ereditară pur și simplu fiindcă era determinată de caracteristicile specifice ale creierului omenesc.

Ego și I.Q.

Cel mai mare obstacol din calea discutării despre natura genetică a inteligenței este propriul nostru egoism. Deși ființele omenești de peste tot acuză factorii exteriori pentru propriile lor eșecuri, în privința succeselor ne arogăm întotdeauna toate meritele. Nu vrem să ne gândim că avem orizonturi limitate datorită unor limite inerente ale genelor noastre și, cu siguranță, genelor (asupra cărora nu prea avem control) nu vrem să le acordăm merite prea mari pentru realizările noastre. Nu dorim să recunoaștem că altcineva este cu adevărat mai deștept decât noi. Putem accepta oricând superioritatea fizică a unui campion la atletism, dar ezităm să recunoaștem superioritatea mintală a oricui. Desigur, mulți oameni pot recunoaște superioritatea nivelului de studii sau experiență a unui rival intelectual, însă majoritatea oamenilor nu tind la fel de ușor să accepte faptul că un concurent are calități mintale superioare. Și totuși, sute de studii științifice serioase continuă să înmulțească dovezile despre deosebiri genetice dintre atitudinile intelectuale. Mai mult, inteligența la nivel general este una dintre trăsăturile omenești cu cea mai înaltă rată de a fi moștenită.<sup>48, 49</sup>

În timp ce citeam studiile despre I.Q. și înțelegeam uriașul impact al acestuia asupra vieților noastre, mi-am dat seama de ce problema I.Q.-ului era atât de importantă pentru egalitariștii rasiali. Majoritatea oamenilor – nu numai „rasiștii“ albi rurali, ci și fruntașii egalitariști înșiși – sunt gata oricând să echivaleze valoarea personală a unui om cu nivelul de inteligență. Dacă se aduce în discuție argumentul că o rasă este mai inteligentă decât alta, egalitaristul va echivala instantaneu această atitudine cu afirmația că rasa neagră ar fi „inferioară“. Ciudat că liberalii care expediază testele I.Q. ca fiind lipsite de sens ajung să echivaleze I.Q.-ul redus cu o inferioritate globală.

Mult mai firesc ar fi să considerăm inteligența doar o parte – oricât de importantă, dar numai o parte – a întregului ansamblu. I.Q.-ul este numai una dintre caracteristicile care alcătuiesc ființa omenească, căci un om poate avea calități excepționale, fără ca în același timp să aibă și un I.Q. de excepție. Modul în care o persoană își trăiește viața – responsabilitățile sale, sânguința, cinstea, curajul, moralitatea și o mie de alte calități – este la fel de vital pentru a-i evalua valoarea. A spune că rasa neagră e inferioară rasei albe numai fiindcă I.Q.-ul mediu dintre negri e mai redus este totuna cu a spune că albiile sunt inferioare negrilor numai fiindcă un sportiv negru de categorie medie aleargă mai rapid în cursa de o sută de metri plat.

Indiferent de nivelul lor de inteligență, negrii erau mult mai adecvați genetic pentru ambianța lor istorică din Africa. A spune că facultatea lor moștenită de adaptare la acel mediu, mai degrabă, decât la mediul computerelor și al ingineriei aero-spațiale îi face să fie „inferiori“ ca ființe umane este o concepție complet subiectivă. Pot fi inferiori valorilor pe care le prețuim noi, eventual, dar nu și acelor valori pe care ei înșiși le prețuiesc în mod natural.

O dată cu înțelegerea tuturor acestor lucruri, mi-am mai dat seama de asemenea și că civilizația occidentală se bazează pe un I.Q. superior. Acesta este combustibilul cu înaltă cifră octanică preparat pe cale genetică pentru cultura și tehnologia noastră. Am, conchis că, dacă există o diferență semnificativă între I.Q.-ul albilor și cel al negrilor, aceasta va avea un impact profund asupra societății noastre. Citind mai mult despre I.Q., am constatat că adevărata opoziție politică la adresa lui a erupt din cauza implicațiilor rasiale. Acum, când în sfârșit înțelegeam clar relația dintre inteligență, ereditate și mediul ambiant, am început să sondez mai adânc în domeniul egalității rasiale, însetat să aflu adevărul.

În ceea ce mă privește pe mine, mi-a fost întotdeauna ușor să-mi accept propria inferioritate mintală în raport cu numeroase ființe omenești strălucite. Am un I.Q. respectabil, dar când citesc despre adevărate genii ca Thomas Edison, Francis Galton, Isaac Newton și William Shockley și mă gândesc la ei, mi-ar fi greu să mai fiu egotist. Fiecare ființă omenească îi este inferioară sau superioară alteia, dintr-un anumit punct de vedere. Am o atitudine filosofică în acest sens, căci faptul de a ști că există mulți bărbați și femei care s-au născut mai inteligenți sau mai puternici fizic decât mine nu-mi diminuează cu nimic sentimentul propriei mele valori.

Și nici conștiința faptului că planeta noastră e plină cu nenumărați cretini nu-mi stimulează deloc respectul de mine însumi. M-am hotărât de la o vârstă timpurie să nu fac altceva decât să caut adevărul, nu numai pentru valoarea lui intrinsecă, ci și deoarece credeam că, în sânul adevărului needulcorat, putem găsi soluții pentru monumentalele probleme cu care se confruntă națiunea noastră și întreaga omenire.

Toate acestea m-au ajutat să ajung într-un punct de pornire avantajos: după ce am reușit să accept puterea genelor și valabilitatea I.Q.-ului ca reprezentând elemente de măsură importante ale staturii mintale, am simțit că eram gata să abordez o întrebare mai încărcată emoțional, și anume: dacă există sau nu diferențe semnificative între negri și albi, din punct de vedere al inteligenței și comportamentului.

Am început să studiez cel mai controversat subiect din America, inspirat de cuvintele lui Thomas Jefferson: „Nu există adevăr de care să mă tem sau pe care să nu-l doresc adus la cunoștința lumii întregi.“



Capitolul patru

Rasă și inteligență

Mi-a fost ușor să înțeleg de ce se împotriveau egalitariștii studiilor care arătau că I.Q.-ul are un caracter predominant ereditar, căci de aici reieșea că negrii, de obicei, dau rezultate foarte slabe la testele I.Q. Concluzia firească este aceea că, dacă I.Q.-ul e în primul rând moștenit, atunci ar fi posibil ca diferențele dintre rase să fie de natură genetică.

Am aflat că există sute de studii care atestă documentar diferențele dintre negri și albi. Dr. Audrey Shuey, în cuprinzătoarea ei lucrare *The Testing of Negro Intelligence*, a compilat peste trei sute de studii I.Q. diferite, comparând inteligența albilor cu cea a negrilor.<sup>50</sup> Concluzia a fost că scorurile I.Q. medii ale negrilor se situau cu cincisprezece-douăzeci de puncte sub cele ale albilor – în termeni științifici, ele variază între una și una și jumătate devieri standard (S.D.) sub nivelul albilor.<sup>51</sup>

Faptul că între negri și albi există diferențe de I.Q. dramatice poate fi ilustrat și prin aceea că grupările activiste de culoare au scos în afara legii gruparea după capacități în numeroase școli, susținând că aceasta ar însemna „resegregarea școlilor“. În California este chiar interzisă folosirea testelor I.Q. pentru a ajuta la selectarea studenților care ar beneficia de clase speciale pentru înapoiții mintal cu capacități de a fi educați. O mamă curajoasă de culoare a dat în judecată statul, într-o încercare de a anula legea, astfel încât fiica ei retardată mintal să poată obține ajutorul de care avea nevoie. În cazul *Larry P. versus Wilson Riles*, judecătorul a decretat că testele erau părtinitoare numai fiindcă negrii înregistrau scoruri foarte scăzute. Astfel, în statul California, atitudinea oficială a devenit aceea că testele, împreună cu grupările după capacități în instituțiile de învățământ, sunt „rasiste“ și interzise, numai fiindcă performanțele negrilor sub substanțial inferioare celor ale albilor.<sup>52</sup> Acest caz prezintă un exemplu excelent despre modul cum eforturile de a „egaliza“ artificial rasele îi pot vătăma atât pe albi, cât și pe negri.

Trebuie să subliniez că comparațiile dintre scorurile albilor și cele ale negrilor se referă la mediile grupurilor. Faptul că negrii în ansamblul lor punctează mai scăzut la I.Q. decât albi nu înseamnă că nu pot exista negri individuali care să se înscrie în cea mai înaltă categorie, precum și albi care să rămână în cea mai de jos. Totuși, când comparăm curbele-clopot suprapuse ale graficului performanțelor I.Q. după rasă și observăm diferențele dintre albi și negri la diverse niveluri, devine evident că diferența de rasă devine mai pronunțată la extremele superioară și inferioară ale distribuției. De exemplu, jumătate din toți negrii se situează la nivelul sfertului inferior al albilor.

La capătul superior al scalei, este considerat necesar un I.Q. de minimum 115 pentru o activitate excelentă în colegiu sau pentru funcțiile administrative și profesionale de înalt nivel din America. Numai circa 2,5% dintre negri punctează atât de mult, în comparație cu aproximativ 16% dintre albi. Cam de douăzeci de ori mai mulți albi decât negri, pe cap de locuitor, au I.Q.-uri peste 130, și cam de cincizeci, o sută de ori mai mulți albi se înscriu în gama unui I.Q. peste 140.<sup>53</sup> Acesta este grupul de I.Q. pe care mulți psihologi îl consideră răspunzător pentru majoritatea marilor realizări ale civilizației.

Reprezentarea negrilor la nivelul de punctaj inferior al scalei I.Q. are implicații și mai puternice pentru societate. Cel puțin 25% dintre negri au un I.Q. sub 75, iar I.Q.-ul din gama 70-75 este considerat de majoritatea psihologilor „la limita înapoierii mintale“. Practic nimeni din această gamă I.Q. nu va absolvit liceul, și nu va învăța prea mult nici măcar din cunoștințele fundamentale de școală elementară; nimeni nu se va califica pentru înrolarea în forțele armate și puțini își vor putea găsi locuri de muncă normale.<sup>54, 55, 56, 57</sup>

După ce am aflat adevărul despre diferențele rasiale de I.Q. și l-am dat publicității, ani de zile mass-media m-au condamnat ca „rasist“, pentru că îndrăznisem să spun că 20% dintre negri aveau un I.Q. sub 75. În luna octombrie a anului 1994, cu ani de zile după ce mă pronunțasem pentru prima oară asupra acestui subiect, revista „Newsweek“ a publicat un articol de fond despre lansarea volumului The Bell Curve <sup>58</sup>, revoluționara carte despre I.Q. și deosebiri rasiale. Articolul din „Newsweek“ declara pe cel mai firesc ton că 25% dintre negri (nu douăzeci la sută, cum spusesem eu) intrau în cea mai de jos categorie.<sup>59</sup> A trebuit să treacă douăzeci și patru de ani, dar pe mine aceeași revistă „Newsweek“ mă exilase pe tărâmul opiniilor rasiste radicale. În continuare, revista afirma sec: „dacă negrii le sunt inferiori albilor ca grup, visul unei societăți cu adevărat integrate a murit.“

Încă din 1964, știința stabilise datele precise ale diferențelor de I.Q. între albi și negri, dar mass-media au preferat să nu raporteze aceste fapte. În analiza a unsprezece studii ample asupra deosebirilor de I.Q. dintre albi și negri, Arthur Jensen a arătat că există o strânsă corelație între decalajul negri-albi la testele mintale și proporția în care testele măsoară cu precizie inteligența „g“ (inteligența generală asociată cu raționarea abstractă și capacitatea de a rezolva probleme). Negrii dau rezultate relativ bune la testele de memorare pe de rost (reținerea succesiunilor de cifre sau litere), dar se corelează puțin cu g.<sup>60, 61, 62, 63</sup>

Mijloacele de informare populare au ascuns faptele, iar psihologii liberali au argumentat că testele I.Q. de fapt nu măsoară și nu înseamnă nimic, după care au adăugat – ca măsură de precauție, în caz că cineva ar fi crezut că însemnau ceva – că testele I.Q. sunt cultural părtinitoare împotriva negrilor.

Sunt testele mintale subiective în defavoarea negrilor?

Când am început să discut cu profesorii și prietenii despre diferențele de I.Q. dintre albi și negri, am auzit adeseori explicația de tip chitterlings a rezultatelor slabe înregistrate de negri. Se spunea că testele I.Q. reflectau cultura albă și, prin urmare, îi puneau pe negri în dezavantaj. De exemplu, susțineau că dacă li s-ar pune copiilor albi întrebări despre chitlins (intestine subțiri de porc, fripte și consumate la masă), ei ar da răspunsuri la fel de slabe ca ale copiilor negri când li se pun întrebări care folosesc termeni ca „tenis“.

În disperare de cauză, unii psihologi egalitariști au ajuns să argumenteze că copiii negri ar da rezultate mult mai bune la testarea în „engleza de culoare“. Unii au mers chiar până la a încerca să conceapă teste care ameliorau intenționat performanțele negrilor dar, din păcate, când albi au dat aceleași teste, rezultatele lor au fost din nou mult mai înalte decât ale negrilor.

De asemenea, contrazicând subiectivismul cultural sau explicația chitterlings pentru nivelul redus al negrilor la testele I.Q., studiile arată că hispanicii (care în medie sunt mai săraci decât negrii, și au handicapuri de limbă și cultură evidente, mulți dintre ei fiind recent sosiți în țara noastră), punctează semnificativ mai mult decât negrii în secțiunile abstracte ale testelor I.Q. La fel de consecvente sunt și bunele lor rezultate în secțiunile verbale. Indienii americani, care în comparație cu negrii sunt mai săraci și în general mai izolați de principalele centre americane de cultură și învățământ, au și ei rezultate superioare celor ale negrilor la testele I.Q. În Bias in Mental Testing, Arthur Jensen a scris:

Într-un eșantion de doisprezece S.E.S. [Statut Socio-Economic] și alți indici ambientali, populația indienilor americani se situează cu atât mai prejos sub standardele negrilor, cu cât se situează negrii mai presus decât cele ale albilor (...) dar reiese că indienii punctează mai mult decât negrii la testele de inteligență (...). La un test de gândire rațională non-verbală, dat în clasa întâi, înainte ca procesul de școlarizare să fi avut un impact prea profund, copiii indieni

au depășit scorul mediu al celor negri cu echivalentul a paisprezece puncte I.Q. (...) spre deosebire de ceea ce s-ar putea prezice pe baza teoriei că diferențele de grup etnic în I.Q. nu fac decât să reflecte diferențele de S.E.S.<sup>64</sup>

Negrii dau cu consecvență rezultate mai bune la acele părți din testele I.Q. care au cea mai mare componentă culturală și rezultate mai slabe la părțile care sunt cele mai degrevate de cultură. Negrii se descurcă mult mai bine în părțile verbale ale testelor I.Q. decât în părțile cu simboluri, care măsoară capacitățile mintale abstracte. Dacă părtinirea culturală ar fi responsabilă pentru diferențele dintre scorurile I.Q. ale albilor și cele ale negrilor, atunci cel mai mare decalaj ar trebui să apară în testele verbale de încărcătură culturală maximă. Se întâmplă, însă, tocmai invers.<sup>65</sup>

În anii recenti, testele mecanice de reacție în timp prezintă și ele probe concludente că testele I.Q. nu sunt orientate subiectiv cultural împotriva negrilor. Arthur Jensen și alții au mai constatat și că viteza mecanică de luare a deciziilor se corelează strâns cu I.Q.-ul. În aceste teste, subiecții stau așezați în fața unei serii de lumini și reacționează față de cele care se aprind. Viteza de reacție mintală are o corelație strânsă cu scorurile la testele I.Q. și este mai mare în cazul copiilor albi și asiatici decât în al celor negri. Ar fi cam greu de înțeles cum poate fi influențat cultural timpul de reacție față de aprinderea unei lumini.<sup>66, 67</sup>

Am aflat că testele I.Q. scrise tind efectiv să depășească abilitățile mintale ale negrilor, fiindcă o porțiune semnificativă din majoritatea testelor I.Q. sunt verbale, bazându-se accentuat pe memorie și experiență, nu pe judecarea abstractă și rezolvarea problemelor. Dacă testele ar putea izola mai ușor capacitatea de raționare spațială, decalajul ar deveni și mai mare.

Dacă un test I.Q., un S.A.T. (Test de Aptitudini Școlare) sau un A.F.Q.T. (Test de Calificare pentru Forțele Armate) este orientat subiectiv în defavoarea unui anumit grup, acesta nu ar putea prezice corect performanța grupului. De exemplu, dacă negrii punctează sub nivelul albilor la I.Q., dar învață în școală mai bine decât ar sugera testele I.Q., aceasta ar indica faptul că testele nu apreciază corect aptitudinile negrilor, indicând o părtinire împotriva acestora din urmă.

Adevărul este că testele I.Q. reușesc să prezică foarte bine performanțele negrilor și ale albilor la nivel de grup. Mai mult, testele S.A.T. pentru admiterea în colegiu prezintă un anumit subiectivism contra albilor, prin faptul că de obicei albi au rezultate puțin mai bune în colegiu decât au indicat testele, iar negrii rezultate o idee inferioare. E improbabil ca autorii testelor să le fi denaturat intenționat în favoarea negrilor – căci, dacă ar ști cum s-o facă, nu s-ar rezuma numai la atât! Unor negri cu I.Q.-uri relativ superioare le lipsesc adesea alți factori de caracter, necesari bunelor rezultate în alte activități ale vieții. Cea mai prestigioasă organizație științifică din America, Academia Națională de Științe, prin ramura sa de cercetare științifică, Consiliul Național de Cercetare, a investigat posibila existență a unor denaturări subiective împotriva negrilor în testele I.Q. și altele bazate pe inteligență, cum ar fi S.A.T. Concluzia a fost următoarea:

La nivel de sub-absolvenți ai colegiului, s-a constatat în general că ecuația pentru studenți albi rezulta în note pronosticate pentru negri care tind să fie sau aproximativ egale cu notele primite efectiv, sau (...) întrucâtva mai bune decât notele primite efectiv (...).

(...) Rezultatele nu confirmă ideea că folosirea tradițională a punctajelor într-o ecuație de prognoză ar conține preconizări pentru negri care să le subestimeze sistematic performanțele reale. Dimpotrivă, par chiar să existe indicații contrare (...).<sup>68</sup>

Constatarea că testele sunt orientate în defavoarea albilor, deși modest, ilustrează încă o dată că adevărul este exact opus celor spuse cu regularitate de către mass-media americanilor. Diferența de I.Q. dintre albi și negri nu este un rezultat al părtinirii culturale a testelor sau al discriminării. Este o realitate.

I.Q.-ul negrilor este sensibil mai scăzut, dar...

Pe măsură ce studiile despre deosebirile I.Q. marcante dintre rase se răspândeau tot mai mult în sânul comunității științifice, egalitariștii rasiali se regroupau pe poziții noi. Mulți dintre

ei au abandonat argumentele conform cărora I.Q. nu are nici un sens și testele sunt subiective. Ei sugerau că, dacă negrii au I.Q.-uri inferioare albilor (lucru care devenise de netăgăduit), cauza nu era alta decât aceea că crescuseră în medii „nevoiașe”. Egalitariștii acuzau factorii socio-economici, ca sărăcia și nivelul de educație redus al părinților, pentru punctajele I.Q. inferioare ale negrilor.

Totuși, multe studii asupra negrilor și albilor țin seama de factorii socio-economici. Ele constată încontinuu că până și acei negri care provin din familii înstărite și educate au totuși I.Q.-uri sensibil mai reduse decât cele ale albilor.<sup>69</sup>

Scorurile S.A.T. se corelează foarte strâns cu cele I.Q., iar serviciile de testare culeg informații despre câștigurile părinților, educația și rasa subiecților. S-a constatat că studenții negri care au un venit familial de peste șaptezeci de mii de dolari pe an și cel puțin un părinte absolvent de colegiu înregistrează punctaje S.A.T. inferioare albilor din familii care câștigă sub douăzeci de mii de dolari anual și ai căror părinți au abandonat amândoi școala.<sup>70, 71</sup> Cele mai dezavantajate ambiental grupuri de albi care se supun testului S.A.T. punctează mai mult decât cele mai favorizate ambiental grupuri de negri.

Datele psihologice pentru a explica sub aspect genetic slabele performanțe I.Q. ale negrilor sunt numeroase și convingătoare. Studiile I.Q. includ care albi, negri și asiatici s-au corelat extensiv cu mulți factori socio-economici, inclusiv venitul familial, nivelul de studii și statutul profesional al părinților și calitatea școlii. Grupurile de albi cu venituri scăzute, niveluri reduse de studii ale părinților și statut profesional inferior al acestora punctează încontinuu mai mult la I.Q. decât negrii din familii cu câștiguri mari, nivel de studii înalt și statut profesional superior.<sup>72, 73</sup>

Rezultatele negative ale ignorării diferențelor rasiale

Argumentul conform căruia condițiile de mediu ambiant determină diferențe de nivel I.Q. între rase recunoaște existența unei deosebiri reale. Dacă există o diferență reală între I.Q.-urile copiilor negri și ale celor albi – indiferent din ce motiv – aceasta sugerează cu siguranță încheierea integrării școlare, căci este mult mai bine ca elevii să fie grupați în conformitate cu aptitudinile lor naturale.

Un exemplu concludent al daunelor cauzate de ignorarea diferențelor de I.Q. se poate găsi într-o clasă care conținea elevi foarte inteligenți și elevi foarte înceți la învățătură, unii lângă alții. Instruirea era obligatoriu prea dificilă pentru copiii mai înceți la minte, care nu puteau ține pasul, astfel rămânând și mai mult în urmă și devenind complet frustrați. Pe de altă parte, se preda prea încet pentru a-i stimula pe elevii inteligenți, al căror potențial rămânea nefructificat. Dacă, într-o clasă, asemenea diferențe de nivel intelectual se înscriu pe liniile rasiale, ne putem imagina ce tensiuni și ostilități se vor forma între diversele grupuri.

Chiar dacă rasele diferă vizibil în aptitudinile de a învăța, guvernul continuă să pună în aplicare premisa falsă a egalității. Când California a scos în afara legii acțiunea afirmativă în programele de admitere la colegiu, s-a înregistrat un declin dramatic al acceptării negrilor și mexicanilor<sup>74</sup> în cele mai bune școli academice. Egalitariștii au deplâns rezultatele, ca fiind nedrepte față de negri și mexicani. Dar ceea ce dovedesc efectiv numerele reduse ale minorităților este faptul că se operaseră discriminări grave împotriva albilor mai bine calificați.

Au trecut mai mult de optzeci de ani de când s-au desfășurat primele studii I.Q. implicând atât albi, cât și negri. În anii '90, negrii au atins aceleași punctaje I.Q. în comparație cu albi ca și în anii '20, cu aproximativ cincisprezece-douăzeci de puncte mai puțin. Timp de șaptezeci de ani, standardele de învățământ și posibilitățile de angajare s-au ameliorat dramatic în favoarea negrilor, fiind însoțite de o masivă integrare în școală și societate. Și totuși, acest impetuos progres socio-economic nu a ridicat nivelul I.Q. al negrilor în relație cu cel al albilor.

La fel de clar se dovedește că decalajul de I.Q. nu a fost redus prin intensificarea stimulărilor pentru învățătură asupra copiilor negri în primii ani de viață, nici prin integrarea învățământului public.<sup>75</sup> Dacă s-a înregistrat cât de cât vreun efect, acesta n-a fost decât o

lărgire a decalajului.<sup>76</sup> Programul de îmbogățire ambientală pentru preșcolari Head Start, în valoare de miliarde de dolari, menținut în primul rând pentru a-i ajuta pe negri să fie competitivi la învățătură, n-a dus la nici un câștig pentru elevii negri, ci numai la un câștig minor pentru cei albi. Un studiu extensiv și de foarte bună calitate, desfășurat de J. Currie și D. Thomas, demonstrează lamentabilul eșec al programului Head Start.<sup>77</sup> Head Start este cel mai scump și larg răspândit program de ridicare a nivelului de performanță la învățătură al copiilor dezavantajați.

#### Studiul Scarr

Originile de natură genetică ale nivelului redus de inteligență la negri se pot observa și într-un număr de studii care cartografiază proporțional originile de culoare. Unul dintre primele studii majore s-a desfășurat încă din 1916, în Virginia. Grupuri numeroase de elevi de școală negri au fost împărțite în sub-grupe determinate după numărul de bunici albi și negri. Toți subiecții de culoare, pur sau parțial negri, au fost crescuți în comunități de culoare. Negrii cu toți cei patru bunici de culoare au înregistrat cele mai reduse punctaje la testele I.Q. Mulatrii cu trei bunici de culoare și unul alb, puțin mai mult; cei cu doi bunici albi, și mai mult; iar mulatrii cu trei bunici albi au avut cele mai înalte rezultate I.Q. dintre copiii de culoare.<sup>78</sup> Cele mai recente studii, desfășurate în anii '90, au dat exact aceleași rezultate.

Unul dintre cele mai convingătoare studii directe asupra rasei și mediului ambiant a fost efectuat de psihologii Sandra Scarr, Richard Weinberg și I. D. Waldman. Toți trei sunt foarte bine cunoscuți pentru opiniile lor ambientaliste. Studiul analiza copii albi, negri și de rasă mixtă, adoptați de peste o sută de familii albe, în Minnesota. Rezultatul studiului ar fi trebuit să fie un vis egalitarist, întrucât părinții adoptivi ai copiilor aveau niveluri prestigioase de câștig și educație și erau suficient de anti-rasiști pentru a fi adoptat un copil de culoare în sânul familiei. Scarr, care este o apărătoare înverșunată a egalității rasiale, afirma că mediul ambiant joacă un rol aproape exclusiv în diferențele I.Q. dintre rase. Ea susține importanța eredității în cauzarea diferențelor individuale din cadrul unei rase, dar a argumentat că diferențele inter-rasiale sunt aproape în totalitate de natură ambientală.

Copiii din cadrul studiului includeau albi adoptați, negri și mulatri, precum și copii naturali ai cuplurilor albe adoptive. La vârsta de șapte ani, copiii au fost testați pentru I.Q. și toate grupurile, inclusiv negrii și mulatrii, au înregistrat punctaje peste medie. Scarr și Weinberg au publicat un articol care susținea că dovediseră efectul aproape exclusiv al mediului ambiant asupra rasei în materie de I.Q., deși trebuia să recunoască faptul că copiii albi, fie adoptați, fie nu, aveau punctaje sensibil superioare celor ale negrilor și mulatrilor, iar punctajele mulatrilor erau mai mari decât cele ale negrilor.<sup>79</sup>

Zece ani mai târziu, când copiii au ajuns la vârsta aproximativă de șaptesprezece ani, a avut loc o continuare a studiului, incluzând din nou măsurări de tip I.Q. Maturizându-se, copiii negri regresaseră până la un nivel I.Q. mediu de 89, reprezentând valoarea I.Q. medie a negrilor din regiunea Statelor Unite unde se desfășurase studiul. Copiii albi adoptați au înregistrat un I.Q. mediu de 106, cu șaptesprezece puncte mai mult decât cei negri, ceea ce corespunde cu studiile tradiționale asupra diferențelor dintre albi și negri. În ton cu teoria genetică, copiii mulatri jumătate albi, jumătate negri au punctat aproape la mijloc între negrii și albi adoptați.<sup>80</sup>

Scarr și Weinberg și-au publicat fără tragere de inimă rezultatele celui de-al doilea sondaj, dar nu înainte de a fi așteptat aproape patru ani, aproape ca și cum s-ar fi jenat de propriile lor descoperiri. Printr-un întortocheat proces rațional, ei continuau să argumenteze că mediul ambiant juca totuși un rol decisiv în I.Q. Dar, în partea a doua a studiului, spre deosebire de primul articol, au recunoscut totuși și că genele aveau la rândul lor un impact important. Atât Richard Lyton cât și Michael Levin au arătat clar în reanalizarea datelor din studiul Scarr că genele îndeplinesc un rol dominant asupra nivelurilor de inteligență ale acelor copii adoptați.<sup>81, 82</sup>

#### Studiile asupra I.Q. în Africa

Testele genetice indică faptul că aproape toți negrii americani au unele gene albe, câtă vreme numai un procent din albi au gene de culoare.<sup>83, 84</sup> Acest lucru s-a produs, probabil, fiindcă societatea americană a catalogat fiecare persoană cu o oarecare măsură de sânge negru ca fiind „de culoare“, operând apoi o segregatie strictă. Scorurile I.Q. din Africa (unde se presupune că trăiesc negri mai puri) sunt și mai scăzute. Câtă vreme negrii americani se plasează cu o deviație standard sub albi ca I.Q. (cam 85), negrii puri din Africa, beneficiari ai unei școlarizări echivalente cu a albilor, se situează în medie cu două devieri standard mai jos decât albi (sub 75).<sup>85, 86, 87</sup>

Profesorul Richard Lynn a compilat în 1991 studiile I.Q. din Africa, unde fondul genetic de culoare a suferit un adaos genetic alb mult mai redus decât în Statele Unite. Lynn a constatat că negrii africani sub-saharieni au un I.Q. sub 75, situat cu aproape două devieri standard mai jos de norma albilor. Conform standardelor europene, aceste cifre ar însemna că aproximativ cincizeci la sută din negrii africani ar trebui să fie clasificați ca aflându-se la limita înapoierii mintale, sau chiar mai jos (aproape de două ori față de rata negrilor din Statele Unite). De la studiul lui Lynn încoace, din 1991, alte trei studii mai recente i-au confirmat concluziile. Acestea au folosit Matricile Progresive Raven, un test non-cultural specific, care reprezintă un instrument de măsură precis al părții non-verbale din inteligența genetică. Un negru din Zimbabwe, Fred Zindi, a efectuat unul dintre studii, care comporta două sute patru copii zimbabwieni între doisprezece și paisprezece ani, confruntându-i cu două sute doi copii englezi, din punct de vedere al sexului, nivelului de studiu și originilor de clasă. Elevii englezi au atins o medie I.Q. de 97, în timp ce negri cu date de bază comparabile au ajuns doar la media I.Q. de 70.88, 89, 90, 91

#### Tentative de a refuta semnificația rasei

Câteva studii și-au propus să dovedească faptul că, în contextul unor stimuli ambientali potriviți, copiilor negri li se dezvoltă un I.Q. similar cu cel al copiilor albi și asiatici. Cel mai celebru dintre acestea a fost proiectul Milwaukee, care a atras în mod inevitabil o mare atenție a mass-media, în perioada sa de apogeu. S-a afirmat că, prin intervenții și stimulări intensive în perioada timpurie a copilăriei, copiii negri neprivilegiați, din mahalale, au progresat cu treizeci de puncte I.Q. în comparație cu grupul de control.<sup>92</sup> Ziarul „The Washington Post“ a

scris triumfător că succesul proiectului „a răspuns o dată pentru totdeauna“ la întrebarea dacă copiii cu origini socio-economice dezavantajate sunt ținuti în urmă de mediul ambiant sau de ereditate.

Din nefericire pentru egalitariști, balonul de euforie mediatică s-a spart în momentul când directorul Proiectului Milwaukee, Rick Haber, a fost condamnat și închis pentru delapidare din avutul statului. Deși acest lucru nu are o relevanță directă pentru rezultatele proiectului, el ne face să ne întrebăm cât de demn de încredere era directorul. Howard L. Garber, asociat de lungă durată al lui Haber, a emis în 1988 un raport despre proiect care dezvăluia că progresele de I.Q. fuseseră artificiale, fiind realizate prin practicarea intensivă a unor probleme similare cu cele din testul Stanford-Binet, și că I.Q. copiilor a scăzut constant după ce au părăsit programul, rezultatele lor netranspunându-se niciodată în succese la învățătură. În cele din urmă, aptitudinile lor s-au așezat de la sine la același nivel cu al grupului de control – asupra căruia, desigur, nu se operase nici o intervenție.<sup>93, 94</sup>

Herman Spitz, în cartea sa *The Raising of Intelligence*, atestă documentar zeci de programe similare care au eșuat lamentabil în încercarea de a ridica nivelul de I.Q. al negrilor. În stadiile lor inițiale, mijloacele de informare le-au acordat un spațiu extins și articole extaziate, dar le-au ignorat aproape cu desăvârșire eșecurile din final. Sistemul publicității funcționează identic cu cel din cazul lui Lîsenko, în Uniunea Sovietică. De-a lungul anilor, au existat multe blitz-uri mediatice care proclamau remarcabilul succes al multor programe de intervenție în faza de început. Cu o regularitate de-a dreptul jenantă, mult lăudatele programe erau lăsate să cadă discret în uitare, pe când mass-media trâmbița rezultatele miraculoase ale unor alte noi încercări.<sup>95, 96, 97</sup>

Un alt exemplu de „dovadă“ mass-media că diferențele dintre albi și negri ar fi strict de natură ambientală este campania despre profesoara negresă din Chicago, Marva Collins. Una dintre cele mai celebre personalități ale învățământului american, Marva Collins a beneficiat de un spațiu extins în presă, inclusiv articole adulatoare în „The New York Times“ și elogii somptuoase în emisiunea de televiziune „60 Minutes“. Ea susținuse că o serie de copii „refractari la învățătură“ din mahala, cu vârstele cuprinse între cinci și zece ani, progresaseră spectaculos la testele standardizate, după ce urmaseră metodele ei de învățătură, iar acum îi citeau și-i înțelegeau pe Tolstoi, Platon și Shakespeare. În pofida unor afirmații atât de incredibile, presa nu i-a cerut niciodată lui Collins dovezi științifice pentru a-și susține aserțiunile, iar „miracolul“ ei nu a fost reprodus cu succes de nici un alt psiholog sau educator, în studii controlate. În mod perfect explicabil, acest gen de povești miraculoase, oricând populare în mass-media, nu-și găsesc niciodată calea până la expertizele prilejuite de publicațiile științifice.<sup>98</sup>

Un subiect interzis

Decalajul I.Q. dintre negri și albi reprezintă o realitate interzisă pe tărâmul științific. În 1986, Asociația Psihologilor Americani a discutat serios dacă nu ar fi fost cazul ca toate cercetările asupra diferențelor dintre albi și negri să fie interzise.<sup>99</sup> Cu mult timp în urmă, în 1962, Asociația Antropologilor Fizici Americani votase cenzurarea cărții datorită căreia am început eu însumi să caut adevărul despre rase: *Rasă și rațiune*.<sup>100</sup> Înainte de a supune la vot, eminentul președinte al asociației, Dr. Carleton Coon, a cerut să ridice mâna toți cei care citiseră cartea. S-au ridicat numai două sau trei mâini. Când asociația a aprobat rezoluția de cenzură, Coon a demisionat din funcție, în semn de protest. Asemenea deliberări iresponsabile ar trebui să declanșeze un semnal de alarmă în mintea tuturor celor care caută adevărul, căci ele amintesc clar de eforturile Bisericii din Evul Mediu de a interzice cercetările astronomice, atunci când acestea sfidau noțiunile religioase despre structura universului. Ce fel de adevăr este acela care presupune suprimarea celui care întreabă?

Dovezile științifice asupra diferențelor rasiale inerente sunt copleșitoare și evidente. Nu mi-e greu să presupun ce-au simțit Galileo sau Copernic când studiile lor asupra cerului i-au convins că Soarele nu se învârtește în jurul Pământului. Existau dovezi atât de clare că Soarele este centrul sistemului solar, încât unii clerici au refuzat să se uite la ele. Unul dintre

clericii implicați în controversa cu Galileo, Cardinalul Bellarmino, a refuzat să privească prin telescop, spunând că Diavolul l-ar fi făcut să vadă lucrurile afirmate de Galileo. O sticlă cu gâtul îngust, simbolizând îngustimea minții lui, a primit denumirea de „sticlă Bellarmino”. Părtinirea lui Bellarmino este absolut analoagă cu a egalitariștilor drept-credincioși care refuză să privească muntele de dovezi ce le desfid convingerile.

În America anului 1964, la fel ca și în America zilelor noastre, nu exista și nu există epitet mai degradant și mai vătămător decât acela de „rasist”. Acest cuvânt nu a fost folosit pentru a indica o persoană care înțelege realitățile raselor, ci a fost și este un termen asociat cu ura, represiunea și brutalitatea omenească. La fel cum datele descoperite de Galileo despre sistemul solar erau puse în seama Diavolului, realitățile rasei sunt asociate în prezent cu Hitler.

Și totuși, pentru mine, înțelegerea diferențelor rasiale inerente nu avea nimic de-a face cu ura și nu simțeam nici un dram de ură în cuvintele obiective ale oamenilor de știință pe care le citeam. Aceștia nu făcuseră decât să caute adevărul. Același lucru îl făcea și un băiat de paisprezece ani precoce, care citea în camera lui până noaptea târziu.

Ce sunt prejudecățile?

Când mi-am scris lucrarea în care explicam argumentele împotriva integrării rasiale a școlilor, doi colegi de clasă mai liberali m-au acuzat de prejudecăți și bigotism. Cuvintele lor m-au usturat. Nu simțeam revoltă sau ură împotriva negrilor sau a oricui altcuiva și nu înțelegeam de ce se spunea că aveam prejudecăți numai pentru că cercetam un anumit punct de vedere științific și politic și îmi exprimam părerile asupra lui. Pe măsură ce le împărtășeam colegilor, profesorilor, vecinilor și oricui binevoia să asculte tot mai multe din cele pe care le descopeream, cuvintele „prejudecăți”, „ură”, „bigotism” au continuat să revină încontinuu, ca o mantră. Când am căutat în dicționar „prejudecată” și „bigotism”, am ajuns să-mi dau seama că denigratorii mei se făceau vinovați chiar de ofensele de care mă acuzau pe mine.<sup>101</sup>

prejudecată

s. f. opinie defavorabilă sau sentiment format în prealabil sau în necunoștință de cauză, negândit sau nemotivat.

bigot

s., adj., persoană extrem de intolerantă față de convingerile, părerile sau opiniile altora.

În uzanța comună a termenului, prejudecată denotă ură sau antipatie irațională față de negri ori alte grupuri rasiale. Oricine crede în diferențele rasiale, chiar dacă baza convingerii sale este științifică și justificată rațional, se pomenește stigmatizat cu acest termen peiorativ. Majoritatea egalitariștilor și-au format prejudecata privitoare la o idee (aceea a diferențelor rasiale inerente) la fel cum o făcusem și eu cândva, înainte de a citi opiniile ambelor părți, ajungând ei înșiși la o ură intolerantă (bigotă) față de cei care sunt de altă părere. Numai că lor presa nu le aplică niciodată calificativul de bigoți, nici nu le atribuie prejudecăți.

Am ajuns să-mi dau seama că, atunci când credeam cu atâta convingere în egalitatea rasială, eu eram cel care manifestam prejudecăți față de adevăratul sens al cuvântului. Căci, până în acea perioadă, din cauza subiectivismului liberal al presei, auzisem și asimilasem numai argumentele pro-egalitate. Până când am găsit Rasă și rațiune <sup>102</sup>, citisem numai cărți și articole pro-egalitariste – fără a mai pune la socoteală sutele de emisiuni de televiziune, filme, predici și cuvântări văzute și auzite, care promovau principiile egalitariste. Îmi formasem o prejudecată față de situație, înainte de a fi audiat ambele părți.

Majoritatea celor care mă acuzau de bigotism și prejudecăți nu citiseră nici măcar o singură carte sau un singur articol care să pună sub semnul întrebării egalitatea rasială. Viziunea lor asupra problemei este pur și simplu închisă și unilaterală.

Nu încape nici o îndoială că unii albi care se opun negrilor sunt bigoți, în sensul că au convingeri plasate sub semnul prejudecăților și sunt intoleranți față de orice opoziție. Dar, cu siguranță, când mass-media prezintă numai o parte a conflictului despre egalitatea rasială, bigoții au mult mai mari șanse să se găsească în rândurile egalitariștilor. Până și unii oameni de știință bine cunoscuți și personalitățile publice au întâmpinat mari dificultăți, ba chiar și



tentative de suprimare fizică, pentru că-și exprimaseră opiniile despre diferențele rasiale.<sup>103, 104, 105, 106, 107</sup> În comunitatea academică, nici un cercetător egalitarist nu a fost împiedicat să vorbească, nici nu a fost atacat de cei care cred în diferențele rasiale – însă liber-cugetătorii rasiali, cu siguranță că da.

Este la fel de ironic că cel mai mare sprijin față de egalitatea rasială între negri și albi se manifestă în zonele albe ale Americii, iar cel mai mare scepticism față de ea în regiunile țării cu cea mai numeroasă populație de culoare. Mi-am dat seama că aceia care cunosc puțin negrii la nivel personal, dar îi consideră egali cu albi (și, câteodată, chiar superiori acestora), au prejudecăți asupra lor – pe când albi care trăiesc și muncesc printre negri își formează opinia pe baza experienței personale. Chiar dacă majoritatea albilor din Sud au crescut în condițiile unui torent constant de propagandă egalitaristă în mass-media, de cele mai multe ori ei cântăresc ambele părți ale problemei înainte de a ajunge să creadă în diferențele rasiale. Atitudinea lor s-ar putea numi „post-judecată”.

Majoritatea egalitariștilor rasiali au motive nobile. Ei cred că poziția lor e luminată, că va aduce fericirea, și că Dumnezeu este de partea lor. Dar același gen de motivații au stat și la baza acuzațiilor că astronomia lui Galileo era un rezultat al „urii Satanei contra lui Dumnezeu”. Mai mult, egalitariștii folosesc un termen special, de mare încărcătură emoțională, pentru a-i califica pe cei care pun sub semnul îndoielii egalitatea rasială: ura. Egalitariștilor le place nespus să-i urască pe „cei care urăsc”.

Termenul folosit în ultimă instanță pentru a descrie credința în diferențele rasiale este rasism. Dar cuvântul rasism are o conotație denaturată, pentru că el nu definește simpla credință în deosebiri rasiale inerente. În majoritatea dicționarelor, definiția rasismului include de obicei adaosuri de genul: „implicând ideea că propria rasă e superioară și are dreptul de a le domina pe celelalte”, precum și „ură și intoleranță față de altă rasă sau mai multe”.<sup>108</sup> Înțelegerea faptului că diferențele rasiale există în mod real nu implică neapărat dorința de a domina sau urî alte rase. Situația este similară cu cea a termenului „eretic”, în Evul Mediu. Astronomii care își dădeau seama că Soarele este centrul sistemului solar, nu Pământul, erau înfierați caeretici, pentru că, în Biblie, cartea Facerii părea să plaseze Pământul în centru. Desigur, simplul fapt că un astronom credea în heliocentrism nu însemna că acesta îl ura pe Dumnezeu, după cum nici credința în diferențele rasiale nu echivalează cu ura împotriva altor rase.

În ultimii ani, Snyderman și Rothman, autorii studiului „The IQ Controversy: The Media and Public Policy” cu constatat, cu ocazia uni sondaj al lumii academice, că 53% dintre cei chestionați credeau că atât mediul ambiant cât și genele determină diferențele rasiale.<sup>109, 110, 111, 112</sup> Discret, într-o perioadă de douăzeci de ani, zeci de cercetători prestigioși au ajuns la aceeași concluzie cu înaintașii lor desconsiderați ca William Shockley, Carleton Putnam și Arthur Jensen, în anii '60.

Dacă principalul element determinant al diferențelor rasiale este ereditatea, nu mediul ambiant, înseamnă că deosebirile genetice trebuie să se manifeste în fiziologia creierului unor indivizi de rase diferite. Prin urmare, următorul meu obiectiv a fost acela de a explora cercetările asupra diferențelor fizice dintre rase.

## Capitolul cinci

### Rădăcinile diferențelor rasiale

La vârsta de zece ani, aveam două femele de cobai într-o ladă mare din lemn, construită de mine, pe care o țineam în garaj. Îi făcusem o ramă de lemn cu plasă de sârmă, care nu se potrivea prea bine. Într-o zi de primăvară, am descoperit că una dintre femele dădea semne de gestație. Deși nu înțelegeam ce se întâmplase, am presupus că luasem un mascul drept femelă. Nu-mi puteam da seama de ce tatăl arăta atât de feminin, căci eram foarte familiarizat cu cobaii, pe care-i creșteam și îi vindeam la magazinele locale de animale și la magazinul Woolworth's din apropierea casei.

În sfârșit, s-au născut puii. Arătau ca niște săculeți roz, cu patru picioare, guri lacome și doar niște contururi vagi ale ochilor încă închiși și ale urechilor. Mă jucam cu ei în fiecare zi dar, pe măsură ce creșteau, semănau tot mai puțin cu mama lor și cu celălalt cobai, despre care presupusesem că era tatăl. După ce au năpârlit prima oară, blana nouă nu mai era albă, ci cenușie. Mai dramatic încă, și comportamentul lor părea foarte ciudat.

Când aveau vârsta de patru săptămâni, echivalentă cu adolescența umană, oricât de des i-aș fi luat în mâini, puii se purtau tot mai necontrolat și sălbatic. Prezentați diferențe mult mai profunde decât culoarea cenușie a blănii. Sălbăticia lor a evoluat până la stadiul în care, ori de câte ori introduceam mâna în cușcă – aceeași mână care îi mângâiasse și-i dezmiardase cu drag încă de la naștere – se împrăștiau speriați, azvârlind în toate direcțiile cu rumeguș. Erau rapizi, excitabili, mușcau prompt și prezentați o superioritate fizică marcantă față de cobaii domesticiți. Cobaii de casă sunt foarte pasivi, înceți în mișcări, compătați, pe când verii lor sălbatici sunt nervoși, iuți ca fulgerul, agresivi și violenți.

În sfârșit, am ajuns să-mi dau seama că ambii cobai din cușcă erau într-adevăr femele și că un șobolan sălbatic rosesese plasa de sârmă, se strecurase înăuntru și se împerechese cu una dintre ele.

Peste câțiva ani, studiind realitățile raselor omenești, am înțeles pe deplin că diversele rase de șobolani sunt echivalentele genetice ale raselor umane. Împerecherea între diferite rase se poate produce, chiar și când le despart deosebiri genetice accentuate. Contrastul dintre rase poate consta în trăsături fizice sau psihice, precum și în forme de comportament social ori individual. Comportamentul acelor șobolani pe jumătate albi, domestici, pe jumătate cenușii, sălbatici, nu era un rezultat al mediului în care trăiseră. Le oferisem aceleași condiții ca și celor albi. Ba chiar, supseseră de la mama lor albă și crescuseră împreună cu două femele albe, sub o intervenție umană constantă – dar comportamentul lor era sălbatic.

Ca adolescent care examina chestiunea rasială, am revăzut în minte episodul cu șobolanii. Mi se părea evident că diferențele de comportament ale șobolanilor mei aveau origini în întregime genetice. Faptul că mediul ambiant al șobolanilor de rasă mixtă era același cu mediul celor complet domesticiți sugera că existau și diferențe fizice între creierile și hormonii șobolanilor albi domestici și ai celor cenușii, semi-sălbatici. Aceste deosebiri genetice aveau efecte comportamentale puternice.

Mai existau și alte dovezi grăitoare ale puterii eredității, rămase din menajeria copilăriei mele. Pe parcursul anilor de gimnaziu, avusesem zeci de animale capturate din mlaștinile și pădurile ce se aflau în apropierea casei. Unele specii puteau fi domesticite, dacă se nășteau în captivitate, câtă vreme altele nu, deși beneficiau de aceeași atenție din partea mea.

În timp ce cugetam la puterea eredității și a mediului ambiant, mi-a revenit în minte un alt incident din copilărie. Un prieten a găsit în cartier un pui nou-născut, mic și flămând, la scurt timp după ce căteaua lui fătase patru cățelandri. Slab și plâpând, cu ochii abia deschiși, puiul părea la un pas de moarte. Cu titlu experimental, prietenul meu a luat unul dintre cățeluși, l-a frecat bine de blana puiului, după care i-a pus pe amândoi printre ceilalți, lângă mama care-i alăpta. Spre surprinderea lui, mama l-a lăsat pe pui să sugă. După câteva săptămâni, puiul crescuse sănătos și robust. Îmi plăcea să mă duc acasă la prietenul meu și să privesc neobișnuitul spectacol al unui pui sugând și crescând printre căței.

Deși fusese alăptat de o cățea, iar prietenul meu se purtase identic cu el și cu cățeei, pisoiul a crescut totuși cu o personalitate marcant diferită de a fraților lui adoptivi. Își pândea prada, apoi se repezea, câtă vreme cățeei se repezeau din primul moment drept la țintă. În hârjoana cu cățeei, pisoiul își folosea labele ca arme principale, pe când câinii preferau să-și folosească fălcile. Pisiul nu încerca niciodată să imite lătrăturile puternice ale fraților și surorilor lui adoptive, preferând în schimb sâsâitul felin de furie, sau miorlăielile rugătoare. După ce trăise aproape toată viața în compania câinilor, fără a fi văzut niciodată altă pisică, arăta și se comporta ca o pisică perfect normală. Și, în plus, nu venea niciodată când era chemat.

Revăzând în minte toate aceste lucruri, am încercat să reduc la forma cea mai simplă tot ceea ce știam. De ce un câine latră, iar o pisică miaună? m-am întrebat. Și tot eu mi-am răspuns: Deoarece creierul unui câine e construit într-un mod care îl face să latre și să se comporte ca un câine, iar creierul pisicii este construit sub o formă care o face să miaune și să se poarte ca o pisică.

Dorind să-mi dezvolt teoria, i-am telefonat unui coleg de școală ai cărui părinți aveau o crescătorie de câini și se ocupaseră de împerecheri timp de peste treizeci de ani. Prietenul meu mi-a explicat că rasele diferite de câini aveau personalități distinct diferite. Violența, agresivitatea, pasivitatea, loialitatea, stoicismul, excitabilitatea, inteligența – toate acestea variau acut între numeroasele rase de câini. De exemplu, el mi-a spus că rasa Chihuahua e extrem de excitabilă și hiperactivă din fire, câtă vreme Saint Bernard-ul este stabil și stoic. Mi-a vorbit despre agresivitatea violentă înăscută a Pit Bull-ului, în comparație cu dispoziția prietenoasă de la natură a Golden Retriever-ului. (Precizare: Pit Bull-ul este într-adevăr violent din fire, dar nu obligatoriu agresiv; educat în sens pozitiv, devine cel mai prietenos câine – dar își manifestă prietenia în același stil energic și violent.) În sfârșit, prietenul meu mi-a explicat de ce părinții cu copii mici aleg adesea câinele Golden Retriever: tocmai pentru că este excepțional de prietenos și ocrotitor cu copiii. Chiar și când copiii îl chinuiesc, mi-a spus el, Golden Retriever-ul nu răspunde decât rareori violent față de ei. (Același lucru este valabil și pentru Pit Bull, în condițiile arătate mai sus, dar nu și pentru Bull Terrier, de exemplu, care poate reacționa violent chiar și față de stăpân, în situații excepționale.)

De asemenea, am ales o carte interesantă despre istoria creșterii câinilor și am descoperit că ei nu au numai personalități distincte în conformitate cu rasa, ci au fost împerecheați și crescuți de om tocmai pentru aceste trăsături de personalitate, precum și pentru unele caracteristici cum ar fi mărimea și culoarea. Orice dresor de câini ar râde dacă i s-ar spune că rasele nu se deosebesc decât prin aspectul fizic. Dacă trăsăturile caracteristice distincte de personalitate ale unui câine nu se conturează exclusiv prin educație și dresaj, înseamnă că tendințele lui trebuie să fie încorporate în structura creierului.

Înarmate cu toate aceste cunoștințe recent dobândite, am întrebat-o pe profesoara de biologie cum se compară clasificarea raselor de câini cu clasificarea raselor omenești. Luată pe nepregătite, profesoara mi-a spus că până atunci nici un elev nu-i mai pusese o asemenea întrebare, precizând însă că termenii breed și race\* sunt în esență sinonime, referindu-se la aceeași categorie biologică: subspecia. Toți câinii sunt membri ai speciei *Canis familiaris*, din care există cel puțin o sută patruzeci de rase (sau subspecii) diferite. Mi-a repetat ceea ce știam deja – că testul cel mai comun acceptat pentru a verifica dacă două grupuri fac parte din specii diferite sau din subspecii ale aceleiași specii constă în împerechere. Diversele rase de câini, la fel ca diversele rase de oameni, se pot împerechea între ele, în pofida vizibilităților deosebiri inerente.

Cu toate că preda biologia, care includea și biologia umană, profesoara a devenit foarte stânjenită când a venit vorba de compararea diferențelor dintre rasele omenești cu cele ale raselor de cai sau câini. Parcă aș fi pătruns pe un teritoriu interzis, deși eu nu vedeam nimic eretic în întrebarea mea. Mi se părea foarte important să înțeleg acele deosebiri care despart omul de alte specii și să înțeleg diferențele din sânul omenirii. Cum puteam începe să înțelegem lumea din jur, fără a înțelege ce anume ne face să fim așa cum suntem?

Între timp, aflasem că nu mai puțin de o mie de studii științifice demonstraseră că există deosebiri de I.Q. semnificative între rasele neagră și albă, că diferențele de I.Q. au un impact major asupra succesului socio-economic individual și că numeroase probe concludente dovedesc că ereditatea, nu mediul, reprezintă principala origine a acestor diferențe.<sup>113, 114, 115, 116, 117, 118, 119</sup>

Creierul albilor și cel al negrilor: fapte concrete

Cărțile și articolele despre I.Q. m-au condus la alte studii care dezvăluiau existența unor deosebiri semnificative între creierul albilor și cel al negrilor. De fapt, datele despre diferențele rasiale din structura cerebrală erau și mai limpezi decât cele bazate pe testarea psihologică. Am descoperit că, timp de zeci de ani, au fost cântărite, comparate și analizate creiere ale albilor și ale negrilor, iar rezultatele au arătat cu consecvență că negrii au un creier mai mic decât cel al albilor sau al asiaticilor. Ca o ilustrare a acestei diferențe marcante, deși negrii au o constituție fizică mai voluminoasă decât a asiaticilor, aceștia din urmă au un volum mai mare al creierului.<sup>120</sup>

În Măsura greșită a omului <sup>121</sup>, o populară carte egalitaristă mult propagată de mass-media, Stephen Jay Gould susținea că, în secolul al XIX-lea, cercetătorii au folosit o metodologie falsă pentru a compara creierele albilor cu cele ale negrilor, trăgând de aici concluzia că între ele nu ar exista nici o diferență. Gould, însă, a avut grijă să treacă sub tăcere numeroase studii mai recente care atestă documentar diferențele cerebrale intrinseci dintre negri și albi.<sup>122, 123</sup>

De fapt, cu zece ani înainte de publicarea cărții lui Gould, lucrarea *The Mind of Man in Africa*, de John Caruthers, arăta că s-au efectuat cinci studii majore, cu ajutorul unei baze metodologice moderne, asupra deosebirilor dintre creierele albilor și cele ale negrilor, de către cercetătorii Todd, Pearl, Vint, Simmons și Connolly. Gould a evitat cu grijă menționarea acestor studii mai recente, cu excepția a două fraze scurte despre Pearl, pe care îl lauda pentru că spusese că nutriția poate explica deosebirea de dimensiuni dintre creierele indivizilor de rase diferite. În schimb, a exclus datele lui Pearl despre diferențele între creiere. Caruthers subliniază că un număr de studii științifice arată că, în medie, creierul negrilor este mai mic cu 2,6-7,9% decât creierul albilor.<sup>124</sup>

Simultan cu cartea lui Gould, un studiu din 1980 asupra greutateii creierului, care includea date despre creierele albilor și ale negrilor, a arătat că, în medie, creierul copiilor negri nou-născuți este cu 8% mai mic și mai ușor decât cel al copiilor albi.<sup>125</sup> În anii '80 și '90, alte studii, efectuate de Broman, Osborne și diverși alți cercetători au prezentat în mod consecvent deosebiri semnificative între dimensiunile creierului albilor și cele ale creierului negrilor.<sup>126, 127, 128</sup>

În anii '50, studiile directe care comparau creierul albilor cu cel al negrilor s-au întrerupt pentru un timp, considerându-se că ar fi fost nepoliticos, insensibil și incorect politic să se aibă în vedere asemenea diferențe.<sup>129</sup> După o lungă pauză, un număr de studii mai recente asupra fiziologiei creierului au început să prezinte aceleași deosebiri de mărime a creierului între albi și negri cum fuseseră constatate în secolul al XIX-lea.<sup>130</sup>

Poate că cea mai cuprinzătoare cercetare din toate a fost cea desfășurată de Proiectul Perinatal Colaborativ Național, care a studiat peste patrusprezece mii de mame și copii. Acest proiect a avut o anvergură națională și a studiat mamele și copiii începând din momentul concepțiunii și până după naștere, în primii ani de viață ai copiilor. Scopul studiului era acela de a descoperi principalele date corelative privitoare la mortalitatea infantilă, sănătate, inteligență și alte aspecte ale dezvoltării copiilor. Subiecții au fost testați pentru I.Q. la vârstele de patru și șapte ani. S-au efectuat măsurări detaliate ale trupului și ale capului, la naștere și la vârstele de opt luni, un an, patru și șapte ani.

Doctorul Arthur Jensen a analizat imensul volum de date rezultate din studiu și a descoperit câteva lucruri uluitoare. Chiar și în cadrul acelorași familii, copilul cu cel mai înalt I.Q. avea, de obicei, capul cel mai voluminos. De asemenea, studiul a confirmat numeroase studii anterioare care arătaseră că negrii au capete mai mici, în medie, decât albi, și o

intelență mai redusă în proporție corespunzătoare. Ca o confirmare frapantă a corelației dintre mărimea capului și intelență, studiul a descoperit că acei copii negri și albi care aveau niveluri de I.Q. apropiate prezentau, în medie, și diferențe reduse între mărimile capetelor.<sup>131</sup> Dacă dimensiunile fizice ale creierului corespund cu I.Q.-ul, e de la sine înțeles că intelența se bazează pe structura fizică a creierului însuși și, în consecință, are o componentă congenitală.

Studiile anterioare prezentaseră deosebiri în regiunea supra-granulară a creierului, diferențe cantitative în zona lobului frontal și diferențe de sulcifiere și fisurare a creierului, între albi și negri. În 1950, Connolly a scris:

Creierul negrilor este în medie relativ mai lung, mai îngust și mai plat decât creierul albilor. Regiunea frontală, (...) mai mare la masculii albi decât la negri, câtă vreme cea parietală este mai mare la negri decât la albi (...). Se poate spune că lobiile frontali ai albilor din seria noastră au o configurație mai regulată și mai uniformă decât cei ai negrilor (...). Creierul albilor din serie este, poate, mai fisurat, și prezintă o anastomoză mai accentuată a sulcilor (...).<sup>132</sup>

Importanța lobilor frontali ai creierului pentru personalitatea posesorului acestuia a fost evidențiată în filmul „One Flew Over the Cuckoo’s Nest” <sup>133</sup>, de Milos Forman, precum și în filmul „Frances” <sup>134</sup>, cu Jessica Lange, despre viața actriței Frances Farmer. Ani de-a rândul, unor pacienți cu boli mintale exagerat de agresivi li se aplica „lobotomia frontală”, o operație prin care regiunea lobului frontal este neutralizată sau înlăturată. Pacientul rămâne cu memoria intactă, dar spiritul, voința și simțul lui de motivație sunt slăbite considerabil. Ward C. Halstead, biopsiholog și profesor de psihologie experimentală la catedra de medicină a Universității din Chicago, a scris: „Lobiile frontali constituie porțiunea din creier cea mai esențială pentru intelența biologică. Ei sunt organele civilizației – baza speranțelor de viitor ale omului.”<sup>135</sup>

Majoritatea oamenilor de știință care au studiat regiunea lobilor frontali, indiferent dacă fac sau nu comparații rasiale, constată că această porțiune a creierului este cea mai responsabilă pentru modulația fină a motivației și a inițiativei și inhibarea impulsurilor primare. O cantitate crescută de sulcifiere (fisurare) a lobilor frontali sugerează o mult mai mare complexitate a capacităților; ar putea fi o măsură a dezvoltării evolutive. La mamiferele inferioare, cum ar fi iepurele, lobiile frontali sunt mai netezi. De asemenea, profesorul Connolly a mai scris: „Există o anumită corelație între configurația sulcală și stadiul de dezvoltare a animalului din seria de forme primare.”<sup>136</sup>

Studiile recente asupra creierului criminalilor arată că infractorii condamnați pentru delictе violente sau impulsive prezintă o activitate mai redusă în lobiile frontali și în cortexul cerebral. Prin urmare, zona lobilor frontali pare nu numai să afecteze inițiativa, ci și să sporească autocontrolul asupra impulsurilor pătimașe ale omului.

La jumătatea anilor '60 aveam probe relativ mai puține despre diferențele rasiale inerente decât se găsesc astăzi, dar dovezile dintre anii 1860 și începutul anilor 1960 erau copioase și irefutabile; atâta numai că în presa populară se vorbea foarte puțin despre ele. După Al Doilea Război Mondial, aceia care îndrăzneau să declare public adevărul despre diferențele rasiale erau întâmpinați de mass-media fie prin ignorare, fie prin defăimare. Și totuși, de-a lungul anilor, rolul important al A.D.N.-ului și al genelor în toate afecțiunile, de la schizofrenie până la obezitate și, recent, chiar și homosexualitate, a fost atestat documentar în proporție mereu crescândă. O disciplină academică absolut nouă, denumită genetică comportamentală, se dezvoltă cu repeziciune.<sup>137, 138</sup>

Evident, nu există nici un organ al trupului omenesc mai important decât creierul. Acesta este cel care ne deosebește cu adevărat de rudele noastre mai apropiate sau mai îndepărtate de pe scara evoluției. Mai mult, forma și dimensiunile creierului sunt folosite cu titlu curent de antropologi ca un barometru al dezvoltării evolutive. Printr-o ironie a destinului, aceiași antropologi care urmăresc dezvoltarea evolutivă a omenirii în funcție de creșterea capacității craniene insistă adesea că diferențele rasiale din mărimea creierului și morfologia omului

modern nu ar fi importante. Dovezile, însă, sunt concludente. Mărimea, fiziologia, morfologia și chimia creierului au legături strânse cu caracteristicile psihologice ale indivizilor și trăsăturile mai generale care deosebesc rasele între ele. Știința a descoperit influențe genetice semnificative asupra inteligenței, comportamentului și reușitei, în cadrul diverselor rase. Profunzimea acestor deosebiri începe abia acum să se facă simțită.

Replierea egalitarismului rasial

Principiile defensive ale egalitarismului rasial sunt formulate, în general, după cum urmează:

1) Negrii nu sunt de fapt mai puțin inteligenți (un argument comun). Dar... când criticii subliniază că sute de studii dovedesc punctaje I.Q. consecvent și dramatic inferioare ale negrilor, egalitariștii susțin că:

2) Diferențele de I.Q. sunt rezultatul testelor părtinitoare rasial. Dar... când se dovedește că aceste teste nu au fost denaturate rasial sau cultural, egalitariștii bat în retragere, susținând că:

3) Media I.Q. inferioară a negrilor nu este decât rezultatul factorilor socio-economici. Dar... când apar diferențe accentuate chiar și în condițiile unor factori socio-economici corespunzători între albi și negri, egalitariștii se regroupează susținând că:

4) Stimularea ambientală a copiilor negri în cadrul unor programe ca Head Start îi va aduce pe copiii negri la același nivel de I.Q. cu cei albi. Dar... când se dovedește că programul Head Start nu a determinat absolut nici o creștere în I.Q.-ul negrilor, egalitariștii postulează că:

5) De fapt, I.Q.-ul oricum nu înseamnă nimic. Dar... când se arată că sute de specialiști în științele sociale au dovedit că I.Q.-ul are un impact covârșitor asupra succesului școlar și socio-economic, egalitariștii se repliază în sfârșit într-un bastion care acceptă determinarea biologică a inteligenței, după care susțin că nutriția nesănătoasă ar fi cauza diferențelor de dezvoltare mintală între negri și albi.

Poziția egalitaristă finală este interesantă prin faptul că acceptă importanța inteligenței și bazele ei biologice și de structură a creierului însuși. În loc de a încerca să dispute rolul natural al genelor în arhitectura și dezvoltarea creierului, egalitariștii nu fac decât să afirme că nutriția și alți factori biologici ai mamei și ai copilului mic afectează dramatic evoluția creierului. Ei susțin că negrii, fiind mai săraci decât albi, se alimentează mai prost și astfel dezvoltarea creierelor lor stagnează.

Copiii europeni, care au crescut în condițiile de stres și foamete din ultimii ani ai celui de-Al Doilea Război Mondial în Europa Centrală, precum și în primii ani de după război, nu prezintă nici o reducere a nivelului de I.Q. Media lor de inteligență se compară favorabil cu a celor din perioada anterioară și cea ulterioară conflictului.

Studiile științifice asupra nutriției arată că există foarte puține diferențe între alimentația copiilor negri și a celor albi. Robert Rector a demonstrat, printr-un sondaj efectuat de către Departamentul Agriculturii din S.U.A., că negrii de vârstă preșcolară consumă de fapt mai multe proteine decât media albilor de aceeași vârstă.<sup>139</sup> Copiii din familii aflate cu 75% sub pragul de sărăcie consumă la fel de multe vitamine majore ca și copiii situați cu 300% deasupra pragului de sărăcie.<sup>140</sup>

Argumentul că creierele copiilor negri ar suferi de efectele malnutriției este aproape rizibil când observăm dominația aproape absolută a negrilor pe piste de atletism și pe terenurile de baschet și fotbal. Este greu de imaginat că același regim alimentar care le dă negrilor posibilitatea să-și dezvolte trupuri sănătoase nutritiv, care îi ajută să aibă o reprezentare de cincisprezece ori mai numeroasă decât a albilor în aceste sporturi de masă, în același timp le-a înfometat creierele! <sup>141, 142, 143</sup>

Deosebirile rasiale sunt la fel de evidente și în domeniul fizic. În anii '60, negrii dominau competițiile de sprint masculin la Jocurile Olimpice și, o dată cu integrarea sporturilor, au început rapid să-și mărească numărul în baschetul și fotbalul profesionist. În momentul scrierii acestor rânduri, negrii reprezintă aproximativ 80% din Asociația Națională de Baschet,

66% din Liga Națională de Fotbal și 100% din primii cincizeci de campioni la sprint masculin din lume, care concurează în cursele de o sută și două sute metri plat, profesioniști și olimpici. Acest lucru este adevărat în pofida faptului că disciplinele sportive bine organizate sunt mult mai predominante în națiunile albe, iar echipele sportive de liceu conțin mult mai mulți albi.

Unii au sugerat că reprezentarea precumpănitoare a negrilor în baschet se datorează mai marii dorințe din partea negrilor decât din partea albilor. Cu siguranță, există la fel de mulți tineri albi care își doresc câștigurile de milioane de dolari și popularitatea jucătorilor de baschet profesioniști, dar un negru are de douăzeci și nouă de ori mai multe șanse de a ajunge în N.B.A. decât un alb. Pare logic ca performanțele diferite ale negrilor și albilor să aibă baze anatomice și fiziologice. Savanții care au cercetat problema afirmă tocmai acest lucru.

Există numeroase deosebiri fizice între rasa neagră și cea albă. Negrii au proporții mai mari de grupuri musculare care favorizează alergarea rapidă și promptă decât albi. De asemenea, au mai puțină grăsime pe trup, cavități corporale mai mici, brațe mai lungi în raport cu înălțimea și numeroase alte trăsături caracteristice care contribuie la rezultatele lor excelente în sporturile ce favorizează alergările prompte și rapide, precum și aptitudinile la sărituri. Ei sunt avantajați în sporturile unde aceste calități sunt cele mai importante, și sunt dezavantajați în sporturile unde intervin forța și alte caracteristici. Albi și asiaticii domină sporturile de forță, cum ar fi halterele și gimnastica, iar densitatea mai mare a oaselor negrilor rezultă într-o flotabilitate mai redusă și un dezavantaj distinct la înot și alte sporturi acvatice.

Discutarea acestor diferențe evidente și inerente între rase de către o persoană de prestigiu este la fel de tabu ca a discuta despre deosebirile dintre creiere sau trăsăturile fiziologice care sunt atât de decisive pentru caracterul unei societăți sau al unei civilizații. Unii comentatori sportivi, ca Jimmy the Greek, sau purtători de cuvânt ai asociațiilor sportive, ca Al Campanis de la echipa Dodger din Los Angeles, au fost concediați sau umiliți în public pentru că spuseseră cu glas tare ceea ce majoritatea oamenilor știu pe baza unor simple observații. Suprimarea aspră a unor asemenea adevăruri evidente este un semn revelator al intoleranței din religia egalitaristă. Când m-am gândit pentru prima oară la aceste lucruri și am descoperit bazele științifice ale diferențelor rasiale, mi-am amintit de povestea pentru copii „Hainele cele noi ale împăratului”. Toată lumea știa că împăratul era gol, dar nimeni nu îndrăznește să sufle o vorbă. A fost nevoie de sinceritatea unui băiețel, pentru a spulbera conspirația tăcerii.

Numai de-ar fi atât de ușor, mi-am spus. În mintea mea, tabloul rasial începea să se întregească. Rasele sunt profund diferite; vedeam clar că împăratul nu purta haine. Dar faptul de a-l vedea într-o lumină nouă pe împăratul egalității rasiale nu mi-era de ajuns. Voiam să aflu de ce a rămas gol împăratul. Voiam să știu mai multe despre diferențele de comportament dintre rase și originile acestora. Cunoșteam deja destule pentru a ști că cercetarea mea avea să ducă la examinarea procesului evolutiv însuși.

Capitolul șase

Evoluția raselor

Examinând problemele raselor, acordasem multă atenție impactului eredității asupra inteligenței, dar în același timp se acumulau probe care dovedeau rolul puternic al geneticii în comportamentul omenesc din multe domenii străine de I.Q.

Versiunea populară a psihologiei ambalată de mass-media liberale continuă să insiste că toate trăsăturile personalității omenești sunt conturate de educație sau condiționare. Este un articol de credință acela care spune că comportamentul criminal provine din medii vitregite ale societății sau din familii disfuncționale. Se pare că toate problemele societății sunt puse în seama sărăciei, a lipsei de educație sau a mediului familial nefast. Unii ajung chiar să acuze disponibilitatea armelor de foc pentru ratele înalte a omorurilor și jafurilor cu mână armată.

Puțini americani știu că, potrivit multor studii, tendințele infracționale ale unei persoane pot fi moștenite. Un studiu extensiv a analizat datele compilate din 14.427 de adopțiuni în Danemarca în perioada 1924-1947. Aceste date, din peste două decenii, au dezvăluit că copiii naturali ai delincvenților, chiar și când erau adoptați de părinți cu respect față de lege, prezentau rate mult mai mari ale criminalității decât copiii adoptivi ai căror părinți genetici fuseseră oameni cinstiți.

Toate studiile majore ale criminalității în condiții de adopțiune din secolul al XX-lea prezintă rezultate similare. Studiile asupra gemenilor univitelini sau divitelini crescuți împreună arată că gemenii identici se seamănă în comportamentul lor infracțional de două ori mai mult decât gemenii neidentici.<sup>144</sup> În numeroase studii de cercetare științifică efectuate în anii '90, s-a arătat prin M.R.I.-uri și scanări electronice că există diferențe de funcționare între creierile de factură medie ale criminalilor, comparate cu cele ale persoanelor care respectă legea.<sup>145, 146</sup> În cele de mai jos este prezentat un extras dintr-un număr al „Journal of Biological Psychiatry” din 1997 despre un studiu efectuat pe creierile a patruzeci și unu de ucigași care pledaseră nevinovat pe motive de nedeplinătate a facultăților mintale și creierile a patruzeci și unu de oameni cinstiți cu vârste și sexe corespunzătoare. Reiese că creierile criminalilor prezentau diferențe de structură față de cele ale non-criminalilor.

Aceste constatări preliminare furnizează indicații inițiale despre o rețea de procese cerebrale corticale și subcorticale anormale care pot predispute spre violență la ucigașii dovediți ca N.G.R.I.<sup>147</sup>

Numeroase studii arată că extrovertirea, introvertirea, altruismul, egoismul, respectul de sine, necinstea, sinceritatea și multe alte trăsături de caracter au o puternică influență ereditară. Am fost întotdeauna de părere că aceste genuri de trăsături ale personalității erau produse ale mediului, nu ale genelor, dar după ce am citit publicațiile științifice am găsit că dovezile erau convingătoare. În perioada adolescenței mele, când descopeream aceste lucruri, William Hamilton și alții lansau o disciplină științifică cu totul nouă, numită socio-biologie. Aceasta înainta ideea că o mare parte din comportamentul social, atât al indivizilor cât și al grupurilor, este afectată dramatic de ereditate.<sup>148</sup> În cele trei decenii care au trecut de când am abordat pentru prima oară problema, la mijlocul anilor '60, științele numite genetică comportamentală, socio-biologie și, mai recent, psihologie evolutivă, au devenit discipline academice respectate.

Din perioada de la începutul celui de-Al Doilea Război Mondial și până în anii '60, mass-media au asociat genetica și înțelegerea realităților rasiale cu imaginea nazismului german. În timp ce mijloacele de informare făceau încercări dubioase de a modela opinia publică în privința acestor chestiuni, lumea științifică recolta date despre gene și puternicul lor rol social. Cele mai importante constatări ale cercetărilor științifice erau ignorate de mass-media. Totuși, pe măsură ce se făceau cunoscute tot mai multe dovezi despre influența geneticii omenești, realizările n-au mai putut fi ascunse de public.



Genele erau asociate în mod direct cu anumite soiuri de boli, cum ar fi cancerul, afecțiunile mintale ca schizofrenia și depresia, precum și, desigur, cu inteligența și comportamentul. Problemele sociale, cum ar fi alcoolismul și homosexualitatea, erau puse pe seama genelor, și cel puțin în cercurile științifice se afirma din nou influența genetică a criminalității. Se descopereau deosebiri dramatice între arhitectura creierului bărbătesc și a celui femeiesc. Se deschideau atât de multe posibilități pentru înțelegerea și îmbunătățirea condiției umane prin genetică, încât un număr de autorități și-au unit forțele pentru a lansa în sfârșit cea mai ambițioasă cercetare științifică, poate a tuturor timpurilor: Proiectul Genomului Uman, o încercare de a identifica toate genele care afectează omenirea.

Studiile asupra gemenilor identici, care începuseră în anii '20, au început brusc să fie reluate de către psihologi și geneticieni. În anii '60 și '70, publicul a aflat cu uimire că mulți psihologi știuseră aproape pe tot parcursul secolului faptul că mulți gemeni identici, despărțiți la naștere și străini în medii și culturi complet diferite, prezentau obiceiuri și trăsături de personalitate remarcabil de asemănătoare. Presa era inundată cu relatări uluitoare despre gemeni monoziгоți care, deși crescuseră la mii de kilometri distanță unul de altul, fumau aceeași marcă de țigări, aveau ocupații asemănătoare și obiceiuri personale aproape identice. De asemenea, se acumula o cantitate enormă de informații privitoare la comparațiile diferențelor de personalitate dintre gemenii univitelini și cei divitelini. Mai jos este prezentat un tabel care conține rezultatele a doar câteva dintre cele mai recente studii de genetică comportamentală, arătând caracterul ereditar al trăsăturilor de personalitate.

Trăsături de personalitate cărora li s-a dovedit  
o componentă genetică semnificativă

Tabelul de mai jos prezintă un număr de trăsături ale caracterului care sunt influențate puternic de ereditate. Dacă nu există nici o corelație ereditară a unui factor, acesta figurează cu zero plus sau minus câteva procente. Dacă o trăsătură este determinată ereditar în proporție de sută la sută, ea apare ca 1,00. Teoretic, un echilibru perfect între influența ereditară și cea a mediului ar fi reprezentat prin valoarea de 0,5.

#### Diferențele rasiale de personalitate

La fel cum toate studiile asupra I.Q.-ului prezentau o diferență de inteligență marcantă între rasele albă și neagră, psihologii constată și deosebiri dramatice de personalitate. În liceu mă abonasem la câteva publicații de conștiință rasială. Acestea făceau adeseori referire la

studiile științifice asupra chestiunii rasiale. Aveam obiceiul să caut singur articole în ziarele și cărțile care se puteau găsi în bibliotecile universitare din apropiere de casă. În fiecare lună, mă duceam la Tulane sau la L.S.U. și copiam la xerox articolele care mă interesau. Am rămas cu obiceiul de a le reciti peste ani și, de atunci încolo, am mai găsit multe dovezi care le confirmă, dar încă de pe atunci am avut la dispoziție o întreagă bogăție de materiale.

O publicație interesantă pe care o citeam era „Psychological Bulletin“. Am găsit în paginile ei câteva articole de la începutul anilor '60 care discutau modul în care negrii tind să fie mai impulsivi și mai nestăpâniți decât albi. Dreger și Miller numeau unele dintre trăsăturile de personalitate ale negrilor „fantezii determinate de impulsuri și înstrăinare“.155

În anii ulteriori, numeroase articole au tratat amănunțit alte distincții de personalitate ale negrilor. Un om extrem de liberal, Thomas Kochman, consemna diferențe rasiale clare între personalitatea negrilor și cea a albilor, exprimându-și preferința față de caracteristicile negrilor. Kochman susținea că bărbații negri percep ignorarea ca pe cea mai gravă insultă și recomanda ca femeile albe să reacționeze față de agresiunile sexuale ale negrilor prin complicitate cochetă, la fel cum fac negresele. Mergea chiar până la a sugera că stilul de comportament tipic non-negru al femeilor albe cauza atacurile violente ale bărbaților negri.

De asemenea, Kochman mai observa că negrii au un „comportament emoțional intens și spontan“ și că „mersul ritmic al negrilor“ este „o reacție la impulsurile de origine interioară“. Critica tehnicile de dezbatere ale albilor ca fiind „modeste, lipsite de pasiune, impresionale și neinteresante, (...) reci, calme și fără afectivitate“, câtă vreme atitudinea negrilor în discuții o descria ca „animată, beligerantă, (...) aprinsă [și] zgomotoasă (...)“. Negrii nu discută numai ideea, ci și „persoana care dezbate ideea“.156

Cunoscând din proprie experiență stilul de discuții al negrilor, pe care-l întâlnisem cu nenumărate ocazii, am fost nevoit să dau dreptate aprecierii lui Kochman. Totuși, contest afirmația lui că un asemenea comportament primitiv și emoțional ne-ar îmbogăți cultura. După ce l-am citit pe Kochman, am început să remarc frecvențele știri despre bărbați negri care discută exact în modul descris de el, „aprins, beligerant și zgomotos“, aceasta ducându-i la folosirea impulsivă a Specialităților de Sâmbătă Seara. Spitalele noastre publice sunt pline de victime ale acestui stil de discuție al negrilor, aprins și nestăpânit.

Multe studii arătau niveluri mai înalte de impulsivitate, agresivitate și emotivitate la negri în comparație cu albi.157 Un studiu care a avut loc în Trinidad îi compara pe negri cu emigranții caucazieni din India. Walter Mischel a efectuat un studiu asupra copiilor din Trinidad, în cadrul căruia le-a dat copiilor albi și negri posibilitatea de a alege între o acadea primită imediat și o alta primită peste o săptămână, dar mult mai mare. Negrii alegeau aproape întotdeauna cadoul imediat, pe când albi preferau de obicei să aștepte cadoul mai mare. Incapacitatea negrilor de a-și amâna plăcerea era atât de mare în comparație cu a albilor, încât Mischel a declarat că părea „superfluu“ s-o mai măsoare. De asemenea, Mischel a încercat să compare configurațiile familiale ale negrilor care aproape întotdeauna aveau femei la conducerea gospodăriei cu familiile emigranților din India, dar nu a găsit destule case de indieni cu tații absenți pentru a putea constitui un eșantion cu relevanță statistică.158

Alte cărți, ca *The Unheavenly City Revisited*, de Edward Banfield, consemnau că locuitorii mahalalelor, printre care se includeau mulți negri, aveau o tendință mai redusă de a aștepta până obțineau o răsplată și o extrem de accentuată orientare spre prezent.159, 160 Majoritatea oamenilor care observau aceste diferențe psihologice dintre rase luau originile lor culturale ca pe o garanție, dar numeroase studii recente dezvăluie faptul că asemenea tendințe au implicații ereditare.

Unul dintre cele mai interesante aspecte ale studiului asupra comportamentului criminal pe care l-am descoperit constă în asocierile acestuia cu testosteronul.161 Cercetătorii au remarcat de mult că bărbații sunt cam de zece ori mai frecvent descoperiți ca fiind vinovați de acte violente decât femeile, iar rata înaltă a criminalității coincide cu nivelul ridicat de testosteron în adolescență. De asemenea, se observă că tinerii delincvenți au niveluri de testosteron superioare celor ale tinerilor non-delinquenți de aceeași vârstă. În mod destul de

interesant, s-a constatat că tinerii negri au niveluri de testosteron semnificativ mai înalte decât tinerii albi. Rata criminalității printre negri este mai mare cu aproximativ 300% decât aceea dintre albi, la nivel mondial.<sup>162</sup>

Nivelurile superioare de testosteron ar putea contribui și la o mai mare agresivitate sexuală, determinând atât agresarea și violarea femeilor, cât și instabilitatea relațiilor personale. De asemenea, este foarte ușor de observat în ce fel ar vătăma familia. Am aflat din lecturile mele că în Africa, ca și în toate societățile de culoare din Lumea Nouă, nelegitimitatea și promiscuitatea sunt mult mai răspândite decât în societățile europene. În Statele Unite, de exemplu, rata nelegitimității printre afro-americani se apropie cu repeziciune de 75% dintre toți nou-născuții.

Problema socială cronică a taților negri absenți în America se repetă pe scară mondială. Într-un articol documentar despre sistemele matrimoniale din Africa, Patricia Draper descrie rolul părintesc al taților negri din Africa și cele două Americi după cum urmează:

Distanța psihologică, socială și spațială a soților/taților, împreună cu degrevarea lor de responsabilități economice directe, îi lipsește de majoritatea aspectelor rolului părintesc, în sensul dat de occidentali acestui termen.<sup>163</sup>

Doream să înțeleg motivele pentru care existau diferențele dintre albi și negri. Aceasta însemna să examinez aspectele evolutive ale formării raselor majore. Dar, înainte de a începe, trebuia să răspund la o întrebare mai pertinentă. Ashley Montagu susținea în cărțile și articolele lui că rasa nu este decât un mit cultural. În perioadele mai recente, această opinie a fost adeseori repetată papagalicește în mijloacele de informare. Este rasa reală, sau nu e decât o invenție de sorginte socială?

Realitatea rasei

Lucrarea *Man's Most Dangerous Myth: the Fallacy of Race* <sup>164</sup> de Ashley Montagu mă impresionase, înainte de a începe să privesc și cealaltă latură a studiilor științifice despre rase. Atitudinea „mitului rasial” spune în esență că culoarea pielii, textura părului și alte trăsături care influențează clasificarea rasială sunt caracteristici complet arbitrare ale omului, la fel de neimportante ca diversele tipuri de configurații ale amprentelor digitale.

După aproape treizeci de ani în care mass-media proclamaseră „mitul rasei”, criticul anti-rasist Jared Diamond a rafinat argumentul, într-un număr din 1994 al foarte popularei reviste „Discover”.<sup>165</sup> Diamond a ales câteva trăsături, cum ar fi intoleranța față de lactoză și amprente digitale, care variau între populațiile omenești în plan geografic, și a sugerat că, numai pe baza acestor trăsături, suedezii ar putea fi înscrși în „aceeași categorie rasială cu japonezii Ainu sau cu africanii Xhosa”. El afirma, prin urmare, că orice clasificare rasială ar fi lipsită de sens. Un alt denigrator al raselor din mass-media de mare popularitate este Cavalli-Sforza, care în prefața importantei sale lucrări „The History and Geography of Human Genes” polemiza în sprijinul argumentelor lui Diamond și Montagu.<sup>166</sup> În mod destul de interesant, când observăm diagramele de distribuție a genelor în lume întocmite de Cavalli-Sforza și publicate în cartea lui, acestea respectă aceleași frontiere geografice care reflectă grupările rasiale tradiționale.

Încă din anii '60 îmi dădusem seama că argumentul „mitului rasial” este absolut analog cu a spune că zecile de rase diferite de câini ar constitui un mit, fiindcă se pot găsi anumite trăsături specifice care există la mai multe rase diverse. Am analizat îndelung problema și m-am întrebat: „Faptul că diferitele rase de câini prezintă unele trăsături asemănătoare înseamnă că nu există câini Saint Bernard sau Chihuahua?”

Dacă Ashley Montagu ar fi atacat de un câine, cred că ar putea avea importanță pentru el dacă acel câine ar fi un Doberman Pinscher sau un Toy Poodle. În timp ce Dobermanul ar începe să-i sfâșie carnea, oare încă ar mai insista că nu există deosebiri între rasele canine? Până și Montagu ar putea prezice că un Doberman prezintă un pericol potențial mult mai mare decât un Toy Poodle. Dacă Diamond dorește să adopte o atitudine tehnică în această privință, se pot găsi numeroase trăsături și seturi de trăsături omenești care există și la alte mamifere. De fapt, oamenii au 98,5% din gene în comun cu cimpanzeii. Conform raționamentului lui

Diamond, nu există nici o deosebire între oameni și cimpanzei, pentru că putem găsi seturi de trăsături genetice selectate arbitrar pe care le avem în comun cu aceștia.

Un număr de cercetători din vremurile recente au insistat asupra faptului că A.D.N.-ul negrilor diferă de cel al albilor cu mai puțin de 1% și, prin urmare, o diferență atât de mică nu poate însemna o mare deosebire între rase. Și totuși, la numai 1,5% diferență de A.D.N. între oameni și cimpanzei, cei dintâi au un creier aproape de două ori mai mare decât cei din urmă. Micile diferențe de A.D.N. pot implica deosebiri enorme în structura biologică.<sup>167, 168, 169</sup> Numai un număr mic de gene stabilesc structura unui organism. Acest fapt este similar cu acela că un set de planuri arhitecturale pe hârtie, oricât de mic, poate determina o diferență covârșitoare în felul cum se vor folosi lemnul, oțelul, betonul și sticla în construcția unei case.

A spune că rasele sunt una și aceeași numai fiindcă niște gene similare constituie grosul structurii fizice atât la albi cât și la negri este identic cu a afirma că o vilă construită din lemn, oțel și sticlă este totuna cu un zgârie-nori clădit din aceleași materiale. Marea majoritate a genelor de bază care alcătuiesc rasele le sunt comune nu numai acestora, ci și tuturor mamiferelor și chiar altor forme de viață. Importanța distincțiilor se bazează pe micile procentaje de gene care determină structura și compoziția acestor forme de viață.

O rasă este mai mult sau mai puțin o combinație distinctă de trăsături fiziologice, morfologice și comportamentale moștenite. J. Phillippe Rushton o descrie în modul următor:

O rasă este ceea ce zoologii denumesc o varietate sau subdiviziune a unei specii. Fiecare rasă (sau varietate) este caracterizată printr-o combinație mai mult sau mai puțin distinctă de trăsături morfologice, comportamentale și fiziologice moștenite. La flori, insecte și mamifere non-umane, zoologii studiază consecvent și regulat procesul de diferențiere rasială. Formarea unei noi rase are loc atunci când, pe parcursul mai multor generații, indivizii dintr-un grup se reproduc mai frecvent între ei decât cu indivizii din alte grupuri. Acest proces devine cel mai vizibil când indivizii trăiesc în zone geografice diverse și, prin urmare, își formează particularități de adaptare unice, recognoscibile (cum ar fi culoarea pielii) care sunt avantajoase în ambianța lor specifică. Dar diferențierea se produce și în circumstanțe mai puțin extreme. Zoologii și evoluționiștii denumesc aceste populații diferențiate „rase”. (În cadrul nomenclurii taxonomice formale a biologiei, rasele sunt denumite subspecii.) Zoologii au identificat două sau mai multe rase (subspecii) la majoritatea speciilor de mamifere.<sup>170</sup>

Diferențele dintre rasele majore ale omenirii includ peste cincizeci de variabile fiziologice și sociale. Pe lângă diferențele evidente de culoare a pielii și textură a părului, ele includ mărimea creierului, structura craniană, dentiția, inteligența, musculatura, nivelurile hormonale, normele sexuale, temperamentul, longevitatea și o gamă largă de trăsături de personalitate. După cum atât de elocvent spune Rushton, „dacă rasa ar fi un concept arbitrar, construit pe baze exclusiv sociale, fără nici un sens biologic, nu ar exista relații atât de consistente”.<sup>171</sup>

Știința a stabilit de mult speciile și subspeciile diferite ca formând grupuri recognoscibile, cu ereditate comună. Să vedem ce are de spus Random House Webster's Dictionary despre acest subiect.

species (specie)

Biol. subdiviziunea majoră a unui gen sau subgen, considerată categoria de bază a clasificării biologice, compusă din indivizi înrudiți care seamănă unii cu alții, se pot împerechea între ei, dar nu se pot împerechea cu membri ai unei alte specii.

race (rasă)

grup de persoane înrudite printr-o ascendență sau ereditate comună; populație astfel înrudită.

breed (rasă)

Genetic. grup relativ omogen de animale din cadrul unei specii, cultivat și menținut de oameni.

genealogie; neam; ascendență: Ea provine dintr-o familie de oameni rasați.

ofensiv: sub-rasă.

Deși numeroși oameni de știință susțin existența mai multor rase omenești, majoritatea acceptă că există cel puțin trei categorii majore: mongoloidă, caucaziană (europoidă) și negroidă. Deosebiri evidente dintre trăsăturile faciale, caracteristicile craniului și ale scheletului, culoarea pielii și textura părului fac ca principalele trei rase să fie ușor de recunoscut. Informațiile extrase din sânge, spermă și structura moleculară pot determina rasa individului, sau chiar o estimatie a componenței rasiale a acestuia. Cercetătorii științifici pot identifica ușor rasa după doar unele fragmente scheletice în descompunere avansată, iar rasa infractorilor neidentificați se poate recunoaște cu ajutorul urmelor de păr, spermă, sânge sau piele. Cazul O. J. Simpson a oferit lumii o adevărată lecție de identificare rasială pe cale genetică.

Negarea realității rasei constituie un exemplu concludent al modului în care egalitariștii se agață de paie ca înecații. O masă de probe științifice dovedesc existența trăsăturilor și a caracteristicilor care identifică rasele diferențiate genetic ale omenirii, la fel cum există rase diferențiate genetic ale câinilor și pisicilor sau, după cum am descoperit eu însumi cu ani în urmă, în garaj, rase de șobolani sălbatici și domestici. Nu este nevoie de studii moleculare pentru a ști că rasa există; nu trebuie decât să ne folosim ochii și un anumit bun-simț.

Imaginați-vă, de exemplu, că un extraterestru ipotetic, care nu are cunoștințe prealabile despre omenire și nici un fel de prejudecăți rasiale, ar ateriza pe Pământ pentru a studia ordinele superioare de viață ale planetei. El ar clasifica imediat omenirea în grupele ei diferite, după deosebirile generale vizibile cu ochiul liber care apar între oameni, la fel cum ar face și cu restul mamiferelor și al celorlalte forme de viață. Ar proceda în același mod în care am clasificat noi genealogic ordinele, speciile și subspeciile (rasele) din regnul animal, după caracteristicile lor fizice, înfățișare și amprenta genetică. Când ziarul „Times-Picayune” a publicat articolul „Alb/negru: mitul rasei”, avocatul meu de campanie, James McPherson, a glumit că l-ar fi putut intitula la fel de bine „Ușor/greu: mitul gravitației”.

În școală, am descoperit că subiectivismul anti-rasial devenise, pentru unii oameni, aproape o religie. Aceștia repetau papagalicește cele mai prostești și mai ilogice concepții despre rase. De exemplu, cineva îmi spunea că nu există rase fiindcă unii indivizi pot fi de rasă mixtă, sau pot să nu aparțină în mod vizibil unei rase sau alteia. Acest argument echivalează cu a spune că nu există zi sau noapte, pentru că zilnic în zori și în asfințit, timp de câteva minute, ne e greu să spunem dacă e noapte sau zi.

Chiar și un profesor de-al meu din liceu susținea că nu există diferențe rasiale, fiindcă unii albi au pielea mai închisă la culoare decât unii negri, și pentru că unii negri sunt mai deștepți decât unii albi. Încercarea de a nega diferențele de grup citând excepțiile individuale reprezintă cea mai deficitară logică pe care mi-aș putea-o imagina. E totuna cu a spune că, pentru că unii elevi de liceu sunt mai culti decât unii studenți de colegiu, înseamnă că nu există nici o deosebire între nivelul de cunoștințe al studenților de la colegiu și cel al elevilor din liceu.

Am auzit oameni spunând că variațiunile individuale din cadrul unei rase sunt mai mari decât diferențele medii dintre rase, prin urmare rasa fiind irelevantă. Din acest argument fals putem trage cu ușurință concluzia logică, arătând că, întrucât unii oameni, din păcare, sunt mai puțin inteligenți decât câinii, înseamnă că între inteligența omenească și cea canină nu e nici o diferență. Egalitariștii rasiali sunt la fel de nătângi dar, la fel ca în povestea cu hainele cele noi ale împăratului, nimeni nu îndrăznește să ia atitudine pentru a spune adevărul!

În școală izbucneau frecvent conflicte, adesea cu profesorii. O profesoară mi-a spus că rasa nu are nici un sens, pentru că e imposibil să știm cu adevărat cine este alb și cine negru. M-am mulțumit să-i răspund că guvernului nu pare să-i fie deloc greu să-i deosebească pe albi de negri pentru programele de acțiune afirmativă și pentru integrarea rasială forțată a învățământului și că, în mod evident, ea considera că negrii și albi pot fi identificați și, prin urmare, „integrați”.

Cea mai populară pe departe afirmație a egalitariștilor este că albi și negri diferă doar prin culoarea pielii. Dacă acest lucru ar fi adevărat, am face cea mai mare prostie crezând în diferențele rasiale de inteligență, ceea ce e implicația directă. Dar ideea că singura diferență ar fi culoarea pielii este de o absurditate patentată. Și totuși, mijloacele de informare repetă încontinuu, ca pe o incantație sfântă: „cu toții suntem la fel în afară de culoarea pielii“. Atunci, cum se face că, la proba de o sută de metri plat a Jocurilor Olimpice din 1996, toți cei șaisprezece semifinaliști au fost negri, când participaseră de o sută de ori mai mulți albi din întreaga lume? Dacă negrii diferă de albi doar prin nuanța mai închisă a pielii, cum îi poate face pielea mai închisă să alerge mai repede? Negrii au calități genetice care îi fac, în medie, sprinteri mai eficienți, iar acest talent este asociat cu culoarea pielii. Dacă există diferențe care pot face ca un grup să conțină alergători mai rapizi, e de la sine înțeles că pot exista și diferențe care să facă un grup să conțină gânditori mai rapizi.

Am argumentat deja în acest volum că I.Q.-ul este în primul rând moștenit și că albi și negri diferă dramatic ca I.Q. – chiar și atunci când provin din medii socio-economice similare. Am arătat că există probe abundente asupra diferențelor de mărime a creierului africanilor în comparație cu cel al europenilor sau al asiaticilor. Faptul că există cel puțin de patruzeci de ori mai mulți albi decât negri, pe cap de individ, care au un nivel de inteligență genial, are vreo legătură cu faptul că pielea lor e mai deschisă la culoare decât a negrilor? Nuanța mai deschisă a pielii nu are nici un efect direct asupra creierului. Inteligența este creată în mod evident de alte diferențe genetice decât culoarea pielii, deși pot exista asocieri între culoarea pielii și mărimea și structura creierului, ca elemente reprezentative ale moștenirii rasiale. Astfel, deși pielea mai deschisă nu ne face mai deștepți, ea poate fi asociată cu alte trăsături rasiale genetice care ne fac să fim mai deștepți.

Până nu demult, societatea americană îi segrega complet pe oamenii cu o proporție vizibilă de sânge de culoare, fie și numai de o șaisprezecime. Să fie oare numai o curioasă coincidență aceea că negrii cu pielea mai albă și trăsături aparent caucaziene au o supra-reprezentare covârșitoare printre negrii care au atins un nivel de prestigiu în disciplinele academice și științifice? Sau s-ar putea doar ca fizionomia lor caucaziană și culoarea mai deschisă a pielii să indice întrucâtva o componentă albă predominantă, aducându-le inteligența mai aproape de norma albilor? După cum am consemnat anterior, în testele repetate de inteligență efectuate pe mulatri și negri pursânge, chiar și atunci când factorii de mediu ambiant sunt controlați, mulatrii ating o medie situată între nivelul negrilor și cel al albilor.

Da, albi, negri și galbenii prezintă diferențe vizibile de culoare a pielii și textură a părului, dar și de structură a scheletului și a craniului, de grupă sangvină și de amprente A.D.N. Cele mai recente studii ale A.D.N.-ului indică efectiv că strămoșii albilor și ai negrilor s-au despărțit în urmă cu cel puțin o sută zece mii de ani (unii spun chiar două sute de mii de ani), iar cei ai albilor și ai asiaticilor, în urmă cu aproximativ patruzeci de mii de ani. Subspecia, care este denumirea științifică a rasei, a denotat întotdeauna o diferențiere genetică a speciei pe criterii geografice. Europeanii, asiaticii și negrii s-au dezvoltat, evident, pe continente diferite, în medii ambiante diferite. Am ajuns la concluzia că rasa este cu certitudine reală și că diferențele rasiale sunt inerente și profunde. În continuare, doream să înțeleg mai bine în ce fel au apărut diferențele între rase și care este posibilul lor impact asupra societății moderne. În acest scop, a trebuit să consult teoria evoluționistă.

#### Evoluția raselor

Pentru a înțelege evoluția raselor, am găsit că era instructivă înțelegerea dezvoltării genetice a câinilor. Toate rasele de câini fac parte din aceeași specie, *Canis familiaris*, la fel cum și toți oamenii sunt membri ai aceleiași specii, *Homo sapiens*. Diversele varietăți de câini se numesc rase – breeds – iar diversele varietăți umane, tot rase – races – deși termenul breed se poate referi și la varietățile speciei omenești. Singura deosebire dintre cei doi termeni este că breed denotă de obicei selecționarea genetică efectuată de către oameni, câtă vreme race indică selecția genetică produsă de forțele mediului ambiant geografic.

Împerecherile selective ale indivizilor dintr-o singură specie au creat spectaculoasa diversitate a raselor de câini într-un interval de timp relativ scurt, poate numai de cinci sau șase mii de ani. Oamenii au selecționat câinii pentru anumite trăsături fizice și de personalitate, i-au segregat de alți câini și au creat vastele deosebiri dintre rasele de câini pe care le vedem în zilele noastre. Înainte de existența raselor neagră și albă așa cum le cunoaștem, strămoșii îndepărtați ai omenirii trăiau răspândiți pe tot globul. Populațiile întâlneau medii ambiante extrem de diferite, care determinau selecția multor caracteristici, cele mai ușor recognoscibile fiind trăsăturile fizice cum ar fi culoarea pielii, textura și culoarea părului, culoarea ochilor.

O dată ce am înțeles realitățile deosebirilor rasiale, mi-am dat seama că, învățând despre forțele evoluționiste care au creat diversele rase, putem înțelege caracterul și conduita diferitelor rase, inclusiv pe ale rasei noastre.

Numeroase teorii antropologice speculează în legătură cu originea și vârsta omenirii moderne și a raselor sale diversificate. Cele două teorii dominante se numesc Ipoteza Originii Unice și Ipoteza Multi-Regională. Multiregionaliștii susțin că, începând cu stadiul *Homo erectus* al evoluției noastre, s-a produs o evoluție paralelă a raselor. Conform acestei teorii, *Homo erectus* a apărut în Africa și a migrat în întreaga lume preistorică. Ajungând în diverse regiuni, caracterizate prin condiții ambientale diferite, grupurile de *Homo erectus* au trecut pragul până la stadiul de *Homo sapiens*. *Homo erectus* a evoluat independent în Asia, producând rasa mongoloidă, în Europa, ajungând la rasa caucaziană, și în Africa, unde a apărut rasa negroidă. Artefactele antropologice par să confirme această teorie, prin faptul că s-au găsit specimene de *Homo erectus* în estul Asiei, cu caracteristici dentare similare celor ale rasei moderne care locuiește în acele regiuni. Dar probele de A.D.N. și alte dovezi genetice sugerează o ipoteză contrară.

Geneticienii afirmă că, după ce strămoșii omenirii au atins nivelul unui *Homo sapiens* arhaic în Africa, au evoluat separat în două grupuri genetice distincte, cel african și cel non-african, în urmă cu aproximativ o sută douăzeci de mii de ani. Ulterior, acum vreo patruzeci de mii de ani, s-a produs separația între europeni și asiatici.

Cele mai recente cercetări din domeniul A.D.N.-ului par să sprijine teoria conform căreia rasele separate au evoluat după trecerea la nivelul *Homo sapiens*, dar problema este departe de a fi rezolvată. Indiferent dacă rasele diferite au trecut sau nu separat pragul spre *Homo sapiens*, cea albă și cea neagră au fost despărțite timp de cel puțin o sută zece mii de ani, chiar și conform teoriei originii unice. Asiaticii și albi, fiind separați numai patruzeci de mii de ani, prezintă mult mai multe similitudini decât există între negri și albi. Deși oamenii de știință se contrazic întrucâtva cu privire la cronologie, nu încapă nici o îndoială că rasele principale există de foarte mult timp, între câteva zeci și o sută de mii de ani, un răgaz mai mult decât suficient pentru ca geografia și clima să fi determinat profundele deosebiri care se constată și în zilele noastre.

Ținând seama de faptul că marile diferențe dintre rasele de câini au fost create prin împerecheri selective într-o perioadă de numai cinci mii de ani, era logic să presupun că variațiile de mediu ambiant au putut crea cu ușurință deosebirile pe care le observăm între rasele omenești.<sup>172</sup> De exemplu, o sută de mii de ani reprezintă un timp arhi-suficient pentru peste cinci mii de generații omenești. Spre a determina o creștere cu cincisprezece puncte în nivelul mediu al I.Q.-ului unei populații, ar fi de ajuns creșterea cu o fracțiune sub-procentuală infimă (0,003%) la fiecare generație. Aceasta reprezintă, în medie, mai puțin de o sutime de punct I.Q. per generație. Cinci mii de generații echivalează cu cel puțin dublul numărului de generații necesare pentru a produce vastele diferențieri pe care le vedem la rasele de câini.

Populațiile separate geografic ale omenirii, confruntate cu condiții climaterice dramatic de diferite, au generat rasele omenești majore așa cum le cunoaștem în prezent.<sup>173, 174, 175</sup>

Efectul climei asupra evoluției rasiale

Rasa neagră s-a dezvoltat în regiunile tropicale relativ calde ale Africii sub-sahariene, pe când rasele europeană și asiatică au originat în zonele mai reci și mai aspre ale Europei și Asiei. Evident, mediile ambiante din cele două regiuni diferă dramatic. Astfel se explică pielea mai deschisă a albilor, întrucât o climă mai rece și mai umedă, cu lumina soarelui mai puțin disponibilă, cum este în Europa, făcea pielea deschisă la culoare mai avantajoasă pentru absorbția Vitaminei D, atât de necesară. La tropice, culoarea închisă a pielii este importantă pentru a proteja trupul de efectele dăunătoare ale razelor soarelui. Un alt exemplu de adaptare climatică se poate constata în dezvoltarea pliului protector al ochilor asiaticilor. Pliul epicantic reprezintă o reacție evolutivă față de vremea extrem de friguroasă și vântoasă din nord-estul Asiei.

Culoarea mai deschisă a pielii este numai una dintre numeroasele adaptări genetice pentru supraviețuire ale europenilor și nord-asiaticilor. De asemenea, clima extrem de rece a favorizat selecția anumitor trăsături psihologice și comportamentale care facilitau supraviețuirea. Un climat mai friguros predispune la o formă mintală și comportamentală adevcată, în același fel în care favorizează o piele mai deschisă.

Interesul meu față de efectele evoluției asupra raselor au fost stimulate de profesorul Carleton Coon care, în perioada cercetărilor mele, era președintele Asociației Antropologilor Fizici Americani și cel mai prestigios antropolog fizic din lume. I-am citit toate cărțile pe care le-am putut găsi, inclusiv *The Living Races of Man* 176, *Story of Man* 177, *Origin of the Races* 178 și *The Races of Europe* 179.

Ulterior, i-am citit operele clasice *The Hunting Peoples* 180 și, în 1982, *Racial Adaptations* 181. Coon a scris pe larg în cărțile sale despre impactul climatelor extrem de reci asupra omenirii preistorice. Alte două cărți care au avut un mare efect asupra mea au fost *Man the Hunter* 182 și *Hunters of the Northern Ice*. 183

Pe baza acestor lecturi, am început să schițez un contur aproximativ al vieții existente în Emisfera Nordică pe parcursul preistoriei. Într-o mare parte a ultimelor două sute de mii de ani, lumea nordică a trecut prin perioade de înaintare și retragere a glaciațiunilor. Actualmente, Emisfera Nordică se află în intervalul dintre două ere glaciare. Pentru omul preistoric din Europa, supraviețuirea a fost mult mai dificilă, chiar și în perioadele dintre glaciațiuni, decât pentru omul din climatul african mult mai blând. Pe parcursul celei mai îndelungate părți din ultimii optzeci de mii de ani, Europa a îndurat temperaturi mult mai scăzute decât în zilele noastre. Europeanii moderni au apărut în urmă cu aproximativ treizeci și cinci de mii de ani, întâlnind creuzetul glaciațiunii Würm (24.000-10.000 î.Ch.). Media probabilă a temperaturilor din Europa și Asia se situa cu optsprezece grade Fahrenheit sub cea actuală.

În copilărie, făcusem o scurtă călătorie împreună cu tatăl meu în Kansas City și, în timp ce mă aflam acolo, am trecut printr-un viscol, pe șoseaua spre Lawrence, Kansas. Citind despre calvarul europenilor preistorici, m-am gândit la temperaturile sub zero grade și întinderile de zăpadă și gheață pe care le văzusem. Cu această imagine în minte, mi-am putut închipui cât de dificil trebuie să le fi fost europenilor preistorici să supraviețuiască unor asemenea rigori ale vremii. Și totuși, temperatura din timpul glaciațiunii Würm a fost cu siguranță mult mai scăzută decât cea din Kansas.

Pe măsură ce migrau tot mai departe spre nord, strămoșii omului modern aveau nevoie de diverse aptitudini vitale și calități comportamentale pentru a supraviețui. Spre deosebire de Africa tropicală, aici era necesară pentru supraviețuire tehnologia proprie confecționării unor haine mai călduroase și mai bine lucrate, precum și construirii unor adăposturi mai solide. Capacitatea de a aprinde și ține sub control focul a devenit o deprindere indispensabilă pentru supraviețuire. Având de-a face cu forțele ucigătoare ale iernii, oamenii își dezvoltau facultăți de care la tropice nu avuseseră nevoie. Penuria de plante comestibile și vânat mic, ba chiar și faptul că păsările migrau în sud pentru perioada iernii, ridicau probleme unice, întrucât alimentația omului primitiv se baza în mare parte pe ouă și animale mici. În lunile friguroase, acestea se împuținau până aproape de dispariție.



În Africa existau numeroase soiuri de plante comestibile, precum și rozătoare mici, insecte și alte surse de hrană abundente și diversificate. Dimpotrivă, în Europa pământul era o întindere de zăpadă și gheață timp de câteva luni pe an, astfel încât până și o mare parte dintre copaci își pierdeau frunzele. În lunile mai blânde, locuitorii trebuiau să se pregătească pentru perioadele mai aspre, renunțând la satisfacția imediată și punând deoparte provizii de alimente și alte necesități. În climate atât de reci, principala sursă de hrană și materiale a devenit, în locul culesului, vânătoarea de animale mari.

Întrucât cele mai multe resurse proveneau din vânătoare, femeile și copiii au devenit dependenți de aprovizionarea făcută de bărbați, ceea ce a creat legături mult mai strânse între aceștia din urmă și familiile lor. Atât în Europa cât și în Asia, bărbații trebuiau să le aducă cele necesare femeilor și copiilor lor, pentru a le asigura supraviețuirea.

Configurații familiale ale europenilor și africanilor

În clima mai tropicală a Africii, supraviețuirea depindea în cea mai mare parte de cules, nu de vânătoare. Vegetația luxuriantă și abundența de animale mici ofereau resurse de hrană mult mai bogate decât în climatele nordice. Mama africană se putea hrăni, pe sine și copiii ei, cu un minim ajutor din partea tatălui. Într-o zi frumoasă de toamnă, nu exista nici o necesitate pentru ca locuitorii de la tropice să-și stăpânească impulsul de a se culca pe un strat de frunze, cu partenera de viață, satisfăcându-și dorințele sexuale – dar în frigurosul nord o asemenea indulgență putea afecta supraviețuirea în lunile de iarnă care urmau.

În nord, cele mai mari șanse de supraviețuire le aveau cei capabili de a amâna plăcerea sexuală și alte satisfacții imediate. În acele zile calde și frumoase, ei trebuia să-și folosească

timpul și condițiile meteorologice prielnice ca să se pregătească pentru zilele de iarnă extrem de dificile care urmau. Când soseau inevitabilele luni cu vreme urâtă, trebuia adesea să-și raționalizeze mâncarea, fără a putea să-și satisfacă pe deplin foamea.

În Europa, economia preistorică depindea de câteva animale principale. Probabil că cel mai important era mastodontul și diversele rase de cerbi și reni. Dispărut între timp, mastodontul a fost cel mai mare animal contemporan cu omul care a trăit vreodată. Uriaș și păros, adaptat la condițiile friguroase din Europa și nordul Asiei, mastodontul era de două ori mai înalt decât elefantul african, avea fildeși enormi și era destul de puternic pentru a ridica greutatea cât a unui automobil. Vânărea unor asemenea ființe necesita arme eficiente din punct de vedere tehnologic, precum și planificare și cooperare de echipă. O mare parte din economia preistorică a Europei se baza pe produse obținute de la mastodonți. Carnea și grăsimea, pielea groasă, pentru îmbrăcăminte, încălțăminte și adăposturi, oasele și tendoanele, pentru arme și unelte, seul pentru opaițe, organele folosite pentru fire și containere – toate aceste produse și multe altele erau furnizate de mastodonți. Evident, vânătoarea de mastodonți le revenea exclusiv bărbaților. Același lucru era valabil și pentru cerbi și alte animale.

Proviziile alimentare provenind în primul rând din vânătoare, nu din cules, femeile și copiii depindeau în foarte mare proporție de bărbați. În același timp, bărbații depindeau de femei în privința muncii de preparare și prelucrare a produselor vânătorii, precum și la culesul necesar pentru clan, activități care se puteau desfășura în același timp cu îngrijirea copiilor.

Dacă bărbatul avea relații sexuale la întâmplare cu femeile, pe care apoi le abandona o dată cu copiii, șansele lui de supraviețuire se reduceau drastic. Doctorul Edward Miller de la Universitatea din New Orleans s-a ocupat pe larg de aceste concepte în revoluționara sa lucrare *Paternal Provisioning versus Mate Seeking in Human Populations*.<sup>184</sup> Chiar și atunci când rudele rămase în viață participau parțial la vânătoare împreună cu familiile orfane de tată, în perioadele de penurie a resurselor alimentare acestea riscuau să fie hrănite ultimele. Dacă bărbatul avea mai multe femei și mai mulți copii, chiar dacă încerca să aibă grijă de toți, îi era greu să întrețină o „familie” atât de numeroasă. În Africa, unde femeile în general se întrețineau atât pe ele însele cât și pe copiii lor, loialitatea și sprijinul bărbatului nu erau nici pe departe atât de importante pentru supraviețuire. De fapt, responsabilitatea bărbătească, empatia și timpul petrecut cu nevasta și copiii nu făceau decât să împuțineze ocaziile bărbaților de a se împerechea cu mai multe femei. Era o ambianță și un sistem social care compensa enorm agresivitatea sexuală și infidelitatea bărbaților. Succesul evolutiv al bărbatului african își găsea compensația în satisfacerea imediată a propriilor dorințe sexuale, cu cât mai multe femei posibil. Favoriza genele masculine care determină o energie sexuală puternică, agresivitate și avantaje genetice în luptele provocate de competiția intensă între bărbați, pentru femei.

Biologii numesc strategia de a avea puțini copii, în combinație cu o investiție părintească accentuată, strategie „K”, iar pe aceea de a avea mai mulți copii, asociată în mod firesc cu o investiție părintească mai redusă pentru fiecare copil, strategie „r”. Clima tropicală a Africii tindea să favorizeze o strategie „r” printre bărbați și o selecție a bărbaților care o aplicau. Din cauza aprovizionării efectuate de femei, strategia de reproducere cea mai eficientă pentru bărbați consta în a procrea cât mai mulți copii posibil, întrucât o asemenea conduită oferea cele mai mari garanții că genele lor aveau să supraviețuiască.

În ambianța aspră și săracă în resurse din climatele reci, dacă un bărbat făcea mai mulți copii cu mai multe femei, nu avea posibilitatea de a-i întreține. Rezultatul putea fi pierderea tuturor. Totuși, bărbații care aveau o singură soție și doar câțiva copii le puteau asigura o întreținere și îngrijire părintească mai accentuate, determinând supraviețuirea unui procentaj mult mai ridicat. Astfel, mediul ambiant european a încurajat o strategie reproducătoare „K”.<sup>185, 186</sup>

Agresivitatea ca strategie de reproducere

În orice societate unde bărbații încearcă să se împerecheze agresiv cu cât mai multe femei posibil se naște un mare potențial de violență. Eforturile de a se împerechea cu tovarășele de viață ale altor bărbați întâmpină riscul represaliilor. Orice grup biologic în care masculii se luptă frecvent pentru femele favorizează la aceștia genele care duc la succesul combativ. Lupta corp-la-corp este foarte anaerobică și, de obicei, învingătorul se determină în doar câteva minute. Aceasta îi favorizează pe cei ai căror mușchi sunt predispuși mai degrabă pentru reacții rapide și prompte, nu pentru forță brută și rezistență. Un luptător cu brațele mai lungi decât ale adversarului său are un avantaj distinct, fiindu-i mai ușor să-și lovească dușmanul și în același timp să-i evite loviturile. Un craniu mai gros îl ajută să reziste loviturilor în cap, care altfel l-ar face să amețească, devenind vulnerabil.<sup>187</sup> Un nas turtit, cu nări mai late, permite o respirație mai îndestulătoare, necesară pentru eforturile în ritm accelerat, și este mai greu de spart decât nasul mai lung de care europenii au nevoie pentru a încălzi aerul rece inspirat, precum și pentru a filtra virușii și bacteriile.<sup>188, 189</sup>

În Europa preistorică, puteau avea loc lupte din multe motive, inclusiv curtea femeilor și conflictele teritoriale, dar sistemul aprovizionării femeilor și a copiilor de către bărbați încuraja cu siguranță reținerea. Deși europenii și asiaticii puteau dori și ei sexual o femeie care îi aparținea altcuiva, ei aveau mai multe motive de a-și stăpâni emoțiile și instinctele sexuale, căci dacă bărbatul era ucis sau rănit grav în luptă, copiii lui riscuiau să moară la rândul lor. Până în timpuri foarte recente, majoritatea căsătoriilor erau aranjate de părinți, astfel încât rațiunea ar sugera că încercau să aleagă pentru fiicele lor soți mai predispuși spre fidelitate.

Multe studii arată că, până și în lumea modernă, femeile sunt mult mai reticente și selective decât bărbații, în privința împerecherii.<sup>190, 191, 192</sup> Acest lucru este valabil mai ales printre femeile europene și asiatice. Între femeile europene și cele africane există o diferență la fel de accentuată ca între bărbații din cele două continente. În Europa preistorică, alegerea bărbatului potrivit era decisivă pentru supraviețuirea femeii. Căci, dacă bărbatul ei nu o aproviziona cu toate cele necesare, femeia și copiii aveau de înfruntat greutăți mult mai mari, riscând chiar moartea.

În Africa, deși puteau exista avantaje pentru o femeie dacă bărbatul îi furniza cele necesare, acest lucru nu era nici pe departe la fel de important pentru supraviețuirea ei. Sondajele efectuate printre negrii din lumea întreagă arată că bărbații și femeile de culoare își încep relațiile sexuale mai devreme, au mai mulți parteneri intimi, acte sexuale mai frecvente, tați mai absenți, poligamie mai răspândită, niveluri superioare de testosteron la bărbați, caracteristici sexuale secundare mai proeminente și o rată mult mai înaltă a bolilor cu transmitere sexuală. De exemplu, chiar și în Statele Unite, afro-americanii prezintă o rată de contractare a sifilisului de cincizeci de ori mai ridicată<sup>193</sup> și, în unele zone, o probabilitate de gonoree incredibilă, de o sută de ori mai mare.<sup>194</sup> Negrii riscă de paisprezece ori mai mult decât albi non-hispanici să se îmbolnăvească de S.I.D.A.<sup>195, 196</sup> „Cred că nu încape nici o îndoială că epidemia din această țară devine tot mai mult o epidemie de culoare“, a declarat ministrul Sănătății, dr. David Satcher.<sup>197</sup>

#### Manifestări fizice

În climatele mai reci, forța și rezistența, mai degrabă decât viteza, au devenit factorii fizici decisivi. Bărbații trebuiau să fie destul de puternici pentru a clădi construcții masive și complexe din lemn sau piatră, uneori chiar din gheață. Era mai logic, sub aspect evoluționist, ca europenii să aibă relativ mai multă grăsime termo-izolatoare pe trup și o cavitate corporală mai mare decât africanii, întrucât aceste caracteristici protejează organismul în perioadele de frig intens. Africanii au un procentaj mai scăzut de grăsime, brațe și picioare proporțional mai lungi față de mărimea trunchiului, cavități ale corpului mai mici și capete mai mici, toate acestea sporindu-le eficiența la alergări, sărituri și lupte.

În lumea modernă, dominarea boxului de către negri ilustrează diferențele fizice create de evoluția diferită a raselor. La scurt timp după ce negrilor li s-a permis participarea liberă la sporturile organizate, aceștia și-au afirmat rapid superioritatea. Atleții negri au aparate musculare care le pot prilejui demaraje bruște și cu mare viteză, în timp ce albi tind să

domine sporturile care necesită forță și rezistență maxime. De exemplu, ridicarea greutăților este dominată în proporție covârșitoare de europeni și asiatici.

În timp ce studiam problemele evoluției, a avut loc unul dintre cele mai mediatizate concursuri sportive din istorie – meciul de box între Mohammed Ali și Chuck Wepner. Îmi amintesc și azi diferențele statistice. Wepner era înalt de un metru și nouăzeci și cinci dar, în mod interesant, Ali, mai scund cu nouă centimetri, avea o lovitură de pumn mai lungă tot cu nouă centimetri. Wepner, însă, era mult mai puternic și putea ridica haltere mult mai grele decât Ali. Pe parcursul luptei a devenit evident că, deși Wepner avea o lovitură zdrobitoare, iuțeala lui Ali îi permitea acestuia din urmă să lovească, să se ferească, să oscileze și să danseze în jurul adversarului său euro-american mai lent. În pofida avantajului evolutiv al lui Ali, Wepner, printr-un efort foarte curajos, a rezistat cincisprezece runde, inspirând apoi seria filmelor „Rocky” bazate pe persoana lui. Probabil că am fost singurul din cartier care s-a gândit la deosebiri evolutiv-rasiale dintre Ali și Wepner, când meciul a fost reluat la televizor.

#### Originile inteligenței superioare

Într-un mediu natural extrem de rece și neospitalier, inteligența omenească superioară este favorizată dramatic. Europa necesită o tehnologie mai evoluată pentru a supraviețui. Dacă o societate se bazează aproape în întregime pe vânătoare, dezvoltarea armelor avansate, a capcanelor și a strategiilor sofisticate poate avea o importanță decisivă, atunci când vânatul este puțin numeros. Vânătoarea, pescuitul și folosirea eficientă a capcanelor într-un asemenea mediu pot cere aptitudini cognitive foarte dezvoltate. Inventarea și construirea de capcane ingenioase necesită o inteligență superioară. Aptitudinile și uneltele necesare pentru a aprinde focul, o sarcină deloc ușoară într-un mediu friguros și umed, pot înclina decisiv balanța între viață și moarte. Dacă un adăpost masiv, construit pentru a-și apăra de frig ocupanții, se prăbușește din cauza unei concepții deficitare, oamenii din el pot muri. În Africa ecuatorială, dacă o furtună spulberă colibele de frunze și paie, ocupanții pot construi cu ușurință alta, a doua zi. Dacă un localnic se rătăcește în pădurile tropicale ale Africii, el se poate hrăni din resursele florei și ale faunei până va găsi drumul înapoi, pe când europeanul rătăcit iarna poate muri de foame și îngheț.

Un număr de autori care au scris despre Europa preistorică sunt de părere că orientarea prin regiuni fără semne distinctive, în timpul vânătorilor îndelungate de iarnă, a favorizat supraviețuirea europenilor și a asiaticilor cu nivel superior de judecată spațială. Urmărirea deplasării renilor și a altor turme de animale arctice, de la mari distanțe, necesită inteligență pentru a analiza informațiile din trecut și a elabora strategii de anticipare a mișcărilor turmei.

Părinții și viitoarele mirese încercau în mod firesc să aleagă miri potențiali despre care considerau că aveau să le fie credincioși soților și copiilor. Chiar și inteligența femeiască necesară pentru a depista infidelitatea bărbatului a devenit un avantaj genetic important. Era esențial ca fata și părinții ei să determine dacă un posibil partener de viață mai avea și alte familii colaterale. Dacă un bărbat avea alte femei și copii, putea fi nevoit să aibă de ales pe cine să alimenteze din proviziile tot mai reduse, în timpul penuriilor hibernale. Din partea bărbatului, era important în plan evolutiv să descopere dacă soția îl înșela, pentru a evita astfel să aprovizioneze o femeie și niște copii care nu-i perpetuau genele.<sup>198</sup>

Un aspect important al inteligenței este capacitatea de gândire abstractă. Conceperea iernii într-o zi caldă de primăvară sau vară este un gând abstract, la fel ca însuși conceptul de viitor.<sup>199</sup> În climatele aspre, omul trebuie să poată concepe ziua de mâine și, chiar mai important, viitorul și mai îndepărtat, cum ar fi iarna următoare. În zonele tropicale, viața are un caracter mult mai imediat. Fără perspectiva unei ierni aspre, nu este nevoie să se facă planuri de viitor. Dacă se trăiește numai în prezent, scad probabilitățile de a controla sau stăpâni comportamentul impulsiv și de a amâna satisfacțiile.

În vânătorile prelungite și friguroase din nord, vânătorul trebuia adesea să stea tăcut și stăpânit pentru perioade lungi de timp și risca să fie singur un timp tot atât de îndelungat, cu excepția vânării ocazionale a turmelor de mastodonți. Acest lucru tindea să favorizeze

reținerea și introversiunea, în locul unei personalități vorbărețe și extrovertite. Putem observa acest model evolutiv reprezentat în prototipul europeanului clasic, puternic și tăcut. La nivel popular, îl găsim în atracția pe care ne-o inspiră eroii filmelor Western, reprezentați de actori ca Gary Cooper sau John Wayne, ori chiar mai recentul Clint Eastwood. Aceste caracteristici comportamentale se situează într-un contrast acut cu turuiala sau vorbirea vulgară a stereotipului de atlet negru sau cu mișcările senzuale ale tinerilor negri ieșiți la vânătoare de femei pe străzile satelor africane sau culoarele liceelor americane.

Deși printre europeni se întâlnește o gamă largă de tipuri de personalitate, albi sunt mai calmi, mai reținuți, mai controlați. Diferența dintre rase se poate vedea în toate, de la muzicalitatea complicată și rafinată a melodiilor lui Mozart în comparație cu ritmul primar al rapului, de la moda discretă în comparație cu îmbrăcămintea bătătoare la ochi, până la vorbirea chibzuită și cumpănită în comparație cu firea guralivă și gălăgioasă pe care o admira Kochman în studiul său asupra personalității negrilor.

În nordul friguros, fiind mai reținut și mai puțin agresiv, europeanul trebuia să-și dezvolte un intens simț comunitar și al justiției sociale. În tribul de culegători africani, fiecare se putea aproviziona singur. Putea să mănânce și să-și satisfacă poftele, în timp ce ceilalți continuau să culeagă, fără ca nimeni să știe nimic. Avea o nevoie mai puțin vitală de a împărți cu confrății, sau de a elabora sisteme superioare de justiție socială sau folosire obștească a bunurilor. În micile bande de vânători din Europa, uneori prada era atât de săracă, încât un vânător individual putea să nu aducă vânat acasă săptămâni de zile, dar renul ucis de unul putea salva un grup întreg de la moartea prin înfometare. Presiunile în sensul necesităților comunitare și al altruismului de grup trebuie să fi fost foarte intense, creând conștiința socială și etica proprii Europei.

Vânarea cu succes a mastodonților uriași din Europa necesita un enorm efort de grup. Doborârea unuia presupunea planificare, coordonare, comunicare eficientă și precisă. Domnea un foarte mare pericol de moarte. În asemenea împrejurări, fondul genetic favoriza genele altruismului și ale sacrificiului de sine, căci fiecare vânător trebuia să își asume mari riscuri individuale astfel încât clanul să supraviețuiască. După uciderea mastodontului, trebuia să se depună eforturi bine organizate și să funcționeze o diviziune precisă a muncii, pentru a-i prelucra și conserva resursele valoroase.

Focul a devenit un element vital pentru supraviețuire. În condiții vitrege, este mult mai ușor să se țină aprins focul, decât să se aprindă din nou. Unele triburi arhaice aprindeau focul toamna, când era cald și uscat, și apoi se străduiau să-l țină aprins toată iarna. O asemenea sarcină necesita muncă de echipă, responsabilitate, seriozitate, reținere emoțională și autodisciplină. Dacă un singur membru al grupului care răspundea de întreținerea focului dădea greș, din cauza prostiei sau a iresponsabilității, întregul grup risca să moară. Dacă vânătorul epuizat de oboseală nu se trezea din somn când îi venea rândul la veghe, dacă nu-și amâna nevoia imediată de satisfacția somnului și nu stătea de bunăvoie treaz ca să se ocupe de foc, puteau muri mulți oameni.

Cred că acestea au fost unele dintre forțele evolutive care au făurit inteligența, autocontrolul, altruismul și simțul de justiție socială din Europa. Din forja mediului ambiant al Europei s-au născut sistemele noastre legislative, formele de guvernământ, principiile de autoguvernare și libertate, precum și conștiința noastră socială.

Într-o societate vânătoarească unde ratele natalității sunt reduse și cele ale mortalității ridicate, atât femeia cât și bărbatul trebuie să apere, să întrețină și să prețuiască fiecare copil. În Africa, unde bărbații erau animați mai mult de instinctul sexual decât de afecțiunea familială și unde de cea mai mare cinste se bucură cei care înregistrează cel mai mare număr de cuceriri sexuale, un copil individual sau mama lui înseamnă puțin pentru acești bărbați care au avut multe partenere sexuale și un mare număr de copii. Când e prea abundentă, viața omenească tinde să-și piardă din valoare. Pe de altă parte, într-o grupare redusă, care se luptă și se confruntă cu cele mai drastice dificultăți pentru a supraviețui, fiecare viață devine neprețuită. Reală apreciere a frumuseții vieții se naște tocmai din raritatea acesteia. Strămoșii

noștri o apreciau la justa ei valoare. Un bărbat care a avut multe partenere sexuale nu este la fel de selectiv în legătură cu perechea lui decât unul care trebuie să și-o aleagă pentru toată viața. Și, în climatele aspre, femeile și familiile lor trebuiau să-și aleagă bărbații în funcție de loialitate și respectabilitate. Astfel a evoluat rasa noastră și la fel a luat ființă și nucleul familial.

În continuare urmează o listă reprezentând trecerea parțială în revistă a deosebirilor rasiale prezente astăzi, care au fost produse de diferențele dintre clima rece eurasiatică și cea caldă a Africii tropicale:

(O mare parte din materialele cuprinse în acest tabel sunt extrase din studiile lui J. Phillippe Rushton și Edward Miller citate mai sus.)

Rasele au evoluat complet diferit. Aceste diferențe se pot observa în frontierele rasiale ale lumii moderne și în natura societăților care prosperă între ele. Rasa europeană a evoluat spre a deveni o omenire care s-a înălțat în văzduh și în spațiul cosmic, s-a scufundat până pe fundurile oceanului, a explorat celula și atomul, și-a lăsat urmele pașilor pe Lună și a descifrat înseși secretele propriului nostru genom. Genotipul unic pe care l-au modelat climatele reci ale Europei i-a dat omului european posibilitatea de a face tot ceea ce a făcut. În înțelegerea acestui genotip se găsește și cheia pentru tot ce încă mai este de făcut.

#### Bătălia moral-religioasă

După ce am ajuns la o înțelegere rudimentară asupra concepțiilor fundamentale ale evoluției vieții și în perioada când tocmai mi se trezea conștiința rasială, m-am înscris la Clifton Ganus Junior High, o școală particulară din New Orleans condusă de Biserica lui Christos. Profesorii de aici predau o doctrină anti-evoluționistă, creaționistă. Deși existau numeroase teorii concurente ale evoluției, eu eram ferm convins că toate formele de viață de pe Pământ au evoluat și suferă schimbări în continuare. În calitatea lui de creștin devotat și geolog cu mentalitate științifică, tatăl meu era de părere că ideea unei baze evoluționiste pentru formele superioare de viață nu contravine credinței în Dumnezeu. El nu făcea decât să considere Natura un instrument al creațiunii divine. Când eram mic, mi-a citat prima strofă a poeziei „Each in His Own Tongue“ 200, de William Henry Carruth:

O ceață de foc și un corp ceresc,  
Un cristal și o celulă,  
O meduză, un saurian solzos,  
Și grote unde primii oameni viețuiesc,  
Apoi un simț al legii și frumosului  
Și un chip făcut din glodul greu,  
Unii-i zic evoluție, iar alții, Dumnezeu.

La orele de studiu al Bibliei din școala mea fundamentalistă, am învățat detaliile credinței creaționiste conform căreia Dumnezeu a creat instantaneu omenirea și întreaga Natură. În acea perioadă, creștinii cei mai fundamentalști nu negau niciodată că Dumnezeu, în creațiunea lui, a stabilit distincțiile dintre diferitele rase. Ba chiar, majoritatea principalelor confesiuni creștine au fost segregate până în anii '60. Înseamnă că au trecut peste o mie nouă sute șaizeci de ani, ca să se descopere că Iisus greșise amarnic.

O dată cu trecerea anilor, egalitarismul a devenit o dogmă a vremii. Nu numai mulți dintre antropologii evoluționiști au devenit egalitariști, ci și mulți creaționiști. În prezent, atitudinea cea mai răspândită printre creaționiști este aceea că Dumnezeu ne-a creat pe toți la fel. În realitate, însă, punctul de vedere creaționist arată că Dumnezeu este arhitectul raselor. Căci, dacă se susține că Dumnezeu a creat natura și omenirea așa cum sunt, atunci trebuie să acceptăm că El a creat și rase distincte; le-a înzestrat cu trăsături, tendințe comportamentale și facultăți mintale diferite. Mai mult, El însuși a segregat rasele între ele, plasându-le pe continente diferite. Din punct de vedere creaționist, a nega realitatea rasei și a diferențelor rasiale înseamnă a nega însăși lucrarea lui Dumnezeu.

Realitatea rasei mai este confirmată și în Sfânta Biblie. Dacă un creaționist folosește Vechiul Testament ca ghid al creațiunii și al viziunii lui Dumnezeu față de rase, reiese imediat că Vechiul Testament este de fapt o mărturie rasială. E istoria unui popor, israeliții, aflat permanent în conflict cu diferitele grupuri rasiale din regiunea Orientului Mijlociu. Cartea le accentuează propria genealogie și repetă porunca de a nu-și amesteca sămânța (un echivalent al conceptului științific de gene) cu a altora. Voi reveni mai pe larg asupra acestui subiect în capitolul Rasă și creștinism dar, indiferent dacă adoptăm optica evoluționistă sau pe cea creaționistă, ambele susțin realitatea raselor.

Am fost uimit să văd cum au putut mijloacele de informare să convertească atât comunitatea științifică – adeptă a evoluției – cât și comunitatea creaționistă – radical opusă – spre a genera două dogme egalitariste aproape identice. La vremea când eu am absolvit liceul, victoria lor era completă.

Comunitatea intelectuală laică stigmatiza toate opiniile care îndrăzneau să promoveze public ideea diferențelor rasiale ca fiind neștiințifice. Orice membru al comunității religioase care îndrăzne să spună adevărul despre rasă era acuzat că s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu însuși. Egalitarismul devenise o religie de facto, încorporat atât sub numele științei, cât și al religiei. Simpla recunoaștere a diferențelor rasiale devenise un păcat moral echivalent cu adulterul, sau poate chiar omuciderea. Dar ereticii rasiali nu au dispărut în tăcere și, pe zi ce trece, apar noi și noi dovezi despre dramaticele diferențe fizice și psihice, de natură genetică, dintre rase. Același lucru este adevărat și în privința deosebirilor dintre sexe. În zilele noastre, ideea unor diferențe psihologice adânc înrădăcinate, de sorginte cerebrală, între bărbați și femei a ajuns să fie acceptată pe toată întinderea societății (vezi subcapitolul Diferențele sexuale inerente, din capitolul Sex și societate). Măine, același lucru va fi valabil și cu privire la rase.

Scara evolutivă



Începând să înțeleg diferențele evoluționiste dintre rase, mi-am pus în mod firesc întrebarea: oare rasele europene și asiatice reprezintă într-adevăr un nivel superior al evoluției omenеști decât rasa africană?

Asemenea întrebări sunt extrem de dificile, căci judecățile subiective cu privire la ceea ce este avansat și ce este primitiv vor determina multe aprecieri despre rasă și evoluție. Dar, dacă ne impunem să fim cât mai obiectivi posibil, se poate observa un contur de ansamblu. Să presupunem din nou că ne substituim extraterestrilor veniți dintr-o galaxie de foarte, foarte departe, pentru a studia viața de pe Pământ.

La fel cum am clasifica regnurile, ordinele, speciile și rasele (subspeciile) din Natură, putem include și omenirea în aceeași structură de clasificare. Am remarca probele materiale cu privire la vârsta planetei – cum ar fi erele geologice necesare pentru ca Muntele Everest să se înalțe de pe fundul mării, devenind cel mai înalt punct de pe Pământ. (Știm că stânca de pe piscul Everestului a făcut parte cândva dintr-un fund de mare, datorită urmelor fosile de viață marină imprimate în adâncul ei.) De asemenea, am putea examina verigile de legătură genetice dintre toate ființele vii, prin intermediul A.D.N.-ului: cromozomii și genele. Am observa că datele din fosile indică faptul că în cele mai vechi straturi geologice se găsesc organismele cele mai primitive, iar formele de viață cele mai complexe și mai inteligente se află în straturile geologice mai recente. De asemenea, am constata cu siguranță că rudele cele mai apropiate ale omului sunt primatele recente, care au și un A.D.N. apropiat. Cimpanzeii, de exemplu, au 98,6% din A.D.N. comun cu oamenii.

Printre primate am remarca și faptul că cele inferioare, cum ar fi lemurienii, sunt mai puțin inteligente și au cranii mai mici decât primatele superioare, ca gorilele, urangutanii, cimpanzeii și oamenii. Lemurienii au boturi mai lungi; iar un asemenea prognatism, asociat cu musculatura craniană necesară pentru a-l susține, lasă spațiu pentru un creier mai mic în raport cu greutatea trupului. O altă diferență este aceea că speciile inferioare de pe scara evoluției au rate de maturizare și de reproducere considerabil mai înalte decât primatele superioare. În același mod am clasifica primatele pe un plan evolutiv superior față de majoritatea celorlalte mamifere și reptile, după cum și reptilele se plasează cu mult deasupra insectelor. Într-adevăr, formele de viață de pe planeta Pământ reprezintă numeroase etape ale evoluției, de la cei mai simpli aminoacizi până la plantele și animalele unicelulare și, în cele din urmă, la nivelul omenirii însăși. Printre rasele omenirii, cu siguranță, i-am clasifica pe europeni și asiatici, cu creierele lor mai mari, ca fiind cei mai avansați.

Am putea privi evoluția omului într-un fel asemănător cu evoluția automobilului modern. Mijloacele de transport s-au îmbunătățit constant, de pe vremea căruței cu roți de lemn și tracțiune umană sau a carului tras de cai, până la automobilul modern, cu programare pe computer. Desigur, evoluția omului de la faza sa primitivă până la cea modernă se datorează Naturii – sau, cum ar putea spune unii, lui Dumnezeu, acționând prin intermediul Naturii.

Când privim probele antropologice ale dezvoltării omului, de la nivelul primitiv până la nivelurile Homo habilis, Homo erectus și Homo sapiens, ne este ușor să vedem că dezvoltarea evolutivă este estimată după mărirea creierului și realizările tehnologice asociate.<sup>201</sup> Dacă etapele din mărirea creierului, de la australopitecul cu encefal mic până la omul cu creier voluminos sunt importante, ar fi cazul să credem acum că diferențele de mărirea creierului nu au nici o importanță corespunzătoare pentru diversele rase ale omenirii? Cred că am putea spune cu deplină certitudine că extraterestru nostru ipotetic ar constata că europenii și asiaticii se află mai presus față de africani, pe scara evoluției.

M-am mai întrebat și cum se compară rasele albă și galbenă pe scara evolutivă. În ultimii ani s-au descoperit dovezi care arată că asiaticii din nord-est, ca japonezii și chinezii, îi pot depăși pe europeni în privința unor capacități. În pofida unor bariere culturale și lingvistice mult mai mari decât negrii indigeni, localnicii din Extremul Orient au înregistrat mari succese socio-economice și de învățământ în națiunile occidentale. Multe studii le plasează I.Q.-ul la același nivel, sau chiar unul puțin superior, performanțelor europene. Înaltul lor I.Q. mediu a

dovedit cu siguranță că sunt capabili să mențină civilizații foarte organizate și eficiente, cum istoria o și dovedește.

Nu consider înjositor pentru rasa mea să recunosc media I.Q. superioară a rasei asiatice. E clar că ambele rase stau în vârful scăării evolutive. Există însă unele indicii că anumiți factori genetici îi determină pe europeni să producă mai multe realizări de cel mai înalt ordin creator.

Deși asiaticii au un I.Q. puțin mai mare, valoarea care predomină în rândurile populației este cea medie. În Asia se găsesc mai puțini indivizi cu un I.Q. extrem de scăzut și la fel de puțini cu un I.Q. extrem de înalt. Acest lucru îi face să aibă o forță de muncă extrem de competentă și stabilă. Prin contrast, europenii au I.Q.-uri mult mai larg dispersate. Cu alte cuvinte, noi avem mult mai multe genii decât asiaticii, raportat la numărul populației, dar trebuie să remarcăm că avem și mult mai mulți imbecili. Desigur, faptul că avem mult mai multe genii nu ne folosește la nimic, dacă numărul acestora este depășit de cel mult mai mare al indivizilor cu un nivel de inteligență extrem de redus. Nu ne avantajează cu nimic dacă impunem cu forța în școli o egalitate nivelatoare și nu elaborăm programe adecvate pentru a dezvolta talentele latente ale genilor dintre noi.

În mod destul de interesant, chiar dacă europenii sunt depășiți numeric de imensele populații asiatice, noi excelăm pe departe față de ele în realizările științifice revoluționare, lucru adevărat chiar și acum, în preajma schimbării mileniului. Vechea afirmație că orientalii, chiar dacă nu au putut inventa radioul și televizorul, le-au făcut să devină mult mai eficiente, rapide și ieftine, pare să aibă o anumită bază reală.

Există, desigur, mulți asiatici cu înalte capacități mintale, iar arbitrul suprem al adecvării evoluționiste va fi în cele din urmă însuși timpul. În momentul de față, asiaticii par să fie mult mai puțin susceptibili la propaganda egalitaristă care a infectat Occidentul, iar moștenirea lor genetică este foarte puțin amenințată la ei acasă – spre deosebire de Europa și America. Atât japonezii cât și chinezii par, de asemenea, să fi elaborat anumite strategii sociale și de guvernare care au efecte eugenice, precum și programe de învățământ destinate să educe toate grupele de I.Q. în conformitate cu capacitățile lor maxime.

Indiferent de calitățile lor, care sunt considerabile, asiaticii rămân cu totul diferiți de europeni, iar configurația lor genetică distinctă se exprimă atât în înfățișarea fizică unică, cât și în caracterul lor psihologic și cultural. Europenii îi pot privi cu respect și sperăm că și ei ne privesc pe noi la fel. Nu încapă nici o îndoială că mulți asiatici, ca indivizi, se pot integra productiv în națiunile occidentale. E posibil chiar ca națiunile noastre să asimileze numere limitate de asiatici în fondul genetic, fără a avea un efect dramatic asupra propriilor noastre caracteristici. Cu siguranță, astfel s-a întâmplat în Estul Europei de-a lungul istoriei. Dar, dacă marile valuri de emigrare non-europeană din Vest continuă, ne vom pierde trăsăturile distinctive evolutive și caracteristice. O asemenea situație ar fi tragică atât pentru noi, cât și pentru toate popoarele de pe glob. Caracterul nostru rasial distinctiv a fost și este răspunzător pentru imensa majoritate de mari creații științifice și artistice a civilizației apusene, civilizația care poate fi descrisă cu îndreptățire ca devenind, în acest secol, o civilizație mondială, multe dintre valorile ei tehnologice, artistice și politice ajungând să domine lumea. Aceste contribuții au luminat viețile indivizilor inteligenți și creatori din toate rasele de pe glob. Nu există nici o garanție că oricare altă rasă ar putea duce mai departe acest record de excelență. Răspunsul nu îl va putea da decât timpul.

Lăsând la o parte considerentele de capacitate evolutivă, este firesc ca toate rasele să prefere compania și estetica propriilor lor reprezentanți. Mie, personal, îmi plac înfățișarea și spiritul confrăților mei; în aspectul nostru estetic cu piele deschisă la culoare și trăsături luminoase găsim propria noastră concepție asupra frumuseții. Indiferent dacă aceasta este reprezentată în personaje de tipologie nordică precum Dumnezeu și Adam pe bolta Capelei Sixtine, sau în prototipul blond peren și angelic al frumosului admirat în întreaga lume, rasa noastră nu are nevoie de nici o justificare pentru a-și căuta propria supraviețuire. La drept vorbind, nici o rasă nu are nevoie de asemenea justificări.

Modul în care se decide în ultimă instanță adecvarea evolutivă ține de succesul evoluției. În prezent, semenii noștri par hotărâți să permită eradicarea genotipului lor de pe planetă, chiar și la noi acasă.

Iată cum definește „Random House Webster’s Dictionary“ trei termeni importanți: genotip, s., genetică.

1. configurația genetică a unui organism sau a unui grup de organisme cu referire la o singură trăsătură, serie de trăsături sau un întreg complex de trăsături.

2. suma totală a genelor transmise de la părinte la copil. Cf. fenotip.

[< G Genotypus (1909); vezi GENE, -O-, -TIP]

genocid, s.

exterminarea deliberată și sistematică a unui grup național, rasial, politic sau cultural.

[1940-45; < Gr. géno(s) rasă + -CID]

sinucidere de rasă

dispariția unei rase sau a unei populații care tinde să rezulte atunci când, prin refuzul sau împiedicarea membrilor săi de a avea copii, rata natalității scade sub nivelul ratei mortalității.

Sinuciderea de rasă poate fi accelerată și atunci când o rasă permite emigrarea masivă a unei rase străine în societatea ei și pierderea șanselor de supraviețuire genetică prin amestecuri inter-rasiale.

Promovând ideea propriei mele supraviețuiri rasiale, înțeleg că toate rasele împărtășesc același scop. Dacă aș fi african, mă îndoiesc că mi-ar păsa de gradațiile evolutive și de poziția semenilor mei pe diagramele demografice. I-aș iubi pe ai mei și tot ceea ce au ei unic. Un african nu poate fi inferior decât în domeniile unde nu se pricepe și poate fi superior în cele pentru care are înclinații native. Dacă destinul rasei negre este acela de a trăi mai aproape de lumea naturală, atunci așa să fie. Indiferent ce soartă își dorește, ea trebuie să-și hotărască singură destinul și să și-l modeleze cu propriile sale mâini, așa cum și noi ni-l creăm pe al nostru.

De la teama de dispariție la visele paradisului

O dată ce am înțeles ideea că rasa noastră deține un rol vital pentru progresul evolutiv al omenirii, mi s-a deschis o perspectivă cu totul nouă. Aprecierea ecologiei, care mi se formase încă din copilărie în pădurile și mlaștinile din sudul statului Louisiana, mă ajută acum să înțeleg pe deplin în ce fel face omul parte integrantă din acea ecologie. Înțelegerea rasei nu este decât o înțelegere a ceea ce Garrett Hardin numește „ecologie umană“.

Nu este imoral să recunoaștem realitățile raselor. Ba chiar, nici nu există lucru mai moral decât acela de a acționa pentru supraviețuirea propriului tău neam. Ce poate fi mai ridicol decât faptul că unii dintre oamenii noștri, în același timp în care se străduiesc pentru conservarea unor rase unice de balene din întreaga lume, îi denunță pe aceia care caută conservarea raselor unice ale omenirii? Mai mult, înaltele calități morale care-i inspiră pe unii egalitariști nu sunt, de fapt, create de aceeași rasă pe care ei caută s-o dizolve în ciorba inter-rasială? Principiile morale nobile proslăvite de ei provin de la cele mai înalte idealuri ale civilizației și culturii, idealuri create de europeni.

Crescătorii de cai pur-sânge ar fi îngroziți să vadă genealogiile selecționate cu atâta grijă de-a lungul secolelor, pentru viteză maximă, împerecheate la întâmplare, până la a-și pierde existența, cu cai care pot alerga doar pe jumătate la fel de repede. Imaginați-vă un moment că pe Pământ ar mai rămâne doar o singură pereche de cai pur-sânge. Oamenii n-ar face tot ce le stă în putință pentru a conserva acea rasă magnifică de cai? Noi reprezentăm rasa pur-sânge a civilizației. Nu e firesc să ne conservăm caracterul genetic distinctiv, unica moștenire care a produs atâta frumusețe pe Pământ?

Adversarii conștiinței rasiale repetă încontinuu, papagalicește, ideea că a avea conștiință de rasă e o atitudine barbară și plină de ură, și se spune că un alb care își dorește conservarea propriei integrități rasiale e de-a dreptul diabolic. Dar cât de superioară moral este lumea mixtă rasial a negrilor și mulatrilor, în comparație cu lumea europeană? Care regiuni ale globului se caracterizează prin cele mai brutale crime, inclusiv violurile, molestările, tâlhăriile

și omorurile? Care rase susțin mai frecvent libertatea politică și printre care domnește cel mai des despotismul? Care dispun de îngrijiri medicale mai bune pentru bolnavi și handicapați și sunt mai preocupate de soarta acestora? Care le oferă mai multe posibilități de învățatură copiilor? Care le creează șanse mai mari femeilor și le tratează mai echitabil? Care rasă îi conduce pe exploratorii spațiului? Unde se găsește dovada concludentă că demiterea rasei albe va produce cu adevărat mai mult umanitarism, mai multă iubire, fraternitate, egalitate, libertate și toate celelalte cuvinte-tip din sloganurile egalitariștilor? Cele șase mii de omoruri pe an din orașul amorf rasial Rio de Janeiro<sup>202</sup> reprezintă cumva un exemplu moral pe lângă orașele mai omogene rasial, ca Tokyo, în Japonia, sau Berlin, în Germania?

Argumentele egalitarismului rasial îmi amintesc cum am învățat că le promiseseră comuniștii libertate și egalitate rușilor și celorlalți est-europeni, și în schimb au creat mari națiuni de sclavi. Încă de la frageda vârstă de cincisprezece ani am ajuns să cred că, dacă doresc cu adevărat o societate capabilă de iubirea și omenia pe care le prețuiesc atât de mult egalitariștii, atunci trebuie să-mi conserv genotipul. La fel de vizibil a devenit că dreptul poporului nostru de a-și păstra moștenirea și cultura este cel mai elementar drept din toate: dreptul la viață.

Încă de când eram mic, am auzit mijloacele de informare declarând că cea mai cumplită faptă din secolul al XX-lea a fost, din câte se spunea, tentativa de distrugere a poporului evreu, în Al Doilea Război Mondial. Încercarea de a extermina o rasă nu poate fi decât o crimă execrabilă, după opinia oricui. De fapt, comentatorii spuneau că atrocitățile împotriva evreilor erau atât de monstruoase nu pe baza numărului de victime în sine, căci în Rusia și China avuseseră loc masacre mult mai extinse, ci prin faptul că se săvârșise, chipurile, o tentativă de a eradica poporul evreu. Și totuși, de ce n-ar fi distrugerea finală a genotipului nostru european, genocidul rasei noastre, mai puțin cumplită decât ceea ce se spunea că se încercase asupra evreilor? Rezultatul final e același.

Devenind conștient de criza genetică cu care ne confruntăm, am început să mă inspir și cu privire la posibilitățile deschise pentru poporul nostru. Dacă ameliorarea genetică a rasei albe, determinată de erele glaciare, a produs realizări atât de mari, atunci cultivarea calităților noastre genetice oferă mari speranțe de viitor.

Ambientaliștii, indiferent dacă sunt capitaliști sau comuniști, democrați sau totalitariști, spun că drumul spre progresul mondial constă în îmbunătățirea mecanismelor societății. De fapt, întreaga istorie a omenirii se bazează pe progresul omului cu ajutorul uneltelor pe care le-a creat. Creuzetul glaciațiunilor a dat naștere unei seminții superioare genetic care, începând fără nici un limbaj scris, fără școli, fără animale domesticate, fără o arhitectură complexă, a ajuns în cele din urmă să le creeze pe toate acestea din nimic, folosindu-și numai inteligența și capacitățile înnăscute. Dacă ambientaliștii comportamentaliști ar avea dreptate, ar însemna că omul preistoric n-a putut pune bazele civilizației, pentru că trăia într-un mediu mult prea primitiv și needucat pentru a fi avut asemenea posibilități. Moștenirea noastră a creat civilizația, în ultimă instanță, din nimic altceva decât din neprețuita configurație genetică pe care fiecare dintre noi o poartă în esența personalității sale biologice. Realizările popoarelor europene pot fi comparate cu secolele de incapacitate a rasei africane de a copia, măcar, cu succes toate izbânzile de origine europeană. Marea comoară pe care a avut-o dintotdeauna rasa noastră nu a constatat în aur sau artefacte, ci în gene.

### Marele Paradox

Pe vremea când încă mai eram în liceu, am citit opera clasică a lui Elmer Pendell *Sex Versus Civilization* 203. Pendell a fost un expert demograf care a scris multe cărți despre pericolele suprapopulării. El a atras atenția că nu putem rezolva adecvat problema cantităților omenesti, fără a aborda și aspectul calității umane. De asemenea, Pendell a prezentat clar strania interacțiune dintre evoluția umană și civilizație, pe care eu o numesc Marele Paradox. A spus că erele glaciare au produs magnificele capacități intelectuale ale celui pe care îl numim „omul de Cro-Magnon“, sau omul modern, prototipul europeanului contemporan. Pe

măsură ce glaciațiunile au regresat și clima a devenit mai blândă, aceste facultăți acumulate genetic au înflorit în primele mari civilizații ale lumii.<sup>204</sup> În timp, intelectul s-a combinat cu învățătura acumulată, ducând la cele mai înalte realizări culturale și tehnologice. Printr-o ironie a destinului, în același timp în care înregistra progrese, civilizația determină o selecție disgenică opusă, din multe puncte de vedere, efectului eugenic din perioada preistorică.

Același spirit de comunitate și justiție socială care a ajutat micile triburi vânătoarești de calitate superioară să supraviețuiască, aplicat fără discernământ într-o societate mai extinsă, duce la degenerare. Indivizii mai puțin inteligenți și apți se reproduc mai repede decât cei superiori. Elementele problematice din societate se reproduc mai rapid decât cei care rezolvă problemele. Membrii mai inteligenți ai societății își găsesc satisfacția în activitățile de afaceri, religioase sau guvernamentale, precum și în arte sau diverse îndeletniciri plăcute care se pot cumpăra cu bani, în același timp ei având familii mai puțin numeroase. Cei mai puțin inteligenți continuă să-și găsească plăcerile maxime în actele sexuale, care duc și la sporirea lor numerică.

Organizarea civilizației a însemnat și o schimbare în desfășurarea războaielor. În societățile mai primitive, războaiele puteau eradica întregul fond genetic, înlocuindu-l cu grupuri mai inteligente și mai eficiente. Războaiele civilizației au tins să-i lase la vatră pe cei deficienți fizic și mintal, sacrificându-i pe cei mai sănătoși și evoluți, care adeseori, datorită vârstei lor tinere, încă nu avuseseră copii. Pe parcursul unei întregi succesiuni de războaie, tradiția a făcut ca indivizii cei mai buni și mai curajoși să lupte în fruntea trupelor, suferind cele mai multe victime.

Pe măsură ce puterea civilizațiilor a crescut, iar cuceririle lor s-au extins cu mult dincolo de frontierele inițiale ale populațiilor care le construiseră, uneori armatele aduceau acasă sclavi din rândul popoarelor cucerite, ca în cazul egiptenilor, care i-au adus pe nubieni în centrul Egiptului. De multe ori, genele acestor populații necivilizate erau absorbite încet în fondul genetic al învingătorilor. Astfel, generații de-a rândul, uneori chiar pe parcursul secolelor, acumularea de bogății și cunoștințe a dus la progrese ale civilizației. Dar, prin disgenie, temeliile genetice ale civilizației au fost subminate, până când, în cele din urmă, de obicei mai repede decât se înălțase, civilizația se prăbușea, iar societățile sale erau cucerite de popoare mai viguroase. Supușii slăbiți genetic erau destinați să trăiască printre ruinele izbânzilor lor trecute.

Astfel, Marele Paradox al omului este acela că, prin asprimile Naturii de-a lungul anilor, el și-a dezvoltat capacitatea genetică pentru civilizație. Apoi, instituțiile și procesele civilizației create de el inversează procesul de evoluție, slăbesc genetic omul și, în cele din urmă, îl împing înapoi spre barbarie. La început, descoperirea acestui destin ciclic al civilizației poate fi foarte descurajatoare, dar când înțelegem complet procesul care s-a produs în mod repetat, găsim și posibilități de a trage învățăminte.

Mi-am dat seama că răspunsurile la marile provocări ale omenirii nu se află în uneltele sau creațiile rasei noastre, ci în însăși calitatea rasei. Dacă ai noștri continuă să urce pe scara evoluției, vom deveni mai deștepți, mai sănătoși, și vom depăși praguri genetice care într-o bună zi vor face ca mersul pe Lună să pară la fel de simplu ca trecerea unui copil prin cameră. În loc de a ne concentra asupra ameliorării realizărilor omului, când ne concentrăm spre îmbunătățirea omenirii însăși, proxima galaxie ni se va părea cândva la fel de apropiată ca orașul vecin. Puterea descătușată a genelor va reuși la un moment dat să străpungă orice obstacol, chiar și aparent insurmontabila viteză a luminii, căci dacă suntem îndeajuns de avansați putem rezolva toate problemele. Cred că universul este astfel construit încât totul să fie posibil. Gândiți-vă la marile realizări înregistrate de omenire, în contextul actualei sale game de I.Q.: a trimis sonde spațiale spre stele și a fixat gene instabile. Nici nu putem concepe ce ar fi în stare să facă oamenii în viitorul îndepărtat, când vor avea un I.Q. echivalent cu cel actual ridicat la cub.

Principiul rasei înseamnă pentru mine mai mult decât chiar și supraviețuirea propriei mele moșteniri și a tuturor lucrurilor din civilizația noastră care-mi sunt dragi; a devenit cheia spre

stele. Înțeleg acum că conservarea propriei mele rase și a civilizației sale nu este decât o condiție prealabilă pentru continuarea evoluției spre un nivel superior. După cum atât de elocvent a predicat Nietzsche, omul trebuie să ajungă „dincolo de om“. Am convingerea că lupta rasei noastre este asemănătoare cu efortul unui om care urcă încet și din greu panta abruptă a unui munte înalt. Mai are de trecut un prag, și în fața lui vor apărea lumea întreagă și cerul. Se agață de ultimul colț de stâncă și se saltă în sus – dar de gleznele lui se agață cei mai inapți, care îl tot trag înapoi.

Suntem asemenea acestui cățăcător. Am cercetat fundul oceanului și am pășit pe lună. Am desferecat tainele zborului, am vindecat boli incurabile, am descoperit chiar și multe dintre secretele vieții însăși. Am făcut primii pași șovăielnici spre a înțelege și dirija propria noastră evoluție spre un nivel superior. Viitorul ne așteaptă, eroic și magnific, strălucind la fel de puternic ca stelele cele mai luminoase într-o noapte senină. Unghiile noastre se agață de acel vârf scăldat în lumină, pe când forțele genetice ale regresării ne trag înapoi, de jos. Fie vom recunoaște existența raselor și a puterilor care subzistă în genele noastre, urcând mai departe spre o nouă eră, fie ne vom rostogoli în abis, pentru a nu ne mai ridica de-acolo niciodată.

În adolescență, când am început să înțeleg aceste lucruri, obișnuiam ca în nopțile senine să contemplu Calea Lactee fără a mă mai simți doar privitorul unui uriaș portret cosmic. Și eu făceam parte din acea operă de artă. Genele și chiar atomii mei erau părți din planeta Pământ, cu toate formele sale de viață, ba chiar părți ale întregului cosmos. Am găsit un sens vieții mele ajutând, atâta cât pot, embrionul încă primitiv al omenirii să ajungă la maturitate, pe Pământ și în ceruri. Oricât de mică ar fi contribuția mea, doresc să ajut la formarea unei comunități a celor de-o seamă cu mine, care împărtășesc aceeași viziune: continua evoluție a omenirii până la următoarea etapă a zborului spre stele. La șaisprezece ani, știam că trebuia să stau de partea progresului evolutiv, nu de partea degenerării și a barbariei.

Capitolul șapte

Istoria raselor

Istoria rasială este cheia istoriei lumii (...) totul este rasă, alt adevăr nu există. – Benjamin Disraeli

Știința se îndreaptă inexorabil spre adevărul rasei. Rasa nu este altceva decât genetică aplicată subspeciilor omenirii și ne vorbește în limbajul grupelor sangvine și al genotipurilor, al trăsăturilor fizice și al facultăților mintale, al comportamentului și al temperamentului, al izbânzilor și eșecurilor omenești. Ea ne spune despre viața omenească mai mult decât ne spun caracteristicile culturale, pentru că motorul este cel care face ca civilizația noastră să fie ceea ce este. Cultura nu e decât un strat care reflectă configurațiile genetice mai profunde ale oamenilor. Rasa răspândește pe planetă o diversitate care afectează toate aspectele vieții. În timp ce vocile științei devin tot mai coerente în privința rasei, istoria și științele sociale ne vorbesc și ele, la fel de elocvent, despre acest subiect.

Recent, un prieten mi-a dat telefon, disperat, pentru a-mi spune că fiul său Jimmy, elev în clasa întâi, venise acasă de la școală nerăbdător să-i spună că aflase care era originea civilizației. Băiatul de șapte ani și-a condus tatăl până la globul pământesc și i-a arătat imediat centrul continentului african, anunțând mândru: „Aici au apărut oamenii negri și primele civilizații!” Uluit de această afirmație, prietenul meu și-a întrebat copilul: „Jimmy, poți să-mi spui și unde au apărut oamenii albi?” Băiețelul l-a privit cu ochii lui albaștri și a răspuns: „Nu știu...”

Elementul determinant suprem al adevărului pentru civilizație nu constă în testele I.Q. sau studiile psihologice, ci în barometrul obiectiv al performanțelor istorice. Chiar și mai demult, pe vremea primei mele treziri la realitatea rasială, circulau unele legende ridicole despre „marile civilizații de culoare”. Obscurele pretenții afrocentriste considerate rizibile în anii '60 sunt astăzi predate frecvent în școlile publice.

Afrocentrismul, sau ideea că civilizația a apărut inițial în Africa neagră, prosperă, deși nu există nici cel mai mic indiciu că în Africa sub-sahariană s-ar fi dezvoltat vreodată măcar o singură civilizație a negrilor. Până și Egiptul Antic este declarat o civilizație neagră, în ciuda faptului că cele mai vechi mumii egiptene descoperite aparțin unor indivizi de rasă vizibil caucaziană, clasificați ca atare de nenumărați antropologi și arheologi. Orice cercetător modern în medicină potrivit de competent pentru a identifica din punct de vedere rasial niște rămășițe pământești cu grad înaintat de descompunere le-ar declara imediat ca fiind albe. Nici chiar faptul că în picturile și hieroglifele egiptene sunt reprezentați albi cu nas proeminent, piele deschisă și păr drept nu i-a descurajat pe egalitariști, care se agață cu disperare de fanteziile conform cărora Egiptul Antic ar fi fost un exemplu de mare realizare istorică a negrilor. Au ajuns chiar până la a o înfățișa pe Regina Cleopatra, care era de origine sută la sută greacă (ultima dintre Ptolemei, a căror dinastie a domnit între anii 330 și 30 î.Ch.) ca pe o negresă în îmbrăcăminte africană. Unii dintre propovăduitorii „istoriei negre” declară solemn că grecii ar fi furat filosofia și civilizația din Africa. Tare am mai dori să înțelegem cum se poate fura civilizația. Dacă o națiune copiază inventivitatea sau ideile alteia, acest lucru îl oprește pe autorul lor să le folosească în continuare? Iar dacă un popor este suficient de înzestrat pentru a crea o mare civilizație, cu arta, filosofia și matematicile ei, ce anume îl oprește să îmbogățească în continuare patrimoniul împlinirilor omenești?

Concluzia inevitabilă este aceea că Africa neagră nu a creat niciodată o mare civilizație – nu a fost capabilă nici măcar s-o întrețină. Unul dintre cei mai respectați istorici din secolul al XX-lea, Arnold Toynbee, le enumeră pe cele treizeci și trei de civilizații istorice, cum le numește el. Majoritatea sunt europene, câteva sunt asiatice, dar nu există nici una neagră.

Slaba performanță a negrilor în plan istoric se corelează cu probele despre diferențele accentuate de inteligență dintre negri și albi. În America, elevii de școală sunt învățați

încontinuu despre marile realizări ale americanilor de culoare. Cu cele mai serioase expresii, profesorii înșiră cele mai importante contribuții aduse de negri lumii moderne, după care dau exemple ca semaforul electric și punga de hârtie.

Simplul fapt că aceste lucruri sunt considerate mari realizări ale negrilor le trădează caracterul derizoriu. În antologia *The 100: A Ranking of the Most Influential Persons in History* 205, de Michael Hart, nu se găsește nici un negru. Poate că și mai grăitoare este absența oricărei izbânzi a negrilor în *Chronicle of Science and Discovery* 206, de Isaac Asimov, care enumeră o mie cinci sute de mari realizări ale omenirii. Departe de a fi rasist, Asimov și-a declarat public credința în egalitatea rasială și convingerile liberale.

Se poate compara măcar de departe inventarea semaforului electric sau cea a pungii de hârtie cu elaborarea Teoremei lui Pitagora, inventarea primului aeroplan sau a primei mașini cu aburi, arhitectura piramidelor, ingineria de construcții a Parthenonului sau a apeductelor romane, inventarea tiparniței, descoperirea vaccinului antivariolic, crearea ingineriei genetice, apariția tranzistorului sau studiile matematice de geniu care au dus omul pe Lună? Asemenea comparații nu demonstrează în nici un caz egalitatea rasială. În schimb, ele sugerează o disparitate care depășește cu mult simplele diferențe de inteligență indicate prin testele I.Q. Trebuie să ne amintim că aproape toate marile realizări ale omenirii au fost produse de cele mai inteligente patru-cinci procente ale populației. După cum au arătat „Curba-clopot”<sup>207</sup> și toate celelalte studii despre I.Q., dacă un grup are un I.Q. cu aproximativ 15% mai redus decât al altuia, aceasta nu înseamnă că grupul inferior va conține cu 15% mai puține genii decât grupul mai inteligent. Procentajul de genii va fi diferit după o rată de peste patruzeci și patru la unu în favoarea grupului mai inteligent. Unii cercetători o plasează în apropierea valorii de o sută la unu, în funcție de nivelul la care este plasat I.Q.-ul unui geniu.

Răspunsul standard al egalitariștilor rasiali la faptul că negrii nu pot da socoteală decât pentru un infim procentaj din marile realizări este acela că societățile de culoare nu erau îndeajuns de avansate, sau erau „oprimate”. Desigur, un asemenea argument nu face decât să atragă după sine întrebarea: ce anume a putut cauza această înapoiere sau „oprimare” permanentă pe parcursul mai multor mii de ani? Dacă toate rasele au aceleași capacități pentru a ajunge la starea pe care o numim în prezent „civilizație”, de ce negrii nu au construit nici măcar una? În toată Africa neagră de la sud de Sahara, nu a apărut nici o formă de scris și nu s-a folosit niciodată roata! În momentul de față, există numai o singură națiune energetică, Republica Sud-Africană, care degenerează spre aceeași soartă cu cea a restului Africii negre, pe măsură ce conducerea și competențele albilor se retrag treptat de pe teritoriul ei.

Albii au dominat investițiile, guvernarea, învățământul, medicina, educația și comunicațiile din Africa timp de două sute de ani. Dar, în cei patruzeci de ani care au trecut de la plecarea europenilor, aproape toate națiunile africane de culoare au intrat într-un declin constant cu privire la venituri, învățătură, asistența medicală, condițiile sanitare, drepturile civile și alți indicatori ai nivelului vieții sociale. Dezintegrarea unor națiuni, cum ar fi Sudanul sau Zairul, a fost rezolvată numai prin faptul că au decăzut până la niște niveluri atât de joase încât pur și simplu nu au unde să mai regreseze. În disperarea lor totală, rămășițele chinuite ale multor națiuni africane au ajuns chiar până la a-i invita pe europeni înapoi, iar înmulțirea investițiilor din Occident și ajutoarele umanitare sunt singurele metode de a ameliora, fie și numai marginal, actualele condiții de mizerie.

Dezastrul social din Africa nu poate fi pus pe seama lipsei de resurse. Acel continent constituie cea mai mare sursă de bogății neexploatate din lume. Într-o epocă în care multe națiuni din lumea dezvoltată și-au epuizat resursele proprii, Africa a avut posibilități excelente, pe care și le-a irosit. De la începutul anilor '70 și până în anii '90, contribuția Africii negre la comerțul mondial s-a redus cu 50%, produsul său național brut a scăzut cu aproximativ 2% pe an, producția de alimente a cunoscut un declin de aproape 20%, malnutriția a crescut, războaiele genocide s-au înmulțit, S.I.D.A. face ravagii iar continentul nu mai arată nici măcar atât de democratic ca în urmă cu numai douăzeci și cinci de ani.<sup>208</sup>



Zgârie-norii construiți și întreținuți odinioară de europeni în Nigeria au acum o alimentare intermitentă cu energie electrică și toalete înfundate. Condițiile sanitare, spitalele, generarea curentului electric și serviciile telefonice, toate depind de ajutoarele financiare externe, iar europenii chemați acolo trebuie să le țină în funcțiune, fie și numai la un nivel minimal. Coloniștii europeni care cândva puseseră capăt sângeroaselor războaie tribale n-au mai fost prezenți, pentru a-i opri pe etnicii Hutu și Tutsi să omoare între șase sute de mii și un milion de oameni în Zair. Coloniștii europeni care au scos în afara legii sclavia din Africa, acum peste o sută de ani, nu mai sunt prezenți într-un număr suficient de mare pentru a opri înrobirea a zeci de mii de africani, în zilele noastre! Sclavia este declarată ilegală, teoretic, în toate țările lumii, dar în Africa ea continuă să fie larg răspândită. În mai mare sau mai mică măsură, este prezentă în aproape toate națiunile africane. Sudanul, Ghana și Mauritania, în special, sunt recunoscute ca lideri mondiali ai comerțului cu sclavi. Numai în Munții Nuba din Sudan, la jumătatea anilor '90 au fost vânduți ca sclavi treizeci de mii de copii negri, la prețul de două găini bucata.<sup>209</sup>

Egalitariștii rasiali îi acuză pe europeni și rasismul alb pentru dezastrul din Africa. Unii au susținut că europenii nu au pregătit adecvat Africa pentru independență. Și totuși, în timp ce decolonizarea continua, unele națiuni europene susțineau insistent că mai era nevoie de timp pentru dezvoltarea mai avansată a națiunilor africane, înainte de a le acorda independența. Liberalii albi din Occident și revoluționarii de tinichea din Africa au respins aceste afirmații, declarându-le rasiste și umilitoare. Desigur, simpla idee a unei necesități de pregătire pentru independență ne face să ne întrebăm: cine a pregătit națiunile europene, în trecut, pentru propria lor independență?

Evident, egalitariștii găsesc întotdeauna scuze pentru eșecul istoric al negrilor. Cea mai recentă așa-zisă explicație a lipsei de cultură din Africa susține că factorii climatici și ecologici au facilitat dezvoltarea unei civilizații în Eurasia, dar au împiedicat-o în Africa.<sup>210</sup> Jared Diamond, însă, nu răspunde la întrebarea de ce colonizarea realizată de arabi și încununată de succes și-a conservat trăsăturile de civilizație secole de-a rândul (până când rasa colonizatoare a fost detronată de populația neagră băștinașă) și de ce scânteia civilizației nu a ars în Africa decât atâta timp cât s-au aflat acolo europenii, ca s-o întrețină.

Rasă și națiune

Când rasa e bună, astfel e și locul – Ralph Waldo Emerson

Devenind tot mai conștient de profundele diferențe biologice dintre rase și înțelegând din ce în ce mai bine efectul acestor deosebiri asupra educației, criminalității, sărăciei și altor probleme sociale, am început să citesc despre realitățile istorice ale rasei și culturii.

Dacă structura rasială poate avea un mare impact asupra unei școli, ce impact va avea ea asupra unei națiuni? Poate fi rasa instructivă în legătură cu dezvoltarea și condițiile de existență ale națiunilor? Unul dintre colegii mei de liceu, George Cardella, provenea din Columbia. El mi-a vorbit pe larg despre condițiile de viață din țara lui și alte țări sud-americane. Adeseori, dezvăluirile lui George despre nivelul scăzut de trai și gradul rudimentar al valorilor umane de acolo mă surprindea. Era conștient de culoarea deschisă a ochilor lui și de ascendența sa spaniolă și vorbea franc despre realitățile rasiale din țara lui și alte națiuni ale Americii de Sud.

La ora de geografie, profesoara ne-a spus că America de Sud are un potențial geografic de dezvoltare mai mare decât America de Nord. Conține regiuni cu climă temperată mai întinsă, o mai mare bogăție de resurse, climă și topografie mai variate, și a avut un mare avantaj inițial, fiind colonizată și exploatată intensiv înaintea Americii de Nord. Evident, mi-am pus întrebarea: „Atunci, de ce țările de la sud de Rio Grande sunt de obicei cu atât mai sărace, mai nesănătoase, mai puțin educate și mai puțin libere decât Statele Unite și Canada?”

Coloniile din America de Sud conțineau așezări omenesti substanțiale și, în unele locuri, chiar universități, înainte de rudimentarele avanposturi din Jamestown și Plymouth. Acea regiune fusese colonizată de Spania și Portugalia, națiuni cu o bogată moștenire europeană.

Descoperirea Americii în era modernă, făcută de Cristofor Columb, a avut loc în același an cu victoria asupra maurilor, care i-a alungat în sfârșit de pe întreg teritoriul Spaniei, după o luptă care durase sute de ani. Conchistadorii spanioli erau puternici și neînfricați, căliți într-un război pentru libertate la care participaseră generații de-a rândul. Dintr-o dată, unitatea națională și de scop născută din războiul victorios împotriva maurilor s-a îndreptat spre cucerirea și civilizarea unor alte meleaguri, în Lumea Nouă. N-a trecut mult până când Isabella, regina cu păr arămiu și ochi verzi a Spaniei, a ajuns să domnească peste teritorii mai întinse decât toată Europa.

Spaniolii și portughezii au exploatat fără milă populația băștinașă din cele două Americi, iar localnicii care nu muriseră în războaie cădeau adeseori victime bolilor. Descoperirea unor metale prețioase, ca aurul și argintul, și acapararea suprafețelor imense de pământ care intrau în posesia coroanei i-au încurajat pe spanioli să se integreze cu populația nativă și s-o folosească pentru exploatarea acestor resurse. Conducătorii spanioli erau foarte rarefiați în acest enorm imperiu, o infimă minoritate în mijlocul unui ocean de culoare. Întrucât caracterul fizic și fiziologic al amerindienilor se adapta defectuos la servitute, în unele regiuni, pentru a acoperi necesitatea forțelor de muncă, au importat sclavi negri din Africa.

Indiferent dacă erau conchistadori sau preoți, principala lor sarcină era de natură exploatare: conchistadorul cultiva roadele pământului, preotul păstora turma credincioșilor. Trăind într-o țară cu puține femei albe dar nenumărate fete indiene și sclave negre, căsătoriile și relațiile intime mixte erau foarte răspândite, deși asemenea mezalianțe erau privite cu dispreț de clasele mai aristocratice, care adeseori își trimiteau fiii și fiicele înapoi în Spania pentru a-și găsi parteneri de viață.

Spaniolii au clădit Mexicul și celelalte colonii din Caraibe, America Centrală și de Sud, după chipul și asemănarea lor. Au înființat școli, clădiri guvernamentale și biserici și au adus în Lumea Nouă artele, tehnologia și cultura civilizației europene. Pe lângă Spania și Portugalia, Marea Britanie, Franța și Olanda aveau și ele colonii și posesiuni în Emisfera Vestică. Pe acest teritoriu atât de întins, numai cele treisprezece colonii americane și Canada aveau o populație majoritară albă.

În America de Nord, unde exista o prezență numeroasă a oamenilor de culoare, fie sclavi, fie liberi, relațiile sexuale dintre europeni erau în exclusivitate albe. Europeanii au venit în America de Nord cu sutele de mii, aducându-și cu ei și familiile, iar stilul de viață agricol a făcut să fie dezirabile familiile numeroase, astfel încât existau destule femei, cu excepția zonelor de frontieră. Astfel, Statele Unite și Canada au devenit în proporție covârșitoare națiuni albe, pe când Caraibele și America Centrală și de Sud au rămas în majoritate de culoare, cu excepția unei mici proporții de albi aflați la guvernare și în administrație.

Mi se părea evident că diferența copleșitoare dintre coloniile americane și canadiene și restul Americii nu consta decât în rasă. Am discutat unele dintre aceste lucruri cu profesoara de geografie din liceu, doamna Weir. Aceasta era o egalitaristă până-n măduva oaselor, care insista că existau și alți factori, de care nu ținusem seama în ipoteza mea. Primul ei contraargument a fost acela că America de Nord era în proporție predominantă de confesiune protestantă, fiind astfel animată de etica de muncă intrinsecă acestei biserici. Răspunsul meu a fost simplu: Renașterea civilizației apusene însăși începuse în nordul Italiei, o societate exclusiv catolică. Iar orașul nord-american Quebec nu era protestant, dar avea niveluri de trai mult mai apropiate de cele ale Americii protestante, decât de ale Mexicului sau Braziliei.

În continuare profesoara a încercat să susțină că nu era vorba decât de tradițiile democratice ale Americii de Nord, în comparație cu cele autocratice ale Americii de Sud, astfel apărând niște diferențe atât de pronunțate. Am subliniat că istoria e plină de exemple ale unor tiranii devenite democratice și democrații care și-au pierdut libertățile. Nu încapă nici o îndoială că aristocrațiile din Europa au devenit mari națiuni moderne. Multe dintre constituțiile țărilor din Emisfera Sudică și zona ecuatorială au fost modelate direct după propria noastră constituție, dar aceste instrumente legiuitoare nu le-au salvat de sărăcie, de

corupția masivă, de tiranie și asasinate, de revoluții neconținute, analfabetism, boli, stiluri și condiții de viață primitive.

Am întrebat-o: „Când ne gândim că există zeci de națiuni, în Caraibe și cele două Americi, iar de-a lungul secolelor au avut loc sute de revoluții și schimbări politice marcante, ce să înțelegem, că nici una dintre ele nu a reușit?” Ca răspuns la tăcerea ei, am izbucnit în fine: „Poate că ceea ce unește sau destramă cu adevărat o națiune nu este sistemul ei de instituții, ci rasa locuitorilor.”

Factorul rasial se remarcă în deosebirile care există între numeroasele națiuni diferite ale celor două Americi. Costa Rica este recunoscută de multă lume ca fiind cea mai avansată națiune din America Centrală. Ea se bucură de reputația de a avea cel mai puțin corupt guvern și cel mai ridicat nivel de trai, precum și cea mai înaltă rată de alfabetizare din regiune. De asemenea, se mândrește că e cea mai albă națiune din America Centrală. Cele mai avansate națiuni din America de Sud sunt Argentina, Uruguay și Chile – țările cu cele mai mari procentaje de albi din întregul continent. Impactul rasial se poate constata și în cadrul acelorași națiuni. Brazilia, de exemplu, arată cam ca două națiuni diferite, când ne gândim la regiunile de culoare înapoiate din nord și la cele de tip mai european din sud. Când am vizitat Brazilia, în 1991, am observat imediat cum populația devenea tot mai colorată și mai săracă, pe măsură ce mă apropiam de ținuturile mai tradiționale unde fuseseră plantațiile cu sclavi negri, și cum devenea mai albă și mai bogată, în zonele mai muntoase. (Același lucru este valabil pentru fosta plantație „parohiile fluviale” din Louisiana, în comparație cu cele mai albe.)

Mi-a devenit evident că, dacă demografia americană dobândește un aspect mai asemănător cu al celei din America de Sud, și noi vom deveni asemenea acelor societăți. Ne vom pierde prețioasa moștenire și stilul de viață. Am ajuns la convingerea că rasa este forța dominantă a societății, influențând toate aspectele vieților noastre. Chiar dacă o societate nu declară pe față sau nici măcar nu recunoaște acest lucru, rasa își pune amprenta pe națiuni – la fel ca și pe indivizi – prin caracteristici și trăsături pe care egalitarismul nu le poate explica altfel.

Lecțiile rasiale pe care ni le predă istoria Emisferei Vestice se aplică istoriei tuturor națiunilor și culturilor. Putem examina chiar și preistoria, pentru a descoperi că întotdeauna au existat triburi care aveau un fond genetic aparte și trăsături caracteristice comune care le deosebeau de celelalte. Națiunile au apărut din rândul unor oameni care aveau o moștenire comună. Nu au fost întotdeauna monorasiale, dar de fiecare dată au fost formate de o populație dominantă, care modela țara după chipul și asemănarea ei, în conformitate cu propriile sale valori, cultura, limba și gusturile artistice. Națiunile nu erau determinate strict de criteriile geografice, întrucât frontierele erau adeseori imprecis definite sau chiar amorse, ci de oamenii care le populau. De exemplu, indiferent dacă acești oameni erau asirieni, egipteni, evrei, greci, romani sau francezi, națiunile s-au desprins dintre rasele și sub-rasele care le compuneau. Termenul Franța, de exemplu, provine de la numele francilor, poporul care a reconstruit țara după căderea Imperiului Roman. Putem urmări istoria națiunilor în contextul istoriei rasiale și conform cu caracterul locuitorilor acestora.

Una dintre primele cărți de istorie pe care mi le-a dat tatăl meu să le citesc, în gimnaziu, a fost clasicul *The Outline of History* 211 de H. G. Wells. Tema acestei opere este ascensiunea și decăderea națiunilor. Un mare popor iese în evidență, caracterizat prin putere, inteligență și ambiție. Creează o societate puternică și își cucerește vecinii mai inapți. Începe apoi un proces de absorbire a populațiilor cucerite în statul național. Trăsăturile care au dus inițial la victorie și dominație se pierd, pe măsură ce populația învinsă este asimilată treptat. În mod invariabil, procesul reîncepe și un alt popor iese în avanscenă, cucerește popoarele mai slabe și din nou este absorbit de cei pe care i-a înfrânt. Acest sistem transpărea vizibil în timp ce studia istoria Americilor, dar acum, citind mai multă istorie, am observat clar că factorul rasial este prezent în ascensiunea și decăderea tuturor civilizațiilor. Mai mult, în fiecare civilizație prăbușită s-a produs o schimbare rasială în raport cu populația fondatoare. Singura justificare reală a supraviețuirii unei națiuni este cea rasială – supraviețuirea acelei populații specifice ca entitate

genetică distinctă, ca sursă pentru următoarea generație. Altminteri, o asemenea națiune nu ar merita să fie apărută, într-o lume populată de mai multe națiuni.

Istorici ca Toynbee, Durant și Spengler au întocmit cronică apariției și a declinului națiunilor. În mod interesant, fiecare mare civilizație care a onorat Pământul a ajuns apoi la decădere și distrugere. A noastră nu este decât ultima dintr-o serie de numeroase civilizații care s-au înălțat numai pentru ca apoi să decadă. Întrebarea supremă pe care și-o pun istoricii este: de ce se înscriu civilizațiile în acest ciclu? Există multe teorii cu privire la motivul pentru care civilizațiile degenerază: crizele economice, corupția politică, slăbiciunea militară și înfrângerile, decadența morală cauzată de destrămarea tradițiilor religioase, lupta de clasă, sărăcirea păturilor sociale înstărite. Sunt tot atâtea teorii, câți istorici, dar în ascensiunea și prăbușirea fiecărei civilizații cunoscute de om există un singur factor comun: factorul de rasă. Grupul rasial care a construit inițial civilizația și-a pierdut caracterul dominant și, adeseori, chiar și integritatea genetică.

Înainte de a fi învățat despre rase, și eu aveam teoriile mele, bazate pe lecturile de până atunci. Propriile mele teorii priveau mai degrabă simptomele declinului, decât factorii de bază care cauzaseră aceste simptome. O carte scrisă cu peste o sută de ani în urmă de un savant francez, Conte Arthur de Gobineau, propunea o ipoteză despre declinul civilizațiilor care m-a pus pe gânduri timp de câteva săptămâni, determinându-mi în cele din urmă viziunea globală asupra problemei rasiale. Cartea *Inégalité des races* 212 a lui De Gobineau a fost scrisă înainte de *Origin of Species* 213 de Darwin și cu mult înaintea stabilirii majorității principiilor moderne ale biologiei și psihologiei, dar înaintea surprinzătoarei ipoteze că populațiile suferă schimbări la nivelul caracteristicilor lor biologice, iar civilizația este în ultimă instanță un produs al biologiei – al caracteristicilor rasiale ale fondatorilor ei.

De Gobineau susținea că civilizațiile regresează pentru că structura inerentă a creatorilor lor s-a schimbat. Calitatea rasială a oamenilor s-a degradat. Autorul considera aceasta o slăbire intra-rasială și inter-rasială a rasei creatoare de cultură. Era inter-rasială prin faptul că natura cosmopolitană a imperiului cauza amestecuri rasiale cu populațiile străine și scăderea ratei natalității în rândul rasei fondatoare, însoțită de suprapopularea cu mulțimi de oameni mixte. De asemenea, De Gobineau mai recunoștea și un declin intra-rasial: rasa conducătoare, cetățenii cei mai inteligenți și productivi, aveau cei mai puțini copii, pe când elementele inferioare erau extrem de prolifiche.

De Gobineau a scris la jumătatea secolului al XIX-lea, înainte de apariția biologiei moderne, ceea ce făcea ca lucrarea lui să conțină erori inevitabile. Și totuși, tezele lui se remarcă prin perspicacitate. Autorul călătorise mult pentru acea perioadă și avusese puterea de a observa și interpola detașat, fără patimă, tot ceea ce văzuse.

O dată ce înțelegem rasa, ne e ușor să recunoaștem componenta rasială în istoria națiunilor și rolul ei în societățile contemporane din întreaga lume. Un exemplu clasic de istorie a rasei este studiul civilizației egiptene. Preopinienții „istoriei negre” fac afirmația ridicolă că Egiptul a fost o civilizație de culoare. Ei insistă asupra unor trăsături negroide ale ultimului faraon, ca dovadă a acestei afirmații. Este adevărat că ultimul faraon a putut fi parțial negru. După trei mii de ani, era posibil ca în familia domnitoare să se fi infiltrat unele gene de culoare. Acest fapt nu înseamnă că bazele civilizației egiptene ar fi mai negre, după cum nici alegerea lui Jeese Jackson președinte al Statelor Unite n-ar însemna că semnatarii Declarației de independență au fost negri. Când genele negre au apărut în familia regală a Egiptului, prezența lor n-a semnatificat altceva decât sfârșitul civilizației egiptene – la fel cum alegerea lui Jeese Jackson ca președinte ar însemna un epitaf similar pentru America.

Au supraviețuit mii de hieroglife care îi reprezintă pe constructorii civilizației egiptene ca fiind albi (unii, cu păr roșcat și ochi de culoare deschisă). Cele mai vechi mumii recuperate conțin rămășițe pământești ale unor oameni albi. Egiptul a avut o civilizație oarecum asemănătoare cu Sudul Statelor Unite. Cam la fel cum societatea aristocratică a albilor din Sud cumpăra sclavi negri de la negustorii de sclavi africani, albi egipteni aduceau sclavi negri pentru muncă din regiunea Nilului de Sus. De-a lungul mileniilor, contactele sexuale legale și

ilegale între rase au sfârșit prin a aduce genele negre chiar și în familia regală. Finalizarea acestui proiect a coincis perfect cu căderea celui mai îndelungat șir de dinastii pe care-l cunoscuse vreodată lumea și prăbușirea civilizației egiptene.

Egiptul zilelor noastre are o populație variată, de la negrii cei mai puri până la o vastă majoritate mixtă și chiar o infimă minoritate perfect albă. Elementele mai deschise la culoare formează elita din învățământ, știință, politică și afaceri.

Puține popoare au decăzut atât de drastic ca egiptenii măreți de altădată. Națiunea egipteană este una dintre cele mai sărace din lume, cu sărăcia și criminalitatea făcând ravagii. Există un număr estimativ de șaiszeci de mii de cerșetori numai în Cairo, iar mii de copii sunt intenționat orbiți sau schilodiți și scoși pe străzi ca să cerșească pentru cruzii lor stăpâni.

Istoria rasială a Egiptului este limpede și dramatică, datorită vizibilului impact rasial al adaosului de rasă neagră. Chiar și civilizațiile care au suferit amestecuri rasiale mai puțin accentuate decât cea din Egipt și-au pierdut elanul cultural.

Grecia antică a fost, probabil, cea mai avansată civilizație, pe plan cultural și artistic, pe care a cunoscut-o lumea vreodată. Proporția din operele de artă grecești care s-au pierdut de-a lungul ultimelor două mii de ani atinge aproximativ 98%, dar încă ne mai minunăm de măreția arhitecturii lor, de grandoarea sculpturii, a picturii, poeziei, cântecelor, pieselor de teatru, filosofiei și literaturii grecești. Grecii nu au fost numai mari gânditori și artiști, ci și mari războinici, cucerind aproape întreaga lume cunoscută în acea epocă. Alexandru cel Mare, de fapt un macedonean arian, a extins în scurtă sa viață imperiul grecesc până pe câmpiile din India. Grecii au realizat toate aceste izbânzi deși populația totală a Atenei și a Spartei la un loc nu a depășit niciodată două sute cincizeci de mii de locuitori.

Civilizația greacă se mai numește Epoca de Aur, iar grecii au fost considerați un popor de aur, datorită prezenței atât de multor blonzi printre ei. Literatura greacă este plină de descrieri ale unor oameni blonzi, cu ten și ochi de culoare deschisă. Sculpturile lor le-au immortalizat trăsăturile fizice de oameni înalți, magnific de frumoși, care pe lângă geniul creator al minții atinseseră și desăvârșirea și sănătatea fizică.

Cam la fel ca spaniolii din America de Sud, grecii erau puțini la număr, dar au cucerit și administrat populații și teritorii vaste. Alexandru a rezolvat problema demografică îndemnându-și soldații și marinarii să se însoare cu femei din clasele superioare ale țărilor învinse de Grecia. Cu o ocazie, zece mii de soldați greci s-au căsătorit cu zece mii de femei persane, în cadrul unei ceremonii de masă. Deși aceste căsnicii au fost mai târziu lovite de nulitate, ele au simbolizat strategia imperialistă grecească. Alexandru considera că astfel obliga la loialitate națiunile cucerite și mărea numărul grecilor. Dar întoarcerea grecilor acasă cu soțiile lor străine a inițiat un proces de subminare a întregii civilizații. Non-grecii din întregul bazin al Mediteranei emigrau în Grecia din aceleași motive economice și sociale pentru care mexicanii traversează Rio Grande. La fel ca marile orașe comerciale din lumea zilelor noastre, orașele grecești au devenit potpuriuri de rase diverse. De-a lungul secolelor, puțini greci au mai păstrat caracteristicile fizice descrise în Odiseea și immortalizate pentru veșnicie în sculpturile conservate la vederea cărora ne mai minunăm și astăzi. Un popor întreg s-a pierdut într-un potop genetic străin, iar vitalitatea civilizației s-a risipit, pentru a nu mai putea fi regăsită decât în scrierile, ruinele și relicvele trecutului.

De la căderea civilizației grecești, Peninsula Elenă a fost repopulată frecvent cu migratori din nord, dar unii dintre cetățenii ei de azi încă mai au gene ale grecilor ancestrali. Națiunea, însă, nu mai este decât o umbră a splendorii de altădată și-și găsește cel mai înalt sens în glorioasa ei antichitate.

Din multe puncte de vedere, marea civilizație romană s-a asemănat cu cea a grecilor. Romanii care au întemeiat-o se numeau patricieni. „Random House Webster’s Electronic Dictionary” definește termenul de patrician după cum urmează:

patrician, s.

1. persoană de rang înalt sau nobil; aristocrat.
2. persoană rasată, educată și rafinată.

3. membru al aristocrației ereditare originare din Roma Antică, având diverse privilegii, ca dreptul exclusiv de a deține anumite funcții.

4. (în Imperiile roman și bizantin târzii) titlu de cinste non-ereditar sau demnitate conferită de împărat. (sublinierile mele).

În timp ce Roma stăpânea întreaga lume cunoscută, cetatea Romei însăși a devenit orașul New York al Antichității. Cronicarii romani spuneau că mersul pe străzile Romei, în perioada sa de declin, părea o călătorie printr-o țară îndepărtată, plină cu chipuri și limbi străine. Putem urmări declinul puterii romane direct până la (după cum arată cea de a patra definiție) transformarea titlului de patrician din ereditar în onorific. O altă indicație despre baza genetică a civilizației romane originare se poate găsi în cuvântul evreiesc comun gentil \*, derivat din termenul roman gens, folosit pentru a indica adevăratele familii romane care construiseră și, un timp, conduseseră imperiul. Pentru evreii acelei epoci, gens-ii sau gentil-ii reprezentau inamicul care-i învinsese în Palestina. Însuși termenul gens constituie rădăcina unor cuvinte ca gintă, gentilic, gentil, gentilom, gentleman, gen, gene, genetic, genocid și alți termeni privitori la ereditate.

gens (jenz), s., pl. gentes

1. grup de familii din Roma antică revendicându-și descendența dintr-un strămoș comun și unite printr-un nume comun și rituri religioase ancestrale comune.

2. Antropol. grup care-și revendică o genealogie comună pe linie paternă; clan.

3. gen, rasă, popor; vezi GENUS, GENDER.

gentleman, s.

1. bărbat de familie bună, neam nobil sau poziție socială înaltă.

Roma nu a decăzut niciodată până la nivelul Egiptului modern, pentru că schimbarea rasială a fost mai puțin dramatică decât în acea țară, dar a cunoscut totuși și ea un declin drastic. Din fericire, Italia a beneficiat de genele europene proaspete și viguroase ale invadatorilor și cuceritorilor barbari din nord, care nu erau la fel de avansați cultural, dar aveau același potențial genetic cu al romanilor originari și patricienii lor purtători de stindard. Termenul barbar este foarte inadecvat pentru acești năvălitori, căci ei aveau o puternică fibră morală, o viață de familie solidă și o moștenire culturală bogată, precum și inteligența și spiritul strategic necesare pentru a-i învinge în război pe romanii atât de școliți și cu experiență.

Când Renașterea a pus în sfârșit piatra de temelie a civilizației noastre occidentale, ea și-a găsit principalul imbold nu în marele oraș al Romei, cu toată istoria sa, centrele de învățământ și avantajele economice, ci în localități din nordul Italiei, ca Florența, Padova și Veneția. Roma încă mai conținea mult sânge roman, dar nu mai era Roma romanilor; devenise un oraș internațional, un cazan de topit al raselor din toată lumea cunoscută, inclusiv chiar și elemente germanice, egiptene, semite și altele. Renașterea și-a extras forța motrice din sursele unde încă mai dominau genele romane originale. Chiar și în zilele noastre, provinciile din nord sunt cele mai robuste și solide pe plan economic zone ale Italiei. Produsul național brut pe cap de locuitor din nordul Italiei este egal cu al celor mai puternice economii din Europa.

Expresia rasială a Renașterii se poate vedea în măiastra frescă a lui Michelangelo de pe bolta Capelei Sixtine, care îi reprezintă pe Dumnezeu și Adam cu tipologie ariană. Pentru o mare parte a instituției culturale și de învățământ din America, falsificarea istoriei a devenit o profesiune de credință. Nu numai Cleopatra a devenit negresă, ci se constată că și marele general cartaginez Hannibal a început să dobândească un aspect indubitabil negru. Compania de bere Budweiser a editat un poster și o colecție „educativă” intitulată „Marii regi ai Africii”, reprezentându-l pe Hannibal sub un aspect foarte asemănător cu al unui boxer negru din spoturile publicitare.

Desigur, Hannibal era alb. Sursele contemporane îi descriu înfățișarea în termeni care nu lasă să planeze nici o îndoială asupra faptului că era la fel de alb ca locuitorii străvechi ai Cartaginei pe care-i conducea. Mai mult, pe masca lui mortuară se văd nasul proeminent și îngust, fruntea înaltă și buzele subțiri ale caucazienilor. Masca nu prezintă nici o trăsătură de

culoare. Iar adoptarea celor mai celebri europeni de către negri, ca fiind de-ai lor, nu se sfârșește nici cu Cleopatra și nici cu Hannibal. Au ajuns până la a susține ridicola idee că însuși Ludwig van Beethoven ar fi fost negru, ba chiar oricine care are păr cârlionțat și piele smeadă e revendicat de afro-centriștii disperați să obțină validarea.

Istoricii liberali se poartă de parcă civilizația și națiunile avansate ar reprezenta cine știe ce accident cosmic. Pentru ei, națiunile au succes numai în virtutea norocului și tot hazardul e acela care face ca niște oameni să fie sau analfabeți și săraci, sau culți și bogați. Și totuși, lumea conține exemple îmbelșugate de națiuni bogate din punct de vedere ecologic și prăbușite economic, precum și națiuni sărace în resurse, dar luminate cultural și bogate economic. Se pot găsi națiuni cu un trecut istoric îndelungat, care acum sunt sau avansate, sau înapoiate. Un istoric național scurt poate anunța fie un mare succes, fie un eșec lamentabil. Societățile pot fi devotate religios sau ambivalente. Există națiuni credincioase sărace și națiuni ateiste bogate, sau viceversa. Constituțiile și legile scrise nu ne spun cu adevărat cât de liberă e o națiune sau în ce măsură respectă legea, dar rasa, de obicei, ne spune multe. Există națiuni relativ izolate care sunt bogate și avansate, și națiuni sărace aflate în mijlocul traficului cultural și economic.

Există măcar o singură națiune de proporții apreciabile, complet neagră, bine condusă, unde rata criminalității să fie redusă, școlile de calitate, guvernarea liberă și lipsită de corupție? Există una singură cu o rată a longevității ridicată și o rată a mortalității infantile scăzută, sau cu o rată joasă a analfabetismului și un nivel de viață superior?

Impactul rasei asupra istoriei și asupra condițiilor sociale contemporane poate fi excelent ilustrat comparând două națiuni: Haiti și Islanda. Islanda se află dincolo de Cercul Arctic. Are, poate, cea mai neospitalieră geografie dintre toate țările populate ale Pământului. Stă izolată și îndură vicisitudinile iernii timp de aproape trei sferturi din an. Nu conține păduri, astfel încât nu are produse de lemn sau hârtie. Nu are petrol, gaze naturale și nici cărbune. O mare parte din teritoriu constă în deșerturi vulcanice și ghețari, condițiile fiind atât de aspre încât programul spațial al Statelor Unite a folosit terenurile ca poligoane de antrenament pentru aselenizări. Agricultură e aproape imposibilă, din cauza abundenței de pietre din sol, zăpezilor care acoperă munții și sezonului de cultură foarte scurt. Puțini turiști vin să viziteze această insuliță din nordul Atlanticului. E o țară a norilor, cu foarte puțin soare și nopți lungi de iarnă. Singura resursă a Islandei e peștele, care se pescuiește din marile bancuri de cod, la concurență cu multe alte națiuni. De asemenea, există gheizere vulcanice naturale care sunt folosite ingenios pentru încălzirea locuințelor și a instituțiilor.

Comparați această insulă cu insula Hispaniola și statul Haiti, a doua republică, în ordinea vechimii, din Emisfera Vestică. E o insulă uriașă, mai bogată decât în visurile cele mai avântate ale poezilor. Caldă și frumoasă, cu plaje, munți și ape limpezi, are o topografie ca o fantezie turistică. Este una dintre porțile insulare ale Caraibelor, deschisă spre Statele Unite, Mexic și America de Sud – în cea mai strategică poziție pentru un comerț internațional prosper. Păduri dese și resurse minerale bogate au binecuvântat această insulă. Apele marine din jurul țării sunt îmbelșugate în hrană. Condițiile meteorologice blânde îi prilejuiesc insulei anotimpuri agricole prelungite și un sol fertil.

În secolul al XVIII-lea, Haiti era cea mai mare producătoare de zahăr din lume. Universitățile și alte instituții de învățământ superior țineau țara în pas cu progresele și avansurile lumii, colonia devenind una dintre cele mai bogate posesiuni transoceanice ale Franței – mai bogată decât oricare dintre cele treisprezece colonii americane originare. Haiti a primit denumirea de Perla Caraibilor.

Toate acestea au încetat brusc la sfârșitul anilor 1790, când egalitarismul introdus de albi în urma recenteii Revoluții Franceze a precipitat o revoltă a negrilor cu ocazia căreia revoluționarii de culoare i-au asasinat în cele din urmă pe aproape toți cei patruzeci de mii de albi de pe insulă – bărbați, femei și copii. În cei două sute de ani trecuți de la revoluție, sub o succesiune neîntreruptă de regimuri tiranice și corupte, republica neagră Haiti a devenit una dintre cele mai periculoase, superstițioase și înapoiate zone de pe glob. Marea majoritate a

locuitorilor sunt anaflabeți și nici 3% nu termină școala primară. Are unul dintre cele mai scăzute venituri pe cap de locuitor din lume, suferă de criminalitate endemică și consum de droguri, mediul natural a fost distrus în întregime, educația e neglijabilă, asistența medicală primitivă, rata mortalității infantile atinge cote catastrofice, iar religia dominantă e cultul voodoo.

Toate eforturile misionarilor și ale educatorilor americani s-au dovedit zadarnice. Incursiunile militare repetate au eșuat și ele. De trei ori pe parcursul secolului al XX-lea, Infanteria Marină a S.U.A. a fost trimisă să instaureze „democrația” în Haiti. Prima misiune a început în 1915. Militarii au rămas acolo nouăsprezece ani, construind spitale, centrale energetice, școli și linii telefonice moderne, precum și peste două sute de poduri și o mie cinci sute de kilometri de șosele asfaltate. La plecarea lor, insula a recăzut în despotism și ruină totală. În 1958, Infanteria Marină s-a întors și a luat de la început întregul proces, cu aceleași rezultate.

În 1994, americanii au revenit din nou în Haiti, de astă dată cu douăzeci și trei de mii de militari, în cadrul unei forțe a Națiunilor Unite pentru menținerea păcii. Cel puțin cinci sute de militari au rămas pe loc, spre a împiedica țara să regreseze la vechiul ei sistem. Însă chiar și în prezența acestor forțe moderne și a masivelor ajutoare din S.U.A. și de la O.N.U., Haiti a rămas o țară coruptă, bântuită de S.I.D.A. și alte boli și de criminalitate cronică. La cumpăna dintre milenii, capitala, Port-au-Prince, duhnește a dejecții umane și gunoaie în descompunere.

La începutul secolului al XX-lea, un membru britanic al Societății Regale de Geografie, Hesketh Prichard, a călătorit în Haiti pentru a studia efectele unei țări condusă în întregime de negri. La sosirea lui, nutrea puternice sentimente de simpatie pentru localnici și voia să vadă cum se descurcau ca reacție la introducerea civilizației albe, dar fără a fi conduși de albi. A descoperit că, deși în Haiti existau, pe hârtie, legi franceze și instituții ale civilizației, totul era numai o iluzie de stil, fără substanță. Armata haitiană, de exemplu, avea șase mii șase sute de soldați – și tot atâția generali, toți în uniforme împopoțonate pompos. Aveau spitale cu pământ bătătorit pe jos, gări și căi ferate dar nu și trenuri în stare de funcționare, uzine de producere a energiei electrice care nu produceau nimic, tribunale, legi și drepturi constituționale, dar în fapt numai corupție și despotism. Existau biserici catolice, dar în acestea se oficiau ritualuri voodoo primitive și sacrificii de animale. Deși Prichard îi considera pe localnici în general joviali, a constatat că erau predispuși spre cele mai crude atrocități și torturi omenеști.

Prichard a tras concluzia că, pentru haitieni, spoiala civilizației e la fel de importantă ca și substanța acesteia. Dacă puteau să vorbească și să se îmbrace ca europenii și să aibă instituții asemănătoare ca formă cu cele europene, se considerau egali cu europenii.

Ca răspuns la întrebarea fundamentală: „Poate haitianul să se guverneze singur?“, Prichard a scris următoarele:

Actuala situație din Haiti oferă cel mai concludent răspuns posibil la întrebare și, ținând seama de faptul că experimentul a durat peste un secol, s-ar putea să fie răspunsul definitiv. Timp de un secol, răspunsul a funcționat în carne și sânge. Negrul a beneficiat de o șansă, un teren avantajos și nici un favor din afară. A primit, numai pentru el, cea mai frumoasă și mai fertilă insulă din Caraibe; a avut avantajul unei legislații franceze excelenete; a moștenit o țară gata făcută, cu un adevărat Paris în Cap Haitien [un oraș odinioară superb, pe coasta nordică a insulei] (...). A avut la dispoziție o țară întinsă, prosperă, bogată în lemn, apă dulce, orașe și plantații, în mijlocul căreia omul negru a fost lăsat liber, să-și facă singur un rost. Ce-a făcut el din șansele care i s-au acordat? (...)

La sfârșitul a o sută de ani de încercare, cum se guvernează omul negru? Ce progrese a făcut?

Absolut nici unul.<sup>214</sup>

Islanda, pe de altă parte, în pofida tuturor dezavantajelor ei, e una dintre țările de pe Pământ unde se trăiește cel mai bine. Publică mai multe cărți și ziare pe cap de locuitor decât



oricare altă țară din lume. Are printre cele mai înalte rate a alfabetizării și una dintre cele mai coborâte rate ale mortalității infantile, cele mai reduse rate ale criminalității și consumului de droguri, cea mai bună asistență medicală și cel mai vechi parlament liber ales din lume: Althing-ul.

Să presupunem că, în urma cine știe cărui fapt incredibil, toți islandezii ar fi transportați în Haiti și toți haitienii ar fi duși în Islanda. În cinci ani, islandezii din Haiti ar trăi într-un paradis terestru, pe când haitienii, în Islanda... cred că toți ar fi morți.

Am ajuns la concluzia că liberalii aveau într-un fel dreptate cu privire la impactul mediului ambiant asupra individului și grupurilor. Mediul ne-a format într-adevăr, dar ambianța care ne-a dăruit codul genetic ce ne influențează atât de profund nu a acționat în relativa milisecundă evoluționistă cu care echivalează scurta viață a unui individ, ci pe parcursul a mii de ani. De aceea toate eforturile bine intenționate de a ameliora unele rase omenști prin intermediul ambianței eșuează invariabil. Iar eforturile de a oprima alte rase, ca naționalitățile din fostul bloc sovietic, sunt și ele sortite în cele din urmă eșecului.

Au existat multe rase ale globului cândva necivilizate care au prosperat rapid, având mari realizări sociale, economice și științifice, după ce avuseseră doar cel mai redus contact cu civilizația. Dimpotrivă, alte zone de la hotarele civilizației nu i-au putut adopta și susține niciodată, mii de ani de-a rândul, nici măcar cele mai rudimentare caracteristici. Un exemplu perfect îl oferă Sudanul tradițional, o regiune care se întinde de-a latul Africii de Nord, chiar la sud de Sahara. Bogat în pajiști, minerale, păduri, bălți și chiar porturi naturale la est, care au favorizat comerțul și introducerea învățământului din lumea civilizată, singurele puncte luminoase ale Sudanului au fost avanposturile coloniale ale egiptenilor, arabilor musulmani și, ulterior, europenilor moderni. Comparați-i pe sudanezii din zilele noastre cu descendenții vechilor britoni și franci printre care au efectuat cândva romanii scurte incursiuni coloniale. Acele națiuni nu numai că au adoptat atributele civilizației romane ci, în cele din urmă, le-au și depășit cu mult.

În Sudan, după cel puțin șase mii de ani de contacte, viața nu e decât cu puțin mai evoluată decât pe vremea faraonilor – ba chiar, se poate afirma că e mult mai degenerată. În ultimii treizeci de ani de după obținerea independenței coloniale, calitatea vieții s-a dezintegrat rapid, pe măsură ce instituțiile și organizațiile înființate de occidentali au fost abandonate. Arhitectura genelor este mult mai puternică decât instituțiile omenirii, căci instituțiile apar și dispar, pe când genele se călesc de-a lungul mileniilor.

Genele însele sunt acelea care construiesc însuși caracterul societăților în care prosperă. Fiecare națiune se înalță sau se prăbușește în conformitate cu genele sale. De-a lungul timpului, genele au un efect mai puternic decât al oricăror alte avantaje sau impedimente. Genele omenști pot îmbogăți națiunile cele mai sărace în resurse, sau le pot sărăci pe cele mai bogate. Pot inspira mari universități, sau pot ruina măreția de altădată. Pot naște tiranii asupra unor oameni odinioară liberi, sau pot face să renască libertatea din cea mai neagră opresiune. Structurile sociale create de o rasă îi pot fi impuse alteia dar, în timp, genele, dacă se conservă, se vor afirma din nou. Puterea genei este sursa călătoriei în spațiu sau a mizeriei, a civilizației sau a junglei.

Marele senator american din Mississippi, Theodore Bilbo, a scris odată că, dacă o națiune străină ar cucerii America și i-ar înrobi poporul, distrugându-i clădirile, plantațiile, școlile, fermele și economia, le-am putea reclădi pe toate, și mai solide decât înainte – atâta vreme cât moștenirea noastră albă ar rămâne intactă. Tot el, însă, a avertizat că dacă ne pierdem moștenirea, atunci națiunea noastră ar fi și ea pierdută pentru totdeauna.

Este adevărat că, atunci când scriu despre lucrurile pe care le iubesc și le prețuiesc, nu pot fi decât subiectiv, căci valorile mele sunt aceleași cu valorile propriului meu popor. Unii oameni dispută până și virtuțile civilizației însăși. Libertatea, frumusețea, dragostea, împlinirile, toate depind de ochiul celui care le privește. Un indian american care trăiește liber și sălbatic în pădurile și pe câmpiile din America are propriile lui concepții despre ceea ce e bun, iar acest concept este cu siguranță mult mai sublim decât alcoolismul în masă existent în

comunitatea indiană din zilele noastre. Bătăile ritmice de tobe ale africanilor, extazul lor sexual și fizic, contactul dintre tălpile goale și pământul cald și somnul adânc sub cerul liber, toate acestea au răspuns dintotdeauna nevoilor sufletului lor. Poate cineva să nege că așa ceva ar răspunde mult mai adevărat inimii unui tânăr negru, decât să fie închis în pușcăriile din America, sclav al heroinei și cocainei sau victimă a împușcăturilor în noapte?

Acele națiuni lăsate să-și determine singure destinul vor trăi întotdeauna într-o consonanță mai strânsă cu spiritul și aptitudinile lor naturale. În cele din urmă, genele vor avea câștig de cauză. Europeanii creează și mențin standardele europene ale civilizației; africanii creează societăți cu mult diferite. Conform standardelor noastre occidentale, acele societăți nu se ridică la aceeași valoare, dar dacă negrilor li s-ar permite, ei vor crea o societate care să reflecte spiritul lor interior, așa cum numai propriul lor popor îl poate înțelege. După cum declară un vechi proverb european, „nicăieri nu e mai bine decât acasă“. Cred că același lucru este valabil pentru toți oamenii și pentru toate rasele.

Pe vremea Revoluției Franceze, Ernst Arndt, un patriot german care căuta să se opună ideologiei revoluționar-egalitariste impuse, a scris în „Catehism pentru războinicul teuton“ că libertatea este dreptul de a trăi în propria patrie, conform cu legile și tradițiile propriilor strămoși (Hans Günther: „Religiozitatea indo-europenilor“).

Revăzându-mi unele caiete vechi din colegiu, am găsit câteva aforisme pe care le copiasem pe tema rasei și a istoriei. Cred că și în prezent sunt la fel de valabile pe cât erau atunci.

- Oamenii formează o națiune. O făuresc după chipul și asemănarea lor genetică. Îi compun muzica, îi scriu constituțiile, îi creează economia și afacerile, îi dau suflet și spirit.

- În bătlia dintre gene și cultură, genele înving întotdeauna.

- În lupta dintre influența eredității și cea a mediului ambiant, pe termen lung, ereditatea va avea întotdeauna câștig de cauză, cu excepția cazurilor când mediul distruge singurul lucru pe care omul nu-l mai poate restaura: integritatea lui genetică.

- Dacă un popor este construit genetic pentru a fi liber, nici cele mai lungi perioade de tiranie nu-l vor putea suprima pentru totdeauna.

- Dacă sunt predispuși genetic să trăiască sub tiranie, li se poate impune democrația. Dar, lăsați în voia lor, până la urmă vor reveni la starea lor firească.

- Ecologia umană este un concept la fel de important ca și ecologia naturii.

- Rasele au capacitatea de a crea mari medii ambiante sociale, dar marile medii ambiante sociale nu pot crea niciodată mari rase.

- Popoarele inteligente construiesc mari școli și universități. Instituțiile superioare de învățământ nu pot decât să reflecte calitatea oamenilor.

- Singura cale pe deplin valabilă de a ameliora o societate este aceea de a îmbunătăți capacitățile genetice ale membrilor ei. Cel mai sigur mod de a distruge o societate constă în a avea programe și strategii care favorizează sistematic reproducerea în proporție superioară a genelor celor mai puțin capabili, în detrimentul genelor celor mai capabili.

- Păcatul asupra calității cărnii este acela care cauzează păcatul contra spiritului.

- Mixajul rasial larg răspândit este un genocid.

- Scăderea ratei natalității e sinucidere rasială.

- Emigrarea masivă a raselor străine echivalează în ultimă instanță cu un genocid.

- Integrarea raselor e un genocid accelerat.

- Separarea geografică creează rase și le favorizează supraviețuirea.

Istoria și geografia mi-au vorbit. Nu puteam spune că toate aceste idei erau originale pentru mine, căci scriitorii și călătorii din cele mai vechi civilizații au scris și au gândit aceleași adevăruri, cum au făcut și mulți dintre marii gânditori ai secolelor al XIX-lea și al XX-lea. Aveam acum în față un tablou rasial cu totul diferit de momentul când mi-am început ancheta. America și majoritatea celorlalte națiuni albe urmează un drum similar cu cel al civilizațiilor prăbușite din trecut și al societăților mixte rasial care s-au degradat în prezent. Când fostele imperii albe au degenerat și s-au dizolvat în cacofonia amalgamului rasial,

întotdeauna au rămas patriile noastre rasiale din care se puteau naște noi generații, pentru a crea și clădi din nou civilizațiile.

De astă dată, însă, patriile semenilor noștri – toate sursele de bază ale fondului nostru genetic – se află în pericol. Dacă toate civilizațiile apusene ar sucomba potopului genetic întunecat, n-ar mai rămâne nici un pântec din care să ni se nască iarăși frați. Mi-am dat seama că de această dată nu mai luptăm doar pentru civilizația noastră, ci și pentru conservarea expresiei noastre de viață pe planetă.

Sosise momentul să examinez impactul social, economic și politic al rasei asupra propriei mele națiuni.

Capitolul opt  
Rasă și societate  
Mă convinsesem.  
Știința a vorbit elocvent și concludent.  
Rasa e reală.  
Este carne și sânge; creier și hormoni.  
Se găsește în fiecare celulă, în A.D.N. și în toate particulele făpturii noastre.  
Creează sărăcie sau bogăție; crimă sau spirit obștesc; superstiție sau știință; ignoranță sau educație; tiranie sau libertate.  
Compune melodiile lui Mozart sau obscenitățile unui cântec rap.  
Creează orașe strălucitoare ale făgăduinței, sau mahalale bătute de boli.  
Răvășește și arde Amazonul, sau plantează un milion de copaci.  
Dă naștere unor Afrodite, sau copiilor heroinei.  
Înălță omenirea pe Lună sau o azvârle în infern.  
Nu ne colorează numai pielea, ne colorează însăși lumea.  
Se exprimă în milioane de feluri, deschise și subtile, detestabile și sublime, crude și rafinate.  
Și ne cârmuiește, fie că vrem să-i recunoaștem puterea, fie nu.  
E ca fluxul și refluxul.  
Și va învinge.  
Oricât ar încerca guvernele, cu programele lor de asistență socială, educație sau acțiune afirmativă, rasele nu pot fi eliminate printr-o trăsătură de condei a legiuitorului, nici nu pot fi făcute să fie egale între ele.  
Oricât ar încerca presa să-i nege puterea sau chiar existența, rasa se afirmă în problemele sociale endemice ale raselor de culoare dintre noi, în miracolele tehnologice ale propriului nostru popor și în prăpăstiile diferențelor culturale dintre noi.  
Numai atunci când înțelegem și recunoaștem puterea rasei vom putea rezolva problemele pe care le creează aceasta, culegând totodată roadele magnificelor ei posibilități.

Îmi dezvoltasem înțelegerea realităților rasiale citind enorm psihologie, biologie, istorie și antropologie și sintetizând toate lecturile, astfel încât fiecare domeniu le confirma pe celelalte și întărea ideatica rasială. Nu numai că eram convins de realitatea fundamentală a rasei, dar îi găseam acolo și inspirația, căci acum vedeam că înțelegerea realității raselor deține cheia pentru progresul civilizației și chiar înaintarea omenirii însăși pe linia evoluției. De asemenea, înțelegeam că ignorarea acestei realități nu poate avea decât efecte dezastruoase asupra societății. În anii '60, America s-a angajat cu onestitate într-un program de instaurare a egalității sociale și politice pentru rasa de culoare. Care avea să fie deznodământul? Carleton Putnam și alții au aplicat datele istorice din trecut și realitățile evolutive la noua politică socială a Americii. Întrucât știam că aceste schimbări sociale se bazau pe dogma falsă a egalității rasiale, am ajuns să cred că și politicile respective erau sortite eșecului.

Egalitarismul era doar puțin mai mult decât o superstiție modernă, impusă de instituția politică și cea mediatică. Preceptele sale erau extrem de vulnerabile în fața sfidării și dezbaterii riguroase. Dar, mă întrebam eu, unde este dezbaterea?

Toate pozițiile de autoritate din mediul universitar, politic și al mijloacelor de informare în masă erau ocupate de partizanii egalitarismului. Deși mulți reprezentanți ai comunității academice îi recunoșteau absurditatea științifică, puțini îndrăzneau să vorbească pe față. Din fericire, mulți dintre ei își continuau cercetările – dar, seduși de ritmul timpurilor, le evitau pe cât posibil implicațiile rasiale. Câtă vreme tot mai mulți psihologi redescopereau puternicul rol al eredității în inteligență și comportament, majoritatea vorbeau despre el în termenii modului cum genetica afectează individul, ocolind cu grijă problema raselor – deși constatările lor confirmau realitățile privitoare la deosebiri rasiale inerente.

Dacă privim ereditatea ca pe o determinantă principală a personalității și atitudinilor mintale, atunci punctajele I.Q. dramatic de scăzute și disfuncțiile sociale larg răspândite ale negrilor nu puteau fi explicate plauzibil decât prin diferențele rasiale determinate genetic, nu prin determinarea ambientală. Recunoașterea rolului puternic al eredității în comportamentul și normele colective submina temeliile mitului egalității de rasă, iar egalitariștii rasiali ripostau cu o înverșunare vecină cu isteria religioasă.

Unii dintre puținii academicieni care au îndrăznit să discute despre rase pe tonul cel mai moderat, cum ar fi profesorul Arthur Jensen, au fost întâmpinați cu intoleranță academică și măsuri de intimidare fizică. Chiar și unii pionieri ai științei ca William Shockley, laureat al Premiului Nobel, au fost împiedicați fizic să-și țină cuvântările programate la unele dintre cele mai prestigioase universități americane. Doctorul Edward O. Wilson, cel mai important socio-biolog de la Universitatea Harvard, care a evitat cu tact chestiunea rasială atâta timp cât a putut, s-a pomenit victima unor agresiuni fizice violente și a proceselor de intenție.

În pofida rezistenței disperate, preceptele esențiale ale socio-biologilor, geneticienilor comportamentaliști și ereditariștilor au triumfat până la urmă în comunitatea științifică, deși chiar și în zilele noastre foarte puțini dintre aceștia își pot permite să abordeze fără ocolișuri problema rasială. Continuă să existe o mare prăpastie între această viziune științifică asupra rasei și optica propagată de mijloacele de informare în masă. Opiniile infirmate științific ale unor marxiști ca Gould, Kamin și Lewontin continuă să fie prezentate publicului ca fiind general acceptate de lumea științifică, în reviste cu orientare de consum ca „Discover” și „Smithsonian”<sup>215</sup>. Într-o notă mai optimistă, însă, geneticienii comportamentaliști au înregistrat mari progrese în educarea publicului spre a înțelege bazele genetice ale comportamentului masculin și ale celui feminin. Deosebiri comportamentale pe baze biologice dintre creierul bărbatului și cel al femeii și-au găsit expresia populară în termeni noi, ca drept-cerebral și stâng-cerebral.

În domeniul politic, recunoașterea adevărului rasial rămâne mult mai deficitară decât în cel științific. Fiecare politician învață repede să nu conteste niciodată vederile egalitariste. Altfel, și-ar atrage condamnarea la moarte politică. Sistemele sociale tradiționale ale Americii, structurate pe baze rasiale, au fost dezmembrate rapid, apoi reconstruite pe premisa falsă a egalității între rase. Carleton Putnam<sup>216</sup>, Dr. William Schokley<sup>217</sup>, Dr. Arthur Jensen<sup>218</sup> și mulți alții au arătat cum eșuau noile experimente sociale și cum riscau să aducă prejudicii grave societății americane, dar mass-media și instituțiile guvernamentale continuau să promoveze și să răspândească neabătut noua politică rasială.

Regiunile cu o numeroasă populație de culoare, ca acelea din Sud și unele cartiere ale marilor orașe din Nord și Vest, au degenerat rapid. Catastrofa socială a lovit mai întâi comunitățile de culoare. Pe măsură ce mijloacele de control și îndrumare ale albilor se relaxau, criminalitatea negrilor a crescut până la niveluri intolerabile. Școlile s-au degradat. Consumul și dependența de droguri au scăpat de sub control. Nelegitimătatea a crescut vertiginos, iar familia neagră s-a dezintegrat. Recursul la asistență socială a explodat. Bolile venerice au atins proporții epidemice.

Toate aceste calamități sociale erau complet opuse minunilor pe care le promiseseră egalitariștii, acordând egalitatea socială și politică. Învelișul de cultură și morală de tip european, impus comunității negre secole de-a rândul, s-a fărâmițat în urma emancipării sociale.

Albii, desigur, au suferit și ei de pe urma schimbărilor. În condițiile integrării, calitatea învățământului public a intrat într-un declin rapid. Milioane de albi au fost alungați din școlile publice și, în cele din urmă, din orașele pe care le construiseră, favorizând ascensiunea suburbiilor. Alte milioane au căzut victime criminalității crescânde a negrilor. Albii au îndurat impozite injust de mari și plăteau costurile tot mai scumpe necesare pentru întreținerea unei comunități de culoare tot mai dependente și disfuncționale, iar structura puterii politice s-a schimbat, pe măsură ce blocurile de alegători minoritari influențau balanța electorală.

Guvernul federal și-a intensificat și el eforturile spre a distruge bazele european-americe. Discriminarea împotriva euro-americanilor, etichetată eufemistic „acțiune afirmativă”, s-a instituționalizat în sectorul public și cel privat. Programele finanțate de guvern pentru rezolvarea spațiului locativ al minorităților au distrus sistematic comunitățile albe pe tot întinsul Statelor Unite. Începând din 1965, politicile federale de emigrare au trecut la discriminări împotriva emigranților europeni, facilitând o rată crescută a emigrației de culoare. În același timp, se permitea ca numere enorme de emigranți de culoare ilegali să treacă granițele Statelor Unite. Emigrarea neînfrânată, împreună cu ratele imense ale natalității minoritare, au transformat în mare parte geografia Americii în scene și configurații sociologice amintind de Lumea a Treia. Euro-americanii se apropiau tot mai mult de statutul unei minorități, în propria lor țară.

Atât societatea albă, cât și cea neagră, sufereau de pe urma acestor politici, dar nimeni nu aducea în discuție falsitatea egalității rasiale. În ciuda sacrificării școlilor, cartierelor, orașelor, banilor contribuabililor și chiar a multor vieți pe altarul egalității rasiale, albi nu erau apreciați just pentru eforturile lor, ci acuzați pentru fiascul cronic al negrilor. Euro-americanilor li se spunea că aceste probleme tot mai grave nu puteau fi rezolvate decât prin creșterea cheltuielilor pentru programele de învățământ și asistență socială. Iar egalitariștii ne spuneau că leacul pentru boala de care suferea America era intensificarea integrării, a multiculturalismului și a „diversității”.

Pentru instituția mediatică și de guvernare, nici un sacrificiu asumat de albi nu era de ajuns. Spre sfârșitul secolului al XX-lea, majoritatea valorilor fundamentale ale familiei se dizolvaseră printre negri, în directă corelație cu obținerea unor drepturi sociale și politice mai numeroase și mai importante. În momentul scrierii acestor rânduri, peste 70% din copiii negri se nasc nelegitimi și, în orice moment, peste o treime din totalul populației tinere de culoare din America se află în închisoare, în libertate condiționată sau sub anchetă în stare de libertate. Poate că cel mai devastator efect al mișcării pentru drepturile civile a fost epidemia de crime care le-a refuzat mai multor milioane de oameni cel mai fundamental dintre toate drepturile civile – dreptul de a nu fi atacat fizic prin intimidare, viol, tâlhărie și asasinat.

#### Criminalitatea de culoare

Nu poți fura nimic de la un alb, a și furat el totul, îți datorează tot ce vrei, chiar și viața lui.

Toate magazinele ți se vor deschide, dacă spui cuvintele magice.

Cuvintele magice sunt: Fața la perete, futu-vă muma-n cur, nu mișcă nimeni!

Sau Sparge vitrina noaptea (acestea sunt acțiunile magice), sparge vitrinele ziua, oricând, împreună, să spargem vitrinele și să scoatem de-acolo toate căcaturile.

Nu puneți banii jos. N-aveți timp să plătiți. Luați numai tot ce poftiți.

– din opera celebrului poet de culoare Imamu Amiri Baraka (LeRoy Jones)<sup>219</sup>

Poate că cel mai pernicios efect al noii politici oarbe rasiale a fost o rată a criminalității mai înaltă decât a cunoscut vreodată civilizația occidentală.

Până la jumătatea adolescenței mele, când mi s-a trezit conștiința de rasă, nu mă gândisem niciodată prea mult la criminalitatea de culoare. Trăind într-un cartier cu populație în întregime albă și frecventând școli și biserici ale albilor, nu mă temeam de delict, pentru că nu avusesem experiența lor. Dacă mă întorceam acasă seara târziu, pe străzile slab luminate ale cartierului, nu mi-era frică decât de pedeapsa tatei pentru că întârzasem. Nici o clipă nu-mi trecea prin minte să mă tem de vreo infracțiune. În prezent, însă, de când cu bucuriile forțate ale integrării și diversității, fiecare copil devine conștient de criminalitate aproape înainte de a învăța alfabetul.

Excepție făcând servitoarea noastră, Pinky, cele mai multe contacte pe care le aveam cu negri erau prilejuate de munca ocazională în Garajul lui Gary, aflat pe Clio Street, un cartier negru din New Orleans, la periferia cartierului comercial. Aceste lucruri se întâmplau înainte ca schimbările sociale aduse de mișcarea pentru drepturile civile să fi avut un impact prea accentuat asupra moravurilor sau stilurilor de viață ale albilor sau ale negrilor. Desigur, știam

că zonele de culoare din New Orleans erau mai periculoase. Uneori, când aveam de terminat câte o lucrare, rămâneam până după căderea întunericului. Prima oară în viața mea când m-am temut cu adevărat de un atac s-a întâmplat în perioada când mergeam pe jos de la atelier, pe o stradă plină de gunoarie, cale de un cvartal și jumătate, până la stația de tramvai de pe St. Charles Avenue. Pe parcurs, vedeam uneori câte o privire amenințătoare sau auzeam câteva comentarii mitocănești dinspre chipurile pe jumătate cufundate în umbră. Zăngănitul de clopot al tramvaiului era adeseori însoțit de propriul meu oftat de ușurare, în timp ce roțile mă purtau pe șine, îndepărtându-mă de strada întunecoasă.

Unul dintre motivele pentru care am încetat să mă mai duc la atelier a fost acela că întâlneam în ziarul „Times-Picayune” și la televizor tot mai multe știri despre înmulțirea infracțiunilor în cartier. După tâlhărirea și uciderea unui om care venise să livreze o comandă, la doar o stradă distanță de atelierul de reparații, tatăl meu nu m-a mai lăsat să mă duc acolo – sau, cel puțin, nu singur. În unele zile de sâmbătă mă ducea el cu mașina, când avea de făcut câte o reparație.

Cărțile, articolele din reviste și emisiunile de televiziune rareori vorbeau despre „rata criminalității de culoare”, referindu-se în schimb numai la „rata criminalității”. Când în presă se raportau creșteri ale frecvenței infracțiunilor printre negri, niciodată nu erau comunicate explicit nivelurile incredibil de disproporționate, în comparație cu cele ale infracționalității albilor. Majoritatea americanilor albi nu le cunosc cu adevărat nici chiar în zilele noastre. Mass-media propunea sărăcia și rasismul ca explicații simple ale criminalității negrilor. Efectiv, susțineau că albi erau în ultimă instanță responsabili pentru aceasta – că reprimarea negrilor de către sistemul social al albilor cauza sărăcia, care la rândul ei ducea la delincvență. În acea perioadă, acceptam o asemenea explicație pentru că mi se părea logică – și, în fond, nu întâlnisem nici o probă contrară în mijloacele de informare în masă.

La trei ani după ce am citit pentru prima oară Rasă și rațiune, împlinind șaisprezece ani, învățasem multe despre diferențele rasiale. Umplusem un corp de bibliotecă din lemn de mahon, de proporții apreciabile, din camera mea, cu cărți și articole. Probabil că aș mai fi umplut încă unul cu materialele pe care le citisem la biblioteca publică sau le împrumutasem de acolo, precum și din rafturile Consiliului Cetățenesc.

Știam despre diferențele rasiale de I.Q. și felul cum acesta se corelează strâns cu rata crescută a criminalității. De asemenea, mai știam despre deosebiri dintre creierul albilor și cel al negrilor, ba chiar și despre deosebiri hormonale, cum ar fi nivelul ridicat de testosteron la bărbații negri. Eram la curent cu studiile care prezentau diferite configurații comportamentale ale albilor și ale negrilor ce nu puteau fi explicate pe baza mediului ambiant. Și începusem să înțeleg diferențele evolutive rudimentare care apăruseră simultan, pe parcursul zecilor de mii de ani ale glaciațiunilor din Europa și la tropice, în Africa subsahariană. Acele caracteristici evolutive păreau să corespundă cu trecutul consemnat istoric al civilizației. Științele și istoria îmi plăceau mult mai mult decât politica, așa că mă concentram asupra lor, cufundându-mă zilnic în cărțile și articolele mele pe teme rasiale. Acum, când trăiam mult mai departe de pădurile și bălțile de lângă New Orleans, îmi petreceam mult mai mult timp adâncit în lectură.

De asemenea, mi s-a dezvoltat un interes mai acut față de efectele dinamicii rasiale asupra evenimentelor curente. Majoritatea cărților pe care le găseam în biblioteci își asumau interpretările liberale, dar Consiliul Cetățenesc avea una dintre cele mai bine dotate biblioteci din Sud pe tema rasei și a subiectelor conservatoare asociate cu aceasta. Un număr de autori susțineau că recrudescența dramatică a delincvenței, coincidând cu modificarea de structură socială în raport cu albi și negri, avertiza asupra unui viitor periculos pentru națiune. America intrase în declin, într-un mod foarte asemănător cu al civilizațiilor despre care citisem. Iminentul dezastru rasial mi se părea la fel de limpede ca frecvența crescută a sirenelor mașinilor de poliție care au tulburat nopțile de vară umede, cândva liniștite, ale orașului New Orleans.

În același timp în care negrii obțineau mari câștiguri economice cu ajutorul mișcării pentru drepturile civile, rata criminalității de culoare creștea. Pe la jumătatea anilor '60, negrii, alcătuind cam 11% din populație, comiteau aproape jumătate din cele mai violente delictе. Presa exclama că explozia infracțională era cauzată de sărăcie și resentimentele justificate ale negrilor împotriva „rasismului albilor”. Dar nici unul dintre comentatorii și analiștii sociali nu putea explica inadvertențele de bază. Dacă sărăcia și efectele ei erau principalele cauze ale crimelor, atunci de ce albi, care reprezentau aproape 90% din populație și cel puțin două treimi din masa aflată sub nivelul de sărăcie, comiteau numai jumătate din delictе? Le-am spus unora dintre profesorii mei că nu numai săracii comiteau crime; uneori, chiar și cetățenii de clasă medie și chiar superioară încălcau legea. „N-ar trebui ca nouă zecimi din populație și două treimi dintre săraci să comită marea majoritate a crimelor?” am întrebat eu.

Următorul nivel al argumentației care încerca să explice toate dificultățile negrilor și să condamne concepțiile rasiale eretice era acuzația de injustiție rasistă din partea albilor. Dar, mă întrebam eu, n-au existat milioane de albi care au fost înșelați și maltratați de alți oameni, care au suferit de alcoolismul părinților, destrămarea familiilor, agresiuni în copilărie și alte infamii, dar ajunși la vârsta adolescenței n-au luat-o la fugă prin noapte pentru a viola bătrâne? (În acea perioadă, mai multe femei vârstnice, care locuiau singure în cartierul meu, fuseseră molestate și violate brutal de negri intrați noaptea în casă prin efracție.) Dacă opresiunea și rasismul cauzează crime, mă întrebam de ce rata criminalității de culoare fusese mult mai scăzută pe vremea lui Jim Crow decât în zilele noastre. Când abordam aceste aspecte în discuțiile cu profesorii, nu mai primeam nici un răspuns satisfăcător.

Mai mult, dacă acceptăm ideea că sărăcia cauzează delincvență, trebuie să punem și întrebarea: Ce anume cauzează sărăcia? Murray și Herrnstein, în „Curba-clopot”<sup>220</sup>, precum și mulți alți cercetători, au arătat că nivelul scăzut de I.Q. se corelează strâns cu sărăcia și criminalitatea. Incapacitatea de a amâna satisfacția contribuie și ea la șomaj și sărăcie. Nivelul I.Q. redus al negrilor și mai mica lor capacitate de a-și amâna satisfacțiile au fost deja dezbătute detaliat în acest volum. Chiar dacă acceptăm argumentul sărăciei și al represiunii, acesta nu poate în nici un caz să explice proporțiile incredibile ale diferențelor.

În 1904, când negrii erau închiși mult mai rar decât în zilele noastre, avuția pe cap de locuitor a negrilor era de numai 2,5% din cea a albilor. În prezent, venitul unui negru este cam de 20% din acela al unui alb. Dar rata criminalității nu a scăzut. Mai mult, între 1930 și 1990, proporția de negri care trăiau în sărăcie a scăzut de la peste 90% până în jurul valorii de 30%.<sup>221</sup> În aceeași perioadă, procentajul deținuților negri din închisori a ajuns, de la 25% din totalul populației penitenciarelor, până la cifra de peste 50% în prezent.<sup>222, 223</sup> Cele mai recente analize arată că salariile albilor pe oră sunt, în medie, doar cu circa o treime (133%) mai mari decât ale negrilor, și totuși rata criminalității de culoare este de multe ori mai mare decât doar cu o treime.<sup>224</sup>

Din anii '60 încoace, când mi-am început cercetările, rata criminalității de culoare a continuat să crească. Unele dintre cele mai recente cifre infracționale arată că albi, constituind cam 12% din totalul populației, corespund cu 62% din arestările pentru jaf <sup>225</sup>, 226, 57% din omoruri și 50% din toate delictеle de agresiune fizică și viol.<sup>227</sup> Rata criminalității pe cap de locuitor e mult mai mare pentru albi decât pentru negri, și totuși majoritatea albilor și a negrilor nu au nici cea mai vagă idee până la ce proporții imense se întinde această diferență.

Deși înțelegeam deosebirile evolutive accentuate dintre rasele albă și neagră, rata criminalității de culoare îmi depășea orice așteptări. Presupusesem că negrii comiteau cam cu între 25 și 50% mai multe crime pe cap de locuitor decât albi, sau poate chiar dublul ratei infracționale a albilor. O rată a criminalității de culoare mai înaltă cu 100% părea extrem de mare, dar din estimările mele au reieșit a fi șocant de modeste. Rapoartele criminalistice ale F.B.I. din anii '90 arată că negrii comit cam 1200%, sau de douăsprezece ori mai mult decât jafurile pe cap de locuitor ale albilor, și 900%, sau de nouă ori mai mult, în materie de omoruri. Și, în ciuda acestor numere revoltătoare, metoda guvernamentală de înregistrare



suprimă adevărata măsură a diferențelor de rată a criminalității între albi și negri. Comparând rata infracțională a albilor și pe aceea a negrilor, grupul „alb” include mexicani, puertoricani și alte elemente hispanice care sunt în proporție predominantă de origine non-europeană. În California, unde unele sondaje criminalistice îi separă adeseori pe albi, negri și hispanici, ratele de agresivitate pentru bărbații negri cu vârste cuprinse între cincisprezece și douăzeci și patru de ani sunt de 598 la suta de mii, câtă vreme rata albilor non-hispanici este de numai 27 la suta de mii. Aceasta implică o rată de agresivitate a negrilor de 2200% (de douăzeci și două de ori mai mare).<sup>228</sup>

Mijloacele de informare liberale oferă tot felul de explicații pentru ratele crescute ale criminalității în Statele Unite, comparativ cu Europa. Unul dintre cele mai la modă argumente este acela că disponibilitatea armelor de foc ar cauza creșterea ratei de omucideri. Mass-media arată că rata omuciderilor din America este de 9,3 la suta de mii de locuitori, comparativ cu 4,5 în Franța, 4,7 în Germania, 4,8 în Marea Britanie, 2,3 în Austria și alte rate la fel de reduse în alte țări europene. Astfel, America are o rată a omorurilor dublă decât aceea a Europei. Susținătorii limitării accesului la armele de foc susțin că legile europene mai stricte sunt responsabile pentru scăderea ratei de omoruri.

Negrii comit 55% din omorurile din Statele Unite, câtă vreme albi comit 43%. La o proporție de 12,1% din totalul populației, rata omorurilor comise de negri este de 44,9 la suta de mii de locuitori. Pentru „albi”, printre care se includ puertoricanii, mexicanii și alți hispanici de origine albă îndoielnică, rata este de 4,78 la suta de mii de locuitori. Când ne gândim la rata disproporționată a criminalității printre hispanici și la faptul că între un sfert și treime din deținuții închisorilor federale nu sunt cetățeni americani, ne dăm seama că rata criminalității pentru euro-americani se aliniază cu aceea din țările europene, sau este chiar inferioară. Chiar și incluzându-i pe hispanici, rata omorurilor săvârșite de albi americani este puțin mai scăzută decât în Marea Britanie – care are una dintre cele mai stricte legislații de control al armelor de foc din lume. Scăzându-i pe hispanici din rata criminalității albe, chiar și cu toate milioanele noastre de arme de foc, americanii albi ajung la o rată a omuciderilor situată sub media europeană. Aceasta este comparabilă cu cea din Elveția, o națiune eminentemente albă, unde practic fiecare adult de sex masculin este obligat prin lege să dețină în casă o armă de foc, în cadrul forțelor de apărare a țării – iar rata omuciderilor este de numai 3,2 la suta de mii de locuitori.

În Statele Unite, putem compara zonele cu un control mai strict al armelor, ca statul New York, cu statele care au o rată mai mare a posesiei de arme pe cap de locuitor, cum ar fi Utah. În Utah, unde legile de control al armelor sunt mai liberale și există una dintre cele mai numeroase populații albe din America, rata omuciderilor se situează sub unu la suta de mii de locuitori.<sup>229</sup> Ar putea fi culmea incorectitudinii politice s-o afirmăm, dar realitatea ne spune că nu numărul mare de arme de foc cauzează creșterea criminalității, ci numărul mare al anumitor minorități rasiale.

Ratele înalte ale criminalității de culoare nu se limitează numai la Statele Unite. Ele sunt confirmate la nivel mondial. Savantul J. Phillippe Rushton, profesor de psihologie la Universitatea din Western Ontario, Canada, a compilat datele criminalistice de la Interpol, organizația internațională de poliție din care fac parte o sută de națiuni membre. Studiind datele pentru 23 de țări cu populație predominant africană și 41 de țări cu populație majoritar caucaziană, diversele configurații ale ratelor criminalistice arată o medie de 243 de delikte la suta de mii de locuitori în cazul națiunilor de culoare și 74 la suta de mii pentru majoritatea națiunilor albe. Chiar și aceste cifre dramatice umflă enorm ratele criminalității albe, pentru că infracționalitatea neagră afectează rata de ansamblu a criminalității în națiuni ca Statele Unite, Canada, Marea Britanie și Franța.<sup>230</sup>

După aproape patruzeci de ani de drepturi civile, posibilități economice și de învățământ, libertăți politice și interminabile programe guvernamentale, ratele criminalității de culoare continuă să crească atât de mult, încât ziarul „The Washington Post” a anunțat că, în capitala țării noastre, 50% dintre toții tinerii negri de sex masculin, cu vârste cuprinse între

optsprezece și treizeci și cinci de ani, sunt actualmente considerați infractori în cadrul sistemului de justiție penală. Sunt închiși, anchetați în stare de libertate, eliberați condiționat, inculpați pentru un delict penal ori dați în urmărire cu mandat de arestare eliberat pe numele lor.<sup>231</sup>

Districtul Columbia are o populație de 48.856 bărbați negri înscriși în această gamă de vârstă, iar în fiecare zi 24.377 dintre aceștia, sau aproape 50%, sunt încarcerați, anchetați în stare de libertate sau eliberați condiționat, în așteptarea procesului sau dați în urmărire generală cu mandat de arestare, conform unui studiu care a acoperit primul trimestru al anului 1997. („The Washington Post“, 26 august 1997)

Aceste numere nu-i includ pe cei care și-au ispășit pedeapsa cu închisoarea sau în stare de libertate. De asemenea, nu-i include nici pe aceia care au comis delict, dar au rămas neidentificați. Când ne gândim că făptuitorii majorității infracțiunilor nu sunt prinși niciodată, e clar că marea majoritate a negrilor tineri de sex masculin din Washington D.C. sunt infractori. Declararea acestui fapt poate suna foarte dur, dar este purul adevăr. De fapt, într-un articol publicat de Adam Walinsky în numărul din luna iulie a anului 1995 al revistei „Atlantic Monthly“<sup>232</sup> autorul sublinia că un studiu din Washington D.C. estima că până la 75% dintre bărbații de culoare sunt arestați înaintea împlinirii vârstei de treizeci și cinci de ani, iar 85% dintre bărbații negri sunt arestați la un moment dat, în viață, pentru un delict sau altul. Pe plan național, cam o treime din toți tinerii negri de sex bărbătesc sunt actualmente implicați în sistemul de justiție penală și mult peste 50% dintre ei vor fi arestați pentru un delict până la vârsta de treizeci și cinci de ani.

Oricât de uluitoare sunt aceste diferențe extreme ale ratei criminalității între albi și negri, instituțiile politice și de mass-media au ascuns cu eficiență toate aceste fapte. Nu numai că au interpretat denaturat cauzele infracționalității, punându-le pe seama sărăciei, a rasismului și a armelor de foc, dar au și mințit intenționat poporul american în legătură cu realitățile terifiante ale epidemiei de crimă neagră. Mulți oameni au doar o idee foarte vagă despre înaltele rate ale criminalității de culoare, pentru că au văzut frecvent chipurile negre ale celor arestați sau căutați de poliție, în emisiunile de actualități de la televiziune care folosesc fotografii sau imagini filmate. Majoritatea programelor de televiziune, însă, constă din filme artistice și seriale, iar în aceste emisiuni de un puternic impact emoțional procentajul infractorilor negri portretizați este sub-reprezentat drastic. De asemenea, filmele și emisiunile de televiziune reprezintă sistemul de justiție penală ca fiind rasist și nedrept față de negri, iar delictul animat de ură sunt înfățișate aproape întotdeauna ca fiind comise de autori albi, care abuzează de victimele de culoare și din alte minorități.

În 1983, Robert și Linda Richter au publicat un studiu asupra emisiunilor de televiziune difuzate la ore de maximă audiență, care arăta că numai circa 10% dintre personajele portretizate ca fiind criminali în filmele și seriile de televiziune erau de culoare.<sup>233</sup> Și mai important, nici un telespectator nu are cum să nu observe că, atunci când într-un serial de televiziune apare câte o victimă a discriminărilor rasiale, este vorba aproape întotdeauna de un negru maltrat de rasiștii albi depravați. A devenit un loc comun al televiziunii și cinematografiei ca orice crimă cu motivație rasială să fie săvârșită de albi diabolici.

Am descoperit că circulă multe mituri în legătură cu criminalitatea de culoare. Un mit predominant este acela că majoritatea crimelor comise de negri ar avea ca victime alți negri, astfel având prea puțin efect asupra comunității albe. Această convingere a fost spulberată de un sondaj criminalistic relativ recent, din 1987, care arăta că în vreme ce numai 3% din crimele comise de albi au victime de culoare, cu mult peste 50% din crimele negrilor sunt comise împotriva albilor. În 1987, 50,2% din agresiunile săvârșite de negri au avut ca victime albi. Între anii 1979 și 1986, 2.416.696 dintre cele 4.088.945 acte de violență săvârșite anual de negri au avut albi ca victime: o rată inter-rasială de 59%. Proportional, aceasta înseamnă că negrii prezintă o probabilitate de cel puțin 2.500% (de douăzeci și cinci de ori mai mare) de a-i ataca pe albi, decât albi de a-i ataca pe negri.<sup>234</sup> Pentru cei care susțin că pe albi nu trebuie să-i preocupe criminalitatea negrilor, aceste cifre înseamnă aproape două milioane cinci sute

de mii de victime de rasă albă, atacate de negri în numai șapte ani, fără a mai pune la socoteală și milioanele estimative de agresiuni care au devenit atât de comune încât de foarte multe ori nici nu mai sunt reclamate.

Și în ratele omuciderii se aplică aceleași proporții. Conform rapoartelor criminalistice ale F.B.I. din 1993 235, negrii prezintă o probabilitate de 2.200% (de douăzeci și două de ori mai mare) de a ucide albi, decât albi de a ucide negri. În jafurile cu mână armată, 7.031 de negri au căzut victime albilor, câtă vreme 167.924 de albi au fost atacați de negri.<sup>236</sup> Oricât de șocante ar fi aceste cifre, trebuie să remarc din nou că sistemele de evidență ale guvernului fac ca procentajele mult superioare ale crimelor inter-rasiale săvârșite de negri să pară mult mai reduse decât sunt în realitate. Multe crime care sunt clasificate ca fiind comise de albi împotriva negrilor nici nu au de fapt autori albi, ci mexicanii, puertoricani și alte minorități hispanice, pe care statisticile le înscriu la un loc cu albi. De exemplu, împușcarea unui negru de mexicanii zambos într-un incident din cadrul traficului de droguri este catalogată ca infracțiune a albilor contra negrilor. Violarea unei negrese de către un puertoricane negru, vorbitor de limbă spaniolă, va fi clasată ca viol al albilor contra negrilor, sau, în cazul aceluiași făptuitor și al unei femei albe, ca viol între albi.

Și mai tragică este rata epidemică a violurilor comise de negri asupra femeilor albe. American Enterprise Institute a analizat dosarele de viol ale F.B.I.-ului din anul 1991 și a constatat că, atâta vreme cât în acel an s-au înregistrat în America numai o sută de violuri ale unor bărbați albi asupra negreselor, au existat în schimb 20.204 femei albe violate de negri. Aceasta înseamnă două sute de femei albe violate de negri pentru fiecare negresă violată de albi.<sup>237, 238</sup> Oricât de toxică ar fi proporția dintre crimele cu autori albi și cele cu autori negri, o mare parte dintre probele acumulate arată că situația este și mai gravă chiar și decât arată cutremurătoarele cifre comunicate de F.B.I. Un studiu asupra violurilor efectuat în 1974 la Denver, oraș cu populație de culoare relativ redusă, arăta că violurile negrilor asupra femeilor albe constituiau 40% din toate cazurile de viol și nu se putea găsi nici un caz de viol comis de vreun alb asupra unei negrese.<sup>239</sup> Doctorul William Wilbanks, criminolog la Florida International University, după ce a cernut cantități imense de date despre violuri, a constatat că în 1988 au existat numai zece cazuri de negrese violate de albi.<sup>240</sup>

Chiar și dacă acceptăm cele mai joase cifre posibil pentru violurile negrilor, își poate imagina cititorul ce strigăt de protest s-ar înălța dacă albi din America ar viola zece negrese pentru fiecare femeie albă violată de negri? Violarea negreselor de către albi în proporții similare ar provoca un scandal național, anchete ale Congresului, marșuri pentru drepturile civile, priveghiuri cu rugăciuni și o campanie masivă în mass-media. Și totuși, numerele imense de femei albe violate de negri sunt întâmpinate de mass-media în cea mai desăvârșită tăcere.

O altă concepție publică generată de mass-media este aceea că nu se pune suficient accentul pe delictelor administrative, care au fost tratate mai rar pentru că, se sugerează, sunt comise mai mult de albi. În realitate, chiar și în așa-numitele „delicte cu guler-alb”, ca delapidarea, falsurile, contrafacerea și tănuirile de bunuri furate, negrii prezintă o probabilitate cam de 300% (de trei ori mai mare) de a fi arestați decât albi.<sup>241, 242, 243</sup>

Poate că cel mai frecvent acceptat mit rasial despre criminalitate promovat în mijloacele de informare și în multe universități este acela că America ar avea un sistem de justiție penală rasist. Infractorii negri sunt tratați mult mai aspru decât cei albi, afirmă mass-media, arătând că cei careucid albi riscă mai ușor să fie executați decât cei care omoară negri. Aceia care citează repetat acest fapt izolat omit câteva statistici mult mai importante:

- Chiar dacă negrii comit mult mai multe asasinate decât albi, albi au reprezentat majoritatea celor executați, de când s-a reintrodus pedeapsa cu moartea. Ucigașii albi prezintă o probabilitate de condamnare la moarte cu 50% mai mare decât ucigașii negri.
- Albi careucid albi riscă mai mult să fie condamnați la moarte decât negri careucid albi.

- Albii careucid negri riscă mai mult să ajungă în celula condamnaților la moarte decât negrii careucid albi.

Un exemplu tipic de prezentare subiectivă pe această temă se găsește într-un editorial major apărut în numărul din 30 aprilie 1989, al „Atlanta Journal and Constitution”.<sup>244</sup> Articolul, intitulat provocator „Mai mulți negri închiși decât albi pentru aceeași crimă”, se prelungea pe mai multe pagini, incluzând chiar și hărți care arătau că în unele comitate din Georgia negrii erau închiși de două ori mai des decât albi, pentru aceleași infracțiuni. După primele patruzeci și șase de rânduri, cititorul află că studiul a ignorat condamnările anterioare. E evident că ignorarea antecedentelor penale anulează complet competența articolului, întrucât e evident că infractorii cu cazier primesc sentințe mai lungi decât cei aflați la prima abatere. Negrii au șanse mai mari să repete ofensele, ceea ce e firesc să ducă la condamnări cu termene mai lungi. Același lucru este valabil pentru articolele care „dovedesc” discriminările cu care se confruntă negrii la obținerea de ipotecă pe casă, arătând procentajele de aprobare mai reduse pentru negri decât pentru albi. Multe dintre aceste articole trec peste faptul că veniturile negrilor și rapoartele de credit sunt în general cu mult inferioare celor ale solicitanților albi.<sup>245</sup>

De fapt, probele sugerează că negrii sunt mult mai înclinați decât albi să achite acuzații negri vinovați în mod clar, în procesele penale urbane. Jurații negri condamnă într-o proporție aflată cu mult sub media națională.<sup>246</sup>

Printr-o logică denaturată, acuzațiile de „sistem rasist” sunt folosite pentru a justifica până și cele mai brutale dintre crimele negrilor, cum a fost achitarea lui O. J. Simpson pentru asasinarea odioasă a soției lui albe și a unei cunoștințe de-a ei. În cel mai mediatizat proces de crimă din secolul al XX-lea, atenția nu s-a îndreptat asupra vinovăției sau nevinovăției acuzatului, ci asupra atitudinilor rasiste sau nu ale unuia dintre detectivii de poliție care anchetaseră cazul.

În multe orașe importante, procurorilor le este tot mai greu să-i condamne pe infractorii negri în fața juriilor formate din negri. O paradă nesfârșită de cazuri civile din marile orașe se confruntă cu jurați negri care tind să se pronunțe părtinitor față de reclamanții negri, în detrimentul pârâților albi. Când negrii și albi stau de o parte și de alta a barei, în procesele civile sau penale, sau când interesele albilor și ale negrilor par să intre în conflict, albilor rareori li se face dreptate. Majoritatea avocaților de succes din domeniul asigurărilor îi atacă pe potențialii jurați albi și caută să acrediteze jurații negri, aceștia fiind cunoscuți pentru compensațiile lor liberale, adeseori scandalos de mari. Un număr de directori de asigurări mi-au spus că acest fenomen este unul dintre principalele motive pentru creșterea ratelor de asigurări. Albii sunt mult mai predispuși, cum se spune, „să dea dreptul”.

Tradiționalul sistem legal anglo-saxon, cu prezumția sa de nevinovăție, nu se poate aplica decât în contextul integrității naturale a cetățenilor. Un sistem legal care se bazează pe tendința firească a oamenilor de a respecta legea poate fi mult mai liber decât unul care încearcă să mențină ordinea într-o societate unde impulsurile spre violență și agresivități sexuale sunt mai puternice decât trăsăturile care favorizează autocontrolul și reținerea. Când jumătate din tinerii negri din Washington D.C. sunt infractori, societatea are de făcut inacceptabila alegere între legi draconice și barbarie pe străzi; sistemul tradițional pur și simplu nu mai poate funcționa. În trecut, sistemul nostru justițiar a mers bine numai fiindcă majoritatea oamenilor n-ar fi furat, violat sau ucis, indiferent dacă aceste fapte erau sau nu pedepsite prin lege. Acum, când străzile forfotesc de cei pe care numai legea îi oprește de la fapte nelegiuite, civilizația începe să fie înlocuită de legea junglei. Când sistemul social și legal din America s-a egalizat pentru niște oameni inegali, totul a scăpat de sub control, ajungându-se în țara noastră la un nivel de barbarie cum nu s-a mai văzut în istoria civilizației europene, decât în vremuri de război.

Când am examinat pentru prima oară cifrele privitoare la criminalitate, am început să înțeleg cât de spălat pe creier fusesem în legătură cu egalitarismul. După ce, în 1963, a fost aruncată în aer o biserică din Birmingham, ori de câte ori mă gândeam la problema rasială îmi

apăreau în minte numai fotografiile celor patru fete negre care muriseră în explozie. Era o crimă infamă, desigur, un act de terorism politic în semn de protest față de degradarea culturii sudiste. Nici o societate civilizată nu poate tolera asemenea mârșăvii. Autorii debusolați ai crimei au făcut mai mult decât o mie de marșuri spre a ajuta mișcarea pentru drepturile civile. Dar, am fost nevoit să mă întreb, a fost oare acea silnicie mai crudă decât violarea și asasinarea a mii de femei albe de către infractori negri care-și satisfac pofta de sex, răzbunare și sânge? De la fatidica explozie din 1963 încoace, au existat mii de fete albe care au fost violate și ucise de negrii plini de ură, pentru fiecare dintre cele patru fete negre din Birmingham. Toate aceste victime albe ar fi avut șanse să nu sufere niciodată o asemenea soartă, dacă nu exista mișcarea pentru „drepturile civile“.

Black Panther Eldridge Cleaver a scris o carte intitulată *Soul on Ice*, care încă se mai găsește în librăriile din America. Cartea elogiază violarea și înjosirea femeilor albe. Cleaver a scris:

Iar când m-am considerat destul de șlefuit, am traversat linia și am pornit în căutare de prăzi albe. Am făcut lucrul acesta conștient, deliberat, cu voință și metodă – deși acum, privind în urmă, îmi dau seama că mă aflam într-o stare de spirit frenetică, sălbatică, de abandon total. Violul era un act de revoltă. Mă încânta sentimentul că sfidam și călcam în picioare legea omului alb, sistemul lui de valori, și că îi pângăream femeile.<sup>247</sup>

În continuare, Cleaver citează o poezie de LeRoi Jones, „va veni nihilismul dada, Violați fetele albe, Violați-le mamele, tăiați gâtul taților“.<sup>248</sup> Cartea lui Cleaver a fost lăudată de mulți critici literari pentru pasiunea cu care cheamă la justiție pentru negri. „The New York Times Book Review“ <sup>249</sup> o declara „inteligentă și revelatoare“. Eldridge Cleaver a murit în 1997. Spre lauda lui, s-a pocăit pentru faptele sale și s-a convertit la creștinism. Criticii care îl lăudaseră, însă, nu s-au pocăit.

#### Argumentele false ale egalitariștilor

Cum se pot spune atât de puține în mass-media naționale despre ciuma neagră a crimei care a transformat atâtea din străzile noastre în focare ale spaimei și atâtea case în închisori inverse, zăbrelete pentru a împiedica să intre criminalii? În locul adevărului despre diferențele rasiale din domeniul criminalității, auzim întotdeauna lucruri ca „și albi fac rele“, sau „în toate rasele există oameni buni și oameni răi“. Aceste două afirmații sunt adevărate, dar calea până la adevărul deplin e lungă. Este totuna cu a spune că există unii oameni buni în închisori și unii oameni răi în libertate. Prin urmare, n-ar mai trebui să recunoaștem diferențele dintre răufăcătorii condamnați și cetățenii care respectă legea?

Nerecunoașterea diferențelor de grup și pasivitatea care decurge de aici înseamnă o cale sigură spre dezastru. În New Orleans, infractorii negri au asasinat un număr de turiști americani din nord și europeni, care se aventuraseră în mahalalele minorităților de la periferia Cartierului Francez. Puțini localnici albi și-ar parca mașinile în acele zone, pentru că sunt conștienți de problema criminalității de culoare. Cei din afara orașului, mai puțin informați despre realitățile rasiale din New Orleans, au suferit tâlhării, violuri și omoruri. De teama de a nu fi acuzate de rasism, ghidurile turistice imprimare, pline de avertismente despre prețurile umflate sau specialitățile culinare proaste din unele localuri, nu-i informează pe turiști despre amenințările grave la adresa vieții lor care planează în cartierele de culoare. Ideea că: „în toate rasele există oameni buni și oameni răi“ sau „și albi fac rele“ nu-i ajută cu nimic pe albi care suferă tortura sau moartea de mâinile delincvenților negri. Dacă ar fi recunoscut că negrii sunt în general mult mai periculoși decât albi, mulți albi ar fi evitat acele zone și n-ar mai fi căzut victime.

Patrick Sheehan<sup>250</sup>, scriind în 1995 pentru ziarul „Morning Herald“ din Sydney, Australia, a arătat ceea ce ziarele americane n-ar fi îndrăznit să spună. Sheehan a analizat rapoartele F.B.I. despre rata criminalității din toți cei treizeci de ani de când a început mișcarea pentru drepturile civile și a găsit o sută șaptezeci de milioane de crime împotriva persoanelor și proprietăților din comunitatea albă americană.

Cel mai lung război pe care l-a purtat vreodată America este Războiul Murdar, și încă nu s-a terminat. A durat treizeci de ani până acum și a revendicat peste douăzeci și cinci de milioane de victime. A costat aproape la fel de multe vieți ca și Războiul din Vietnam. A determinat rezultatele alegerilor de anul trecut pentru Congres. Și totuși, mijloacele de informare americane nu vor să vorbească despre Războiul Murdar, care rămâne ascuns printre rânduri și neadus la cunoștința publicului (...).

Când toate cifrele criminalității sunt calculate, reiese că americanii negri au comis, în ultimii treizeci de ani, cel puțin o sută șaptezeci de milioane de crime împotriva americanilor albi. Acesta este marele dezastru definitoriu al vieții americane și al idealurilor Americii de la Al Doilea Război Mondial încoace. Toate acestea sunt fapte de netăgăduit, și totuși, numai pentru că scriu acest articol, pentru că adun astfel faptele, mijloacele de informare americane m-ar stigmatiza ca rasist. Ele preferă să mențină o ambivalență paternalistă în atitudinea lor față de America neagră, un standard de nivel redus.

Criminalitatea de culoare a crescut vertiginos la jumătatea anilor '60 și mi-am putut da seama că n-avea decât să se înrăutățească pe parcursul ultimei treimi a secolului al XX-lea, pe măsură ce controlul albilor asupra conducerii societății americane scădea. Mă gândeam la sistemul social al segregării, care presupunea țășnitori de băut separate pentru albi și negri, toalete separate, școli și locuințe segregate, și la strictetea cu care se aplica mai demult legea în privința negrilor. Mă întrebam cum se putea compara umilința segregării rasiale cu supremele umilințe ale miilor de violuri, jafuri și omoruri bestiale. Milioane de euro-americieni au plătit scump prețul așa-zisei revoluții a drepturilor civile – un preț mult prea scump. Printr-o ironie a sorții, același preț l-au plătit și milioane de negri, victime ale crimelor, căci o dată ce structura legii și ordinii albilor s-a dezmembrat, negrii au suferit efectele delictelor tot mai numeroase și grave comise de semenii lor.

Și m-am mai întrebat: Ce este acela un drept civil? Cât de îngrozitor e să bei dintr-o țășnitoare segregată, în comparație cu a fi violat, jefuit sau asasinat? Cât de rău e ca membrii fiecărei rase să învețe de bună-voie în școlile alese de ei, croite după nevoile lor, decât să îndure conflictele, violența și mediocritatea de învățământ din școlile integrate? Cum contrastează dreptul de a impune o rasă alteia cu dreptul de a trăi și dreptul de a nu cunoaște frica de violențe?

Guvernul federal a făcut ca milioane de oameni albi să cadă victime ale crimelor, în căutarea „drepturilor civile” pentru negri, care ar fi trebuit să ne aducă pacea, iubirea și frăția.

Rata criminalității de culoare împotriva albilor a fost întotdeauna mult mai înaltă decât rata criminalității albe contra negrilor, iar tinerilor le revine un mare procentaj de violențe. Școlile și cartierele segregate din trecut nu-i făceau în nici un caz pe elevii negri să cadă victime delincvenților albi. De fapt, în școlile lor nici nu existau albi. Dar integrarea a supus milioane de copii albi criminalității, intimidării și violențelor brutale ale negrilor.

Fiecare american a auzit recitarea cronică a maltratărilor suferite de negri de-a lungul anilor. Josniciile sclaviei, care a luat sfârșit cu peste o sută treizeci de ani în urmă, sunt reiterate încontinuu, iar liderii negri se plâng amintindu-ne tuturor despre ele aproape zilnic. De asemenea, fiecare american a văzut fotografiile șocante ale afro-americanilor linșați de gloată la începuturile istoriei americane. O asemenea recitare cronică a supresiunii săvârșite de albi îi învață pe negri să urască oamenii albi, iar pe albi să se simtă apăsați de un sentiment de vinovăție colectivă. Dar cum se poate compara linșarea negrilor de către albi din istoria Americii cu valul ucigaș al criminalității de culoare din zilele noastre?

Egalitariștii au scormonit prin muni de documente istorice, pentru a atribui un număr precis linșajelor care au avut loc între anii 1882 și 1962. The Negro Almanac a proclamat că în acea perioadă au fost linșați în total 3.442 de negri și 1.294 de albi. Din 1947 până în 1961, media linșajelor a fost de mai puțin de unul pe an.251 Oricât ar fi fost de abuziv, linșajul se aplica întotdeauna ca pedeapsă pentru o crimă gravă, cum ar fi violul sau asasinatul. În comparație, valul criminalității de culoare din zilele noastre se revărsă asupra unor cetățeni

nevinovați, care n-au fost acuzați niciodată de vreo crimă. Câtă vreme linșajele aveau aproape întotdeauna ca victime bărbați, noile victime ale brutalităților sunt adeseori oamenii cei mai puțin capabili să se apere: femeile, bătrânii și copiii. Vremurile linșajului au apus de mult, dar delictele violente ale negrilor contra albilor continuă să se înmulțească.

Jesse Jackson a atras atenția cu un prilej asupra impresionantului fapt că, în fiecare an, mai mulți negri sunt maltratați și uciși de alți negri decât toți negrii agresați fizic și asasinați de albi în ultima sută de ani. Același lucru este valabil și pentru crimele comise de negri la adresa albilor. În fiecare an sunt molestați sau omorâți de negri mai mulți albi decât toți negrii linșați de albi în ultimul secol. Și totuși, nu se înregistrează nici un protest. Nimeni nu strigă, nimeni nu ia atitudine – domnește numai o tăcere asurzitoare. Nimeni nu se pronunță cu privire la campaniile negre declarat rasiste de stopare a criminalității între negri, care trec sub tăcere masivele brutalități ale negrilor împotriva albilor, ca și cum acestea n-ar avea nici o importanță.

Albilor li se imprimă vina colectivă pentru sclavie, deși nici 10% dintre americani n-au fost niciodată proprietari de sclavi. Și totuși, nu se simte nici o vinovăție colectivă pentru faptul că aproximativ 50% dintre negrii de sex masculin sunt condamnați pentru nelegiuiri grave.

În tinerețe, vedeam adesea la televizor negri căzând victime discriminărilor sau violențelor fizice și mi se frângea inima de mila lor. Crescând și descoperind adevărul despre criminalitatea neagră, am început să gândesc singur, pentru a constata că oricând se pot găsi nedreptăți individuale, comise de fanatici, pentru a condamna orice ideologie. Concentrându-și toată atenția asupra impresionantei ucideri a patru fete de culoare, mass-media au folosit acel tragic eveniment ca pârghie psihologică pentru mișcarea drepturilor civile și implementarea programelor sociale asociate cu aceasta. Dacă mass-media s-ar fi alăturat părții adverse, ar fi putut exploata cu ușurință miile de crime ale negrilor cu albi ca victime și ar fi adus multe batiste la ochii oamenilor, determinându-i să acționeze cu hotărâre împotriva politicii de integrare.

Fiecare dintre aceste relatări despre violuri, torturi sau asasinări ale unor victime inocente de rasă albă, spusă cu empatie și pasiune, ar putea mișca până la lacrimi sufletele cele mai împietrite. Dar expunerea acestor tragedii contravine scopurilor ideologice ale mass-media, astfel că ele se concentrează în schimb asupra extrem de rarelor cazuri de crime ale albilor asupra negrilor. Americanii muncitori și harnici au pierdut miliarde de dolari câștigați cu trudă și plătiți pe impozite, pentru programele sociale lansate de mișcarea pentru drepturile civile – programe care n-au făcut decât să răspândească delincvența și să dăuneze familiei de culoare. Plata acestor impozite imense a vătămat familia albă. S-au pierdut școli, au fost abandonate locuințe de calitate, orașele au căzut pradă crimei, iar guvernele au fost corupte.

Un alt scandal despre care nu se aude aproape niciodată este acela al crimelor de viol homosexual comise de negri împotriva albilor, în aresturi și închisori. În multe dintre penitenciarele americane se întâmplă aproape cu regularitate ca deținuții albi să depună plângeri, în încercarea de a determina autoritățile să ia măsuri de prevenire a violurilor și atacurilor de natură sexuală.<sup>252</sup> Actorii americani fac aluzie adesea la soarta suferită de mii de deținuți albi în închisorile americane, cu covârșitoarea lor populație penitenciară de culoare. Violul sodomic corespunde cu certitudine definiției constituționale de „pedeapsă crudă și neobișnuită”, iar în prezent, având în vedere prezența răspândită a virusului HIV printre infractorii și toxicomanii de culoare, poate provoca și moartea în chinuri. La fel ca rata disproporționată a violurilor asupra femeilor albe, nici acest subiect nu este menționat aproape niciodată de mijloacele de informare serioase. Charles Silberman, în cartea sa *Criminal Violence, Criminal Justice*, scrie despre epidemia de violuri homosexuale ale negrilor asupra albilor următoarele:

Un delincvent tânăr, mai ales dacă e alb, riscă să fie supus violului în grup în prima sa noapte de detenție. În mai multe orașe mari, oficialitățile penitenciare îi plasează automat pe albi tineri în custodie de protecție, pentru propria lor siguranță. Uneori, măsura este luată prea

târziu, tinerii delincvenți fiind adesea violați în duba care-i transportă spre închisoare (...). Înfrângerea unui om este triumful altuia: triumful suprem este acela de a-i nimici unui bărbat bărbăția – de a-i frânge voința, a-i silui trupul și a-l face să se simtă înjosit total (și, adeseori, pentru totdeauna) (...) iar când lupul [violatorul] e negru, iar jegul [victima] e alb (pe departe cea mai frecvent întâlnită relație), demonstrația de putere a lupului e infinit mai delicioasă.<sup>253</sup>

Descoperind cumplitul adevăr despre masiva rată a violurilor homosexuale comise de deținuții negri asupra celor albi, am fost indignat. Apărarea de către mass-media a integrării rasiale forțate ca imperativ moral a rezultat în siluirea a zeci de mii de bărbați albi, în închisorile americane. Și totuși, această nedreptate strigătoare la cer nu primește nici un răspuns din partea predicatorilor și a analiștilor. Conform moralei lor denaturate, e mai bine ca albi tineri să fie violați cu miile, decât să se dezvăluie comportamentul animalic de care dau dovadă în majoritatea cazurilor infractorii de culoare.

În tinerețe, inima mea fusese manipulată de mass-media, dar pe măsură ce mă maturizam am început să disting o imagine mai completă. Am început să observ nedreptățile flagrante comise contra celor cu aceeași moștenire ca a noastră – o mare tragedie, care va continua să se extindă până când ne vom găsi curajul de a o privi în față și a-i pune capăt. Am judecat că, dacă mijloacele de informare încercau să ne facă, pe mine și pe toți albi, să ne simțim tulburați și revoltați pentru maltratarea negrilor de către albi, și eu aveam dreptul să fiu revoltat de criminalitatea de culoare căreia îi cădeau victime albi.

Începând să înțeleg tot mai profund diferențele rasiale din comportamentul infracțional, am perceput în măsură completă nedreptatea integrării învățământului public. Întrucât negrii sunt în proporție semnificativă mai puțin inteligenți decât albi, cel puțin de zece ori mai predispuși să comită atacuri violente, iar tinerii de culoare reprezintă, proporțional, cel mai agresiv segment al populației, rezultă că elevii albi se confruntă cu condiții intolerabile atunci când învață în școli publice cu majoritate de culoare.

Presa acuză frecvent (și fără nici un motiv întemeiat) ura larg răspândită a albilor la adresa negrilor. Și totuși, printr-o portretizare subiectivă a rasismului și abuzurilor albilor, mass-media îi influențează pe negri să-i urască pe albi. Cât de ciudat este că, atunci când liberalii îi înscriu pe copiii albi în aceleași școli cu copiii negri, predispuși spre violență, cu I.Q. redus și plini de ură împotriva albilor, ei declară aceasta o faptă care cultivă iubirea și frăția...!

#### Integrarea învățământului

În anul 1956, Președintele Eisenhower a apărut la televiziunea națională și a anunțat integrarea rasială a școlilor publice din capitala țării. Anterior integrării rasiale, orașul Washington D.C. avusese un sistem de învățământ respectabil, care primise multe distincții ca fiind cel mai bun din Statele Unite. Oficialitățile federale erau întotdeauna dornice ca toate aspectele localității lor să servească drept model națiunii și o finanțaseră mereu din belșug. Acum, erau și mai hotărâte să facă din capitală și sistemul ei școlar o culme a calității, precum și un exponat al noii doctrine de egalitate rasială.

Eisenhower a proclamat că școlile din Washington D.C. aveau să dovedească Americii posibilitățile integrării de a funcționa cu bune rezultate. În ciuda uriașelor eforturi și a cheltuielilor generoase din partea lui Eisenhower și a succesorilor lui la președinție pentru a pune sistemul în aplicare, școlile din D.C. s-au deteriorat rapid, începând imediat după desegregare. Două decenii mai târziu, prin sistemul școlar, care nu făcuse decât să degenereze constant, trecuse o generație completă de elevi negri. Îngrijorarea părinților față de calitatea jalnic de scăzută a nivelului de învățământ era acum eclipsată de neliniști și mai mari: teama pentru siguranța fizică a copiilor. În cele din urmă, a trebuit să se aducă polițiști care să patruleze pe coridoarele școlilor devenite la fel de periculoase precum cele mai dubioase străzi din Washington.

Astăzi, după treizeci de ani de cheltuieli extravagante și retragerea a peste 90% din elevi, care au ales școlile particulare și pe cele din alte localități, sistemul de învățământ public din Washington D.C. se situează printre cele cu nivelul cel mai scăzut din S.U.A. Deși școlile din D.C. se află pe locul doi în toată țara sub aspectul cheltuielilor pe cap de elev, absolvenții lor



au unele dintre cele mai joase punctaje la teste din toată America. Școlile din Washington au devenit într-adevăr o vitrină a integrării, dar în sens negativ – relevându-i toate aspectele dezavantajoase. 44% dintre elevi nu reușesc să absolve liceul, iar dintre aceștia 80% abandonează școala înainte de clasa a zecea.<sup>254, 255, 256, 257, 258, 259</sup>

Integrarea și cheltuielile suplimentare pentru învățământ au avut menirea de a ridica nivelul negrilor la învățătură, de a le înmulți reușitele și a înregistra efectele concomitente de reducere a sărăciei, nelegitimității, bolilor venerice și criminalității, însă au eșuat lamentabil. De fapt, se poate argumenta convingător că în școlile segregate din Washington învățaseră incomparabil mai bine nu numai elevii albi, ci și cei de culoare.

La jumătatea anilor '60, pe vremea când descoperisem adevărul despre rase, școlile din Washington D.C. erau deja un dezastru. Transferul puterii de la albi la negri în cadrul sistemului determinase deja mulți profesori albi capabili să plece din capitală, la fel cum făcuseră și elevii. Pe la jumătatea deceniului, sistemul de învățământ a fost nevoit să le ofere profesorilor din Virginia și Maryland salarii mari – poreclite „solde de război” – în speranța de a-i ademeni înapoi spre școlile din Washington D.C. Realitatea integrării era perfect contrară promisiunilor inițiale. În pofida nenumăratelor programe federale de progres social, ca Head Start, a proporției scăzute între profesori și elevi, a lefurilor mai mari pentru profesori, a celor mai moderne echipamente și facilități, a micilor dejunuri și prânzuri gratuite în școală, a sporirii asistenței publice și a intensificării îngrijirilor medicale pentru elevi, sistemul continuă să decadă mizerabil, chiar și în zilele noastre.

La fel ca sistemul său școlar, orașul Washington D.C. se află împotmolit la nivelul inferior al tuturor statisticilor referitoare la disfuncțiile sociale. Districtul Columbia are cele mai înalte rate pe cap de locuitor la nivel național cu privire la omucideri, jafuri, violuri, consum de droguri, nelegitimitate și S.I.D.A. În pofida infuziilor masive de bani ai contribuabililor în lucrările publice și locuințe și a puternicelor eforturi stimulative pentru a reamplasa minoritățile în comunitățile înconjurătoare (sub titulatura de „Mișcarea marilor posibilități”), unele părți ale orașului seamănă mai mult cu bidonvillurile din Lumea a Treia decât cu capitala celei mai mari puteri economice a lumii. Până și statisticile amintesc mai mult de o națiune din Lumea a Treia decât de Statele Unite.

În ciuda jalnicului fiasco al experimentului de integrare școlară din Washington D.C., guvernul federal a impus integrarea în toate sistemele majore de învățământ din țară. Folosind ca bază legală precedentul creat în cazul Brown versus Comisia de Învățământ, guvernul a silit rapid școlile să conțină un anumit procentaj de negri, chiar dacă elevii trebuiau să fie aduși cu autobuzele din capătul opus al orașului și chiar din comitatele învecinate. Asemenea eforturi pentru a crea un maximum de mixaj rasial presupuneau modificări continue ale alocațiilor rasiale pentru școli, pentru că, în timp ce criteriile de admitere se extindeau spre a include noi și noi elevi negri, un număr tot mai mare de albi fugeau, evident, din sistemul public de învățământ.

În același timp cu integrarea sistemelor școlare din marile orașe, se înregistra o escaladare fără precedent a violenței. În prezent, aproximativ trei sute de mii de elevi de liceu din Statele Unite sunt agresați în fiecare lună.<sup>260</sup> La Chicago, în 1991, gardienii de securitate ai școlilor au operat aproape zece mii de arestări.<sup>261</sup> Arhitecții proiectează tot mai frecvent școli asemănătoare cu niște închisori.<sup>262</sup> Ne-am fi putut aștepta la altceva, când populația școlilor devine tot mai infracțională?

Când albi își puteau permite, se înscriau la școlile particulare sau ale bisericilor, iar când nu puteau, fie îndurau integrarea atât cât puteau, fie părinții își vindeau pur și simplu proprietățile (uneori, în condiții extrem de dezavantajoase) și se mutau în suburbiile albe. Pe măsură ce școlile din orașe se înnegreau, albi le evacua în proporție mereu crescândă, iar orașele deveneau și mai întunecate, lucru care accelera din nou ciclul exodului alb. Retragerea albilor, conjugată cu rata crescândă a natalității negrilor, au creat o masă electorală de culoare care își arăta mușchii politici în curs de dezvoltare și acapara conducerea orașelor și a sistemelor de învățământ din numeroase localități mari. În urma acestor schimbări, multe

orașe au degenerat până la niveluri de corupție care în prezent seamănă mai degrabă cu cele ale republicilor bananiere din America de Sud decât cu viața în metropolele cândva strălucitoare ale Americii.

În măsura în care integrarea forțată afecta școlile americane, nivelul de învățământ se prăbușea vertiginos. De pe primul loc din lume în cadrul multor categorii secundare de învățământ, performanțele la învățătură ale multor școli americane au ajuns, în momentul scrierii acestor rânduri, aproape de cel mai de jos nivel din lumea industrializată. Iar acest rezultat sfidează faptul că Statele Unite cheltuiesc mai mulți bani pe cap de elev decât oricare altă țară, poate numai cu excepția Elveției.<sup>263</sup>

Liberalii tind să dea vina declinului educațional pe cheltuielile insuficiente, iar conservatorii preferă să-l pună pe seama metodelor mai liberale de predare. Un fapt, însă, rămâne de necontestat: nivelurile școlilor au decăzut în concordanță cu modificările din structura demografică a masei elevilor și a corpului didactic. În sistemele școlare care și-au menținut configurația rasială euro-americană, nivelul a rămas același. În multe zone cu preponderență euro-americană, punctajele la teste chiar au crescut. În sistemul de învățământ din New Hampshire, unul dintre cele mai albe state din America, standardele excelente s-au menținut cu consecvență, elevii de acolo având cele mai bune rezultate din toată țara la testele S.A.T. și A.C.T. Prin contrast, statele cu cele mai joase cinci niveluri S.A.T. au printre cele mai mari proporții de negri înscriși în școli, raportate la numărul populației. De asemenea, ar fi de remarcat că statul New Hampshire cheltuiește mai puțin pentru școlarizarea publică a unui elev decât majoritatea celorlalte cincizeci de state.

Iată o evidență a cheltuielilor crescânde care au însoțit integrarea școlilor americane:

Procentajul pentru învățământ din produsul intern brut în 1970: 2,8

Procentajul pentru învățământ din produsul intern brut în 1985: 6,8264

Cheltuielile școlare în termeni reali din anii '70: 25%

Cheltuielile școlare în termeni reali din anii '80: 40%

În anii '70 și '80, cheltuielile pe cap de elev au crescut cu 16 și, respectiv, 24%.

În perioada dintre anii 1930 și 1980, cheltuielile reale pe cap de elev au crescut cu 500%.

Proporția profesori/elevi în 1959: 1:26

Proporția profesori/elevi în 1988: 1:17,6265, 266

La începutul anilor '90, ca un simbol al degradării standardelor asociate cu modificarea structurii demografice a orașelor noastre, primarul capitalei, Marion Barry, a fost surprins pe bandă video fumând cocaină cristalizată cu o prostituată. Iar dacă faptele primarului nu sunt de ajuns pentru a reprezenta degenerarea orașului sub dominația negrilor, ar fi de remarcat că, după ce și-a ispășit sentința în închisoare, Barry a revenit în viața publică, pentru a fi reales ca primar, cu o majoritate covârșitoare de voturi, de alegătorii negri. La ceremonia de depunere a jurământului, Marion Barry s-a prezentat îmbrăcat în port tradițional african.

Decalaj rasial în creștere pentru bolnavii de S.I.D.A.

Boala a devenit în mare măsură o epidemie a negrilor

(...)

„Cred că nu încape nici o îndoială că epidemia din această țară devine tot mai mult o epidemie de culoare“

Încă de pe la jumătatea anilor '60, devenise evident că așa-zisele drepturi civile și integrarea învățământului nu ușurau cu nimic viața grea a negrilor, și pentru prima oară am început să mă gândesc la puternicul impact al integrării nu numai asupra familiilor albe, ci și

asupra celor de culoare. Era clar că integrarea nu ameliorase soarta negrilor altfel decât sporindu-le posibilitățile de a trăi în apropierea albilor. Însă chiar și acest câștig îndoielnic s-a evaporat, în urma fugii albilor.

Deși negrii ca grup dobândiseră o putere de cumpărare mai mare ca oricând în trecut și un învățământ mai evoluat pentru elementele lor cele mai capabile, ei continuau să sufere complit în cele mai importante aspecte ale vieții. O generație întreagă de negri a crescut fără tați. Mase de negri consumă droguri, iar tinerii cunosc o rată a mortalității asociate cu omuciderile care o depășește pe aceea a soldaților americani din Al Doilea Război Mondial. Omuciderea este în prezent principala cauză a deceselor printre bărbații negri cu vârste cuprinse între cincisprezece și patruzeci și patru de ani, iar S.I.D.A. este cauza cea mai importantă a mortalității bărbaților și femeilor de culoare la un loc.<sup>267, 268</sup> Negrii au o rată a îmbolnăvirilor de S.I.D.A. cam de paisprezece ori mai mare decât a albilor, iar în cazul sifilisului, o rată de cincizeci de ori mai mare.<sup>269</sup> Șomajul face ravagii și majoritatea negrilor sunt mai dependenți de sistemul de asistență socială, mai violenți, mai predispuși spre criminalitate și mai revoltați contra albilor decât oricând.

### Drepturile civile ale albilor?

În anii '60, americanilor li se spunea că negrii aveau dreptul să se asocieze cu cine voiau, în școlile publice. De fapt, decizia din 1954 a Curții Supreme se baza pe ideea că elevii negri aveau de suferit dacă nu puteau învăța la aceleași școli cu albi. Dar dacă așa stăteau lucrurile, m-am întrebat eu, nu însemna că și elevii albi aveau de suferit dacă nu puteau învăța în propriile lor școli albe? Deși este permis, chiar dezirabil, ca negrii să-și aleagă asociațiile rasiale pentru a-și spori bunăstarea colectivă, albilor li se spunea că nu-și puteau alege asociațiile rasiale. În controversa privitoare la integrare, era considerat imoral să te gândești la bunăstarea albilor.

Albilor li se spunea că trebuia să învețe în școli unde nu voiau să se ducă – fiind împinși într-acolo sub amenințarea baionetelor. Forțând rasele să conviețuiască, guvernul acționa și împotriva sentimentelor populare covârșitoare. Numeroase sondaje de opinie din Sud arătau că peste 95% din albi și majoritatea negrilor se împotriveau integrării forțate. Oamenii se simțeau pur și simplu mai bine în compania celor de aceeași moștenire cu ei. În mod ironic, chiar și după patruzeci de ani de integrare forțată, negrii continuă să prefere în proporție copleșitoare să se asocieze cu negrii, iar albi, cu albi, atât în interiorul școlilor integrate, cât și în restul societății.

Integrarea forțată a învățământului a devenit atât de rutinieră, încât cred că singurul mod în care îmi pot exprima clar ideea este acela de a elimina temporar din discuție problema rasială.

Să ne imaginăm că aveți o fiică în vârstă de paisprezece ani și locuiți la distanță egală de două licee. Le vom denumi Liceul A și Liceul F.

În Liceul A învață copii foarte asemănători cu fiica dumneavoastră, din punct de vedere al culturii, stilurilor, îmbrăcămînții, inteligenței, respectului față de lege, limbii, capacităților de pregătire pentru colegiu, valorilor și moralei. Liceul F conține elevi cu totul diferiți. Iată câteva dintre caracteristicile lor:

- Elevii Liceului F sunt de cel puțin zece ori mai predispuși spre a comite atacuri fizice, tâlhării, violuri și omoruri decât elevii Liceului A.

- Elevii Liceului F se maturizează sexual la o vârstă mai precocă.

- Elevii Liceului F au o medie a I.Q. de 85, iar un sfert dintre ei au un I.Q. sub 70. Numai 2-3% au un I.Q. adecvat pentru a urma colegiul.

- Băieții din Liceul F au niveluri de testosteron mai ridicate, iar moravurile sexuale ale elevilor creează o incidență de treizeci de ori mai mare a bolilor venerice și a S.I.D.A. decât printre elevii Liceului A.

- Muzica predominantă în Liceul F este „gangsta rap“.

- Liceul F are mai mulți profesori care au absolvit colegii de valoare inferioară și înregistrează constant punctaje mai scăzute la examenele de calificare a profesorilor decât cei de la Liceul A.

Ce liceu ați alege pentru fiica dumneavoastră? Ați dori ca fata dumneavoastră adolescentă să învețe la Liceul F? Ați vrea să aibă întâlniri cu băieții de la Liceul F? Să se pregătească pentru colegiu în Liceul F? Oricărui părinte îi e ușor să răspundă la aceste întrebări, și totuși, guvernul federal le răspunde greșit.

Caracteristicile pe care le-am atribuit elevilor de la Liceul F reflectă actualele medii statistice ale negrilor din America. Unii elevi ai Liceului F se pot prezenta puțin mai bine, alții puțin mai rău, dar media școlilor negre este exact așa cum am descris-o. Integrarea a transformat multe școli în instituții de tipul F. Diferența rasială prezentată aici nu este deloc simplistă; și nu e nici imaginară; ea există în aproape fiecare oraș mare și în mii de orașe mai mici. Să mai fie oare de mirare că albi s-au opus atât de vehement integrării, apoi au fugit, când școlile lor au fost integrate cu forța? E de mirare că au părăsit orașele cultivate și pline de viață pe care le construiseră părinții și bunicii lor? Nu ura sau prejudecățile îi determină pe albi să fugă, ci doar rațiunea și grija pentru copiii lor.

Până când am ajuns în ultimul an de liceu, toate școlile unde învățasem eu fuseseră segregate. Am urmat un gimnaziu excelent, unde nu aveam altă grijă decât să obținem note bune, nu și dacă elevul din banca vecină avea în buzunare cocaină sau un pistol. Pe parcursul a treizeci și cinci de ani, sistemul de învățământ din New Orleans a trecut de la o majoritate albă la un procentaj negru de 94%. Sistemul școlilor cheltuiește mult mai mulți bani decât pe vremea când eram eu elev, dar nivelul de învățatură este mult mai scăzut. E un sistem școlar unde poliția e chemată în școli la fel de des ca depănatorii, unde cea mai importantă parte din educația copiilor constă în a învăța cum să reziste o zi încheiată fără s-o încaseze la fund.

În momentul scrierii acestor rânduri, singurul punct luminos din întregul sistem este magneticul liceu pentru elevi înzestrați și studioși, Benjamin Franklin. Recent, majoritatea de culoare a comisiei de învățământ din New Orleans a decis să reducă nivelul exigenței la admitere, pentru că cele 4% de elevi albi din New Orleans comportă 65% din elevii de la Franklin. Procentajul alb ar fi și mai înalt, dacă n-ar exista un anumit gen de „politică de admitere de tipul acțiunii afirmative“ pentru copiii funcționarilor publici de culoare. În câțiva ani, ultima stea de pe firmanentul învățământului din New Orleans se va stinge și ea, o dată cu plecarea ultimilor albi care mai rămăseseră.

În cadrul unei alte acțiuni recente, comisia școlară a votat înlăturarea numelui lui George Washington de pe o școală publică, fiindcă fusese „proprietar de sclavi“ și era un exemplu „imoral“ pentru copii. Un lider al mișcării pentru drepturile civile din New Orleans, Carl Galmon, a remarcat că: „George Washington înseamnă pentru elevii negri la fel de mult ca David Duke“.270 Nici chiar cel mai radical adversar al integrării școlare din New Orleans n-ar fi conceput, în 1961, că după numai treizeci și șapte de ani Părintele Națiunii va fi considerat incorect politicește în școlile publice. Mi-e groază să mă gândesc ce vor aduce următorii treizeci-patruzeci de ani.

Copiii euro-americani se confruntă cu probleme similare și în școlile dominate de rasa mixtă Mestizo, din Sud-Vest. În timp ce scriam aceste pagini, ne-a vizitat o prietenă de familie în vârstă de nouăsprezece ani, din Brownsville, Texas, care ne-a spus cu ce intimidări și chiar atacuri fizice se confrunta în școala ei cu majoritate mexicană. Băieții mexicani îi făceau adeseori avansuri, o hărțuiau sexual, încercau s-o atingă și o numeau „gringa“ – un termen derogator, similar cu cel de „nigger“. Ne-a spus că uneori plângea și-și ruga mama să n-o trimită la școală. Din cauza marelui procentaj de mexicani, majoritatea profesorilor predau exclusiv în spaniolă. Lecțiile degenerau adesea în tirade anti-gringo. Drogurile făceau prăpăd și atât de multe fete mexicane de paisprezece și cincisprezece ani aveau copii nelegitimi, încât în liceu se înființase o creșă cu ziua pentru copiii elevelor. În cele din urmă, maltratarea au determinat-o să abandoneze liceul și să dea examenul de echivalență, pentru a se putea înrola la colegiu.

Mă gândesc la politicienii și judecătorii care au transformat școlile albe în variante miniaturale ale proiectelor locative pentru negri, cu bandele lor, limbajul obscen și comportamentul desfrânat, drogurile, armele și adolescentele gravide. Aș vrea să-i expediez pe acești ipocriți în aceleași văgăuni școlare în care i-au exilat ei pe mulți dintre tinerii noștri. Majoritatea n-ar trece nici măcar cu mașina prin acele cartiere, decât cu portierele blocate și pistoalele încărcate – desigur, excepție făcând cazurile când se duc ca să se dea în spectacol cu fapte bune, însoțiți de echipe de filmare și polițiști înarmați. Și totuși, nu ezită să-i trimită în asemenea locuri pe bieții elevi albi.

Unii dintre elevii acestor școli sunt fiii și fiicele unor părinți înstăriți care locuiesc în apartamente fortificate. Acești părinți nutresc visuri de paradis urban – iubire, frăție și „îmbogățire culturală” – pentru nefericiții lor copii. Îndrugă verzi și uscate despre bogata diversitate a școlii, până când fiul lor vine acasă cu zece cusături la cap, sau fiica a fost pipăită de-o jumătate de duzină de mâini multi-culturale pe o scară aglomerată.

Cine vorbește în numele acestor copii? Cui îi pasă cu adevărat de ei? Cu siguranță, nu mass-media, nici politicienii și nici aceia pe care-i interesează numai ceea ce spun autoritățile că trebuie să-i intereseze. Aceștia sunt cei care se emoționează la un semnal, pentru cauza corectă politică. Singura nedreptate pe care o pot percepe ei este cea luminată de lămpile camerelor de televiziune. Mă simțeam din ce în ce mai revoltat contra felului în care mass-media îmi manipulaseră propriile emoții, dar acum nu numai că învățam faptele, ci și îndrăzneam să le folosesc pentru a regândi lucrurile pe care până atunci le acceptasem fără discernământ.

#### Integrarea locativă

Privilegiile crescânde ale minorităților și drepturile tot mai puține ale euro-americanilor au început curând să se exprime și în distrugerea cartierelor și chiar a orașelor albe. În cadrul acestui proces, milioane de euro-americani și-au văzut valorile de proprietate prăbușindu-se și au fost nevoiți să-și abandoneze locuințele. Alții, adeseori vârstnici, neputându-și permite să se mute, erau nevoiți să privească neputincioși cum cartierele lor deveneau tot mai periculoase și mai murdare, cum viețile le erau pângărite în ultimii lor ani prin intimidare și înstrăinare. Făceau parte din rasa dezavantajată, pentru ca guvernul federal să se preocupe de demnitatea lor umană. Nu puteam înțelege cum era în stare guvernul să-i spună unui om liber că nu are voie să-și vândă proprietatea privată cui vrea el. Faptul că locuitorul unui anumit cartier nu-și poate alege vecinii, sau că un proprietar de apartamente nu-și poate alege chiriașii, părea să contravină tuturor drepturilor fundamentale de asociere. Din nou, drepturile europenilor erau abrogate în favoarea așa-ziselor interese și „drepturi” ale africanilor. Mass-media nici măcar nu menționau rata extrem de înaltă a criminalității de culoare, pe care „cazarea liberă” o făcea să atingă cele mai periculoase cote.

Să formulăm un exemplu ipotetic. Imaginați-vă că familia dumneavoastră locuiește într-un complex de apartamente ocupate numai de albi, în Maryland, chiar lângă Washington D.C. Unul dintre factorii care v-au influențat decizia de a alege acel complex a fost faptul că majoritatea locatarilor erau euro-americani. Lângă bloc se construiește o aripă nouă, cu alte douăzeci de apartamente. Le solicită douăzeci de bărbați negri din Washington D.C., după care își depun cererile și douăzeci de familii albe din cartierele învecinate.

Este un adevăr incontestabil că peste jumătate din toți bărbații negri tineri din Washington sunt infractori. Probabilitatea matematică impune că, dacă douăzeci de tineri negri de categorie medie închiriază douăzeci de apartamente, cel puțin zece dintre ei pot fi delincvenți. Dumneavoastră aveți o soție și două fiice, în vârstă de unsprezece și doisprezece ani, și vă spuneți: Nici nu mă gândesc să locuiesc cu familia mea într-un complex de apartamente unde jumătate dintre chiriași au antecedente similare cu populația unei închisori. Deși nu aveți nici o certitudine că familia dumneavoastră va cădea victimă infracțiunilor, acceptarea chiriașilor negri în detrimentul celor albi creează un risc de cel puțin cincisprezece ori mai mare ca familia dumneavoastră să fie jefuită, sau fetele să fie atacate. Sunteți oare un om rău și cu

sufletul plin de ură, numai fiindcă doriți ca blocul de apartamente să fie locuit în continuare doar de albi?

Același guvern federal care interzice alimentele și medicamentele ce prezintă doar un risc infim de a dăuna sănătății este hotărât să promoveze integrarea forțată a cartierelor și a spațiilor locative, care face ca și mai mulți albi să cadă victime tâlhăriilor, violurilor și omorurilor, cu tot atâta certitudine cu câtă se știe că țigările înmulțesc cazurile de cancer. Dar riscul ca noii dumneavoastră vecini negri să vă atace este mult mai mare decât în cazul țigărilor asupra cărora vă avertizează guvernul. Integrarea forțată este la fel de ridicolă ca și cum guvernul v-ar sili să vă apucați de fumat!

Inevitabil, liberalii vor susține că simpla apartenență a cuiva de rasa neagră nu înseamnă că se va angaja în crime sau își va da boxele stereo la maximum în toiul nopții. „Cum rămâne cu negrul care nu e criminal, scandalagiu sau gălăgios?” întreabă ei. Răspunsul este acela că societatea nu poate funcționa fără a-și recunoaște grupurile din care e compusă. Majoritatea șoferilor care depășesc limita legală de alcool în sânge nu provoacă nici un accident, cu rarele ocazii când conduc sub influența alcoolului. Și totuși, unor asemenea șoferi nu li se permite accesul pe drumurile publice, chiar dacă mulți dintre ei nu au accidente și respectă în continuare regulile de circulație (cu excepția celei privitoare la alcoolemie). Le interzicem accesul pe străzi și șosele pentru că șoferii aflați sub influența băuturilor alcoolice au în general un procentaj mai mare de accidente decât șoferii care nu consumă alcool.

Dacă stăm să ne gândim, înțelegerea dinamicii probabilităților e aceea care ne ajută să supraviețuim. Țigările nu îmbolnăvesc de cancer pulmonar decât un mic procentaj din fumători, dar mulți oameni le evită, și pe bună dreptate. De asemenea, puțini albi traversează pe jos un cartier recent construit pentru negri, în Detroit. Înseamnă aceasta că sunt rasiști, sau doar că dau dovadă de rațiune?

Liberalii pot răspunde că majoritatea infractorilor fac în mod conștient alegeri care îi fac să fie tratați diferit, pe când nimeni nu-și alege singur rasa. Michael Levin, autorul cărții *Why Race Matters*, subliniază că același lucru se poate spune și despre tinerii care conduc mașina înainte de a împlini șaisprezece ani.<sup>271</sup> Mulți ar putea să ia examenul de conducere auto și să șofeze la fel de competent și responsabil ca un tânăr de optsprezece ani. Și totuși, refuzăm să le acordăm celor mai tineri permisul de conducere, din cauza proporției de accidente grave și mortale corespunzătoare cu vârsta lor. Nu ei au ales să aibă sub șaisprezece ani. N-o fi corect să-i refuzăm unui adolescent de cincisprezece ani atent și conștient permisul de conducere, dar pe de altă parte este corect ca grupurile de șoferi și pietoni de toate vârstele să sufere o rată mai mare a accidentelor?

În termenii criminalității de culoare, conștiința rasială nu mai e o problemă de rasism – ci poate fi o problemă de viață și de moarte.

Guvernul federal a depășit de-acum cu mult primele articole simple cu privire la libertatea locuințelor din Legea Drepturilor Civile. Politica lui nu constă numai în a împiedica discriminarea albilor contra negrilor la cumpărarea sau închirierea caselor și a apartamentelor, ci caută activ să îi ajute pe negri să se mute în cartiere ale albilor. Proiectul H.U.D. (Cazare și Dezvoltare Urbană) folosește spații locative răsfirate pentru a-i integra pe negri în cartierele și blocurile de apartamente ale albilor, cu chirii, instalații, ipoteci și multe alte avantaje subvenționate de la bugetul federal. Contribuabilii albi îndură inechitatea de a-și vedea banii fiscali folosiți pentru a plăti chiria, ipotecile și celelalte cheltuieli ale negrilor care locuiesc în cartierele albe. În timp ce chiriașii albi se chinuiesc să achite costurile integrale, negrii plătesc doar o parte din valoarea locuințelor, sau chiar nimic. Proiectul H.U.D. îi supune adesea pe locatarii albi unei criminalități sporite, adusă de noii ocupanți, iar problemele asociate cu aceștia îi alungă de obicei pe mulți albi, făcând ca în ultimă instanță valoarea proprietăților să scadă și mai mult.

În cadrul unui program numit „Movement to Opportunity”, inițiat de republicanul alb renegat Jack Kemp, fostul secretar al H.U.D., negrii din ghetouri primesc locuințe gratuite în cartiere cu majoritate albă. Dată fiind rata criminalității lor, ar fi mai bine ca proiectul să fie

redenumit „Mișcarea marilor infractori“. În urma unor asemenea programe, exodul albilor continuă neîntrerupt. Mulți euro-americani s-au răspândit acum în zone aflate atât de departe de orașele lor, și chiar de suburbii, încât nu pot fi definite decât ca rurale și, adeseori, trebuie să facă naveta la mari distanțe.

Ca un exemplu a cât de departe au ajuns instanțele federale cu distrugerea integrității rasiale a comunităților albe, mulți antreprenori au fost dați în judecată și găsiți vinovați pentru că folosiseră ca model în reclamele lor familii albe. Demența a atins apogeul în cazul unui proprietar din New York, a cărui construcție se numea North Shore Towers, care a fost dat în judecată de patru negri deși aceștia nu suferiseră nici o discriminare în complexul de locuințe. Reclamanții susțineau că fuseseră discriminați numai fiindcă în reclama companiei nu apăreau și negri. Curtea Districtuală a S.U.A. a dispus ca firma să le plătească \$250.000 daune morale negrilor și să cheltuiască alți \$200.000 pe reclame noi, care conțineau cel puțin câte un negru pentru fiecare doi albi.<sup>272</sup> Până și unele ziare ca „The New York Times“ și „The Washington Post“ au fost găsite vinovate numai fiindcă publicaseră reclame ale căror modele nu erau de culoare.<sup>273</sup> Ar fi oare cazul ca sportivii albi să dea în judecată clubul sportiv N.B.A., numai pentru că prezintă reclame ale unor echipe formate doar din negri? Vă puteți imagina un colegiu al negrilor dat în judecată pentru o reclamă în care apar numai studenți de culoare?

Caracterul diabolic al „drepturilor civile“ forțate poate fi ilustrat prin recente acțiuni ale guvernului federal împotriva șoferilor albi de taxi care ezită să ia clienți negri noaptea târziu. Zeci de mii de taximetriști au suferit jafuri, violențe și chiar moartea, în marile noastre orașe. Autorii sunt în proporție covârșitoare negri. Este cel puțin de cincisprezece ori mai probabil ca un negru să fie un hoț înarmat, decât un alb. Desigur, aceste rate cresc dramatic după miezul nopții, când un șofer ia un grup de tineri negri. Departamentul Justiției i-a amenințat cu traducerea în instanță pe taximetriștii și companiile de taxiuri care refuză să-i servească pe potențialii clienți de culoare în marile orașe.

Adevărul este că șoferii de taxi încearcă să efectueze cât mai multe curse legitime posibil, pentru că astfel câștigă mai mult. Nu încearcă să facă discriminări împotriva negrilor, dar ar dori totuși să se întoarcă vii acasă, la cei dragi. Taximetriștii opresc fără ezitare când le face semn un negru îmbrăcat decent, dar e firesc să ezite la vederea unui tânăr de culoare cu înfățișare suspectă, care oricum nu prea are șanse să-și permită plata unei curse la distanță și se prea poate să plănuiască o tâlhărie. Guvernul federal e hotărât să-l oblige pe acel șofer de taxi să-l ia pe negrul respectiv, chiar dacă aceasta înseamnă, cel mai probabil, că își riscă banii, sănătatea sau chiar viața. Iată care e starea actuală a drepturilor civile!

În pofida tuturor integrărilor din școli și cartiere, rata criminalității de culoare rămâne ridicată, nelegitimătatea și bolile venerice printre negri continuă să se înmulțească, iar I.Q.-ul și performanțele rămân în urma celor ale albilor, așa cum au fost decenii de-a rândul. Refuzul masiv al drepturilor civile pentru albi n-a realizat aproape nimic pentru bunăstarea negrilor.

Subclasa de culoare a asistenței sociale

În anii '50 și '60, pe măsură ce rata nelegitimității printre negri intra în creștere, egalitariștii liberali acuzau pentru problemele sociale ale populației de culoare sărăcia, lipsa de învățătură și efectele segregării și ale rasismului. Nu li se părea deloc ciudat faptul că problemele sociale ale negrilor creșteau dramatic, în proporție directă cu intensificarea integrării și a asistenței publice și cu încheierea discriminării rasiale instituționalizate. O dată cu creșterea ratei de infracțiuni, nelegitimătate și consum de droguri, liberalii au propus o soluție măreață. Lyndon B. Johnson a numit noua structură de ample ajutoare sociale Marea Societate. S-au instaurat măsuri de asistență socială și diverse alte sisteme de ajutorare, pentru a ameliora îngrijirile medicale, regimul alimentar, instruirea profesională, asistența acordată copiilor mici și învățătura pentru orășenii săraci. De asemenea, la începutul anilor '60 au apărut masive programe deficitare financiar ca beneficiile liberale de asistență socială, bonurile de alimente și spațiile locative publice. Preopinienții au observat că infracționalitatea și nelegitimătatea rămăseseră niște probleme minimale în Europa, în pofida liberalului lor

sistem de asistență socială. Sperau ca programele lor să aibă efect și asupra minorităților din America. Însă chiar și atunci, unii vizionari ca Willis Carto le-au prezis eşecul.<sup>274</sup>

Cu cât turnau mai mulți bani în sistemul de asistență socială orientată spre minorități, cu atât se agravau mai mult dificultățile. Problemele sociale ale populației de culoare, cum ar fi nelegitimătatea, rata bolilor dermato-venerice, criminalitatea și consumul de droguri nu făceau decât să se înmulțească. Agățându-se de paie, egalitariștii implementau programe și mai complicate și costisitoare, rivalizând cu cele mai sofisticate din lume. Și totuși, problemele sociale ale comunității de culoare creșteau încontinuu.<sup>275</sup> Nelegitimătatea copiilor negri a ajuns, de la 15%, în 1950, la 61%, în 1988, la aproape 70%, în 1992, și se estimează să depășească 75% în primii ani ai următorului mileniu.<sup>276</sup> Când a început să mi se formeze cu adevărat conștiința rasială, la jumătatea anilor '60, cercetătorii sociali observaseră deja că nelegitimătatea nașterilor începuse să crească vertiginos. De ce? Presa și guvernul dădeau vina pe rasism, sărăcie sau lipsa de posibilități, „moștenirea sclaviei” – orice altceva, numai ceea ce era mai evident nu. Dar cum ar fi putut oricare dintre aceste chestiuni să rămână la originea problemelor, în urma celui mai mare val de cheltuieli pentru asistență socială și intervenții ale guvernului din istorie?

#### Disoluția familiei de culoare

La jumătatea anilor '60, citisem cărțile și articolele științifice ale mai multor sociologi cu conștiință rasială care preziseseră că structura familiei de culoare avea să se dizolve o dată cu slăbirea contactelor culturale și sociale cu albi, precum și cu scăderea influenței economice a albilor în comunitatea neagră. Puterea politică, culturală și economică tot mai mare a negrilor le conferea acestora mai multă libertate de a face ceea ce le dicta propria lor natură. Despărțiți de influența și cultura albilor, regresau rapid la caracteristicile genotipului lor – lucru tot mai tipic pentru societățile de culoare din întreaga lume. Bărbații manifestau o agresivitate sexuală și o promiscuitate exagerate, care au dus la disoluția nucleului familial de culoare din America. Femeile reveneau la milenarul model african de îngrijire maternă a copiilor.

Ceea ce cercetătorii rasiali n-au putut prezice în anii '60 a fost ascensiunea unui sistem de asistență socială fără precedent în istorie. Asistența socială și „Ajutoarele pentru Familiile cu Copii Dependenți”, precum și programele de cazare, bonuri de masă, îngrijiri medicale și altele care le însoțeau, se înscriau perfect în modelul istoric al vieții africane. Femeia neagră nu mai avea nevoie de bărbatul negru ca s-o aprovizioneze, căci masele albe productive, prin intermediul programelor de asistență socială, îi ofereau spațiu locativ, mâncare și bani de cheltuielă, în funcție de numărul de copii pe care îi avea. Indiferent ce presiuni trebuise negresa să exercite anterior asupra bărbatului ca să o întrețină, pe ea și pe copii, acum acestea deveneau inutile. Cu cât cucereau mai multe negrese, cu atât negrii aveau mai multe ocazii de a obține prin intermediul lor bani de ajutor social, iar numerele sporite de copii nelegitimi le ridicau statutul, la fel cum înnobilaseră și prestigiul strămoșilor lor din Africa.

Cea mai comună explicație liberală pentru disoluția familiei de culoare spunea că aceasta fusese distrusă de sclavie. Cercetările distinse cu Premiul Nobel ale unor autori ca Robert Fogelman și Stanley Engerman, în cartea lor premiată *Time on the Cross*, au arătat că în sistemul sclavagist american erau impuse riguros valorile familiale și creștine.<sup>277</sup> Studiul jurnalelor de pe plantații și al bogatelor arhive ale posesiunii de sclavi a scos la iveală faptul că, spre deosebire de miturile populare, vânzările sau schimbul de sclavi nu destrămau aproape niciodată familiile, iar membrii de familie nu erau vânduți pe plantațiile vecine decât după ce copiii ajunseseră la maturitate. Minciuna care spune că sclavia a distrus familia de culoare poate fi contrazisă ușor de faptul că, imediat după abolirea sclaviei, rata de nelegitimătate a negrilor era aproape la fel de redusă ca a albilor. În 1890, nelegitimătatea de culoare se situa sub cifra de 10%.<sup>278</sup> De atunci încoace, proporția a crescut încet dar constant, până la mișcarea pentru drepturile civile, cu emanciparea ei socială și economică. În acel moment, a sărit în aer.

Am lucrat timp de peste trei ani în Comisia de Sănătate și Asistență socială a legislaturii din Louisiana. Având acces deplin la documentele de asistență socială, am aflat că, între anii



1960 și 1990, cheltuielile în acest sens crescuseră de la cinci milioane la peste două sute de milioane de dolari (de patruzeci de ori), fără a mai pune la socoteală nenumăratele programe adiacente noi. În acea perioadă de asistență socială sporită, în evidențele comisiei crescuseră alarmant nelegitimitatea, infracționalitatea, mortalitatea infantilă, consumul de droguri și mulți alți indicatori sociali la fel de grăitori. Am ajuns la concluzia că asistența socială eșuase pentru că rata natalității depășise capacitatea contribuabililor de a o finanța. Copiii se nășteau în cadrul sistemului mai repede decât putea guvernul să mărească impozitele, spre a avea bani disponibili pentru toți. Mi se părea logic ca problema sărăciei să nu poată fi ameliorată decât reducând rata natalității nelegitime în cadrul claselor asistate social. Fără reducerea numerică a nașterilor, toate problemele sociale și de asistență aferente aveau să se agraveze în același ritm impetuos.

Guvernul și mass-media refuzau să recunoască diferențele rasiale inerente care generau o rată a criminalității de-a dreptul brutală, o masivă nelegitimă a copiilor de culoare, dependența familiilor negre de asistența socială, epidemiile de boli venerice, eșecurile negrilor la învățătură și distrugerea unei mari părți din sistemul de învățământ public. Ignorarea tuturor acestor aspecte nu făcea decât să agraveze și mai mult problemele. Iar acest eșec se înregistra într-o perioadă a marilor descoperiri științifice, precum și a dramaticei creșteri a productivității, din era computerelor. Alimentată de o rată a natalității imposibil de oprit, asistența socială scăpase de sub control. Ea înghițea toate câștigurile economice potențiale ale clasei medii americane. În America din urmă cu numai o generație, un bărbat putea asigura o existență rezonabil de îmbelșugată pentru soția și copiii lui. Între timp, devenise necesar ca soția din familia de categorie medie să muncească și ea, pentru ca familia să aibă un venit adecvat, întrucât o mare parte din câștig se ducea acum pe impozitele mai mari și prețurile mai scumpe necesare pentru a întreține populația de culoare, neproductivă și intrată în expansiune rapidă.

Liberalii arată adesea cu degetul procentajul mic de cheltuieli guvernamentale care intră în actualele plăți pentru asistența socială. Acest argument pare destul de convingător, până când luăm în calcul toate costurile adiacente ale subclasei dependente de asistența socială. Ajutoarele sociale în sine nu reprezintă decât partea vizibilă a aisbergului cheltuielilor. Trebuie să punem la socoteală și costurile de cazare, bonurile de alimente, asistența medicală subvenționată. Îngrijirile medicale pentru o populație care suferă de epidemii ale bolilor venerice, vătămări frecvente prin acte de violență și efectele sanitare ale consumului de droguri, la care se adaugă și rata imensă a natalității, sunt extrem de costisitoare. Numai costurile de dezintoxicare ale minorităților se ridică la miliarde de dolari pe an, la care se adaugă recăderile, supradozele de droguri și miile de copii născuți prematur și adeseori dependenți de droguri. Întrucât cel puțin 16% din negri intră în categoria celor relativ înapoiați mintal (I.Q. sub 70), ei se pot califica pentru sumele mari de Securitate Socială proprii tuturor copiilor care intră sub incidența ajutorului social pentru handicapuri mintale.

De asemenea, trebuie să ținem seama și de imensele costuri ale învățământului public pentru acești copii nelegitimi. Fiecare copil costă minimum cinci mii de dolari pe an. Aceasta înseamnă cincizeci de mii de dolari în zece ani de școlarizare pentru un copil, sau cincizeci de miliarde de dolari, pentru un milion de copii. Adăugați la acestea și celelalte miliarde pentru asistența socială a acestor copii, cazare, bonuri de alimente și cheltuieli medicale, în următorul deceniu al vieții lor. Costurile presupuse de delict, procese penale și încarcerare pot însuma alte miliarde de dolari. Numai banii pierduți prin furturi se cifrează la ordinul miliardelor de dolari, fără a mai pune la socoteală costurile crescute ale asigurărilor pentru companii și persoane individuale, într-o societate tot mai criminalizată. Și nu trebuie să uităm nici pierderile incalculabile care apar atunci când un membru productiv al societății este ucis sau rănit, în cadrul brutalelor violențe de stradă care umplu toată America.

În 1965 nu aveam actuala bogăție de informații pe aceste teme, dar bazându-mă pe datele pe care le aveam, precum și pe diferențele fundamentale care știam că existau între rase, și cu ajutorul cercetărilor și al ideilor multor experți în științe care examinaseră problemele sociale

ale negrilor, ajunsesem la convingerea că mișcarea drepturilor civile, avea să fie dezastruoasă, pe plan social și politic, atât pentru albi cât și pentru negri.

#### Acțiunea afirmativă

În timpul dezbaterii Legii Drepturilor Civile în Senatul Statelor Unite, un număr de senatori sudiști s-au opus proiectului. Lor li s-a alăturat principalul candidat republican la președinție, Barry Goldwater din Arizona, care a susținut că legea ar duce la discriminarea împotriva albilor. Desigur, proiectul declara explicit ilegale orice discriminări rasiale în angajări, avansări, admiterile la colegiu, încheierea de contracte, servicii publice, iar la prima vedere părea să interzică discriminarea în dezavantajul oricărei rase. În fond, proiectul nu scotea în afara legii rasismul la adresa negrilor, ci discriminarea rasială în sine. Pentru a-i convinge pe adversarii legii că aceasta n-ar fi dus la discriminarea contra albilor, s-a adăugat următorul paragraf, pentru a garanta că nu rămânea loc pentru nici o neînțelegere:

Nimic conținut în acest titlu nu va fi interpretat astfel încât să ceară ca oricare patron (...) să acorde un tratament preferențial oricărui individ sau oricărui grup pe baza rasei, a culorii, religiei, sexului sau originii naționale, sau oricărui grup individual, sub motivul unui dezechilibru (...).<sup>279</sup>

Hubert Humphrey, un preopinent de frunte al proiectului, a jurat că avea să mănânce efectiv hârtia pe care era scrisă legea, dacă aceasta era folosită vreodată pentru a permite practici de angajare corectoare.<sup>280</sup> Însă nici chiar aceste declarații nu i-au convins pe Goldwater și alții să voteze proiectul, iar ulterior a reieșit că Goldwater și ceilalți opozanți aveau dreptate. Deși majoritatea oamenilor cred că primul președinte care a aplicat acțiunea afirmativă ar fi fost Lyndon Johnson, acesta a fost de fapt Richard Nixon<sup>281</sup>, care efectiv a respins prevederea contra tratamentului preferențial în funcție de rasă, alocând seturi separate de funcții guvernamentale în structura federală de conducere.

Mai târziu, în cazul Weber versus Kaiser Aluminum, un proces judecat în statul meu natal Louisiana, a cărui sentință a fost pronunțată de Curtea Supremă a S.U.A., aceeași prevedere a fost folosită spre a justifica angajările pentru corectarea „dezechilibrului numeric”. În cadrul unei decizii întortocheate, instanța a decretat că, întrucât Legea Drepturilor Civile spunea că nu era cerut tratamentul preferențial după rasă, acesta nu era nici interzis. Brian Weber, un muncitor în aluminiu cu mai multă vechime și antecedente profesionale superioare, fusese respins de la avansare, în cadrul firmei Kaiser Aluminum, în favoarea unor negri mai puțin calificați. După cum a scris Jared Taylor în „Paved With Good Intentions”, „Curtea Supremă, în mod uluitor, a binecuvântat cotele rasiale, folosindu-se chiar de acel paragraf al legii care fusese inclus pentru a le interzice.”<sup>282</sup>

În esență, Curtea a spus că o lege care interzice discriminarea rasială o permite, dacă se discriminează în defavoarea albilor. Pe această bază, ea ar trebui să fie numită Legea Discriminării Rasiale Împotriva Albilor, căci a fost transformată într-o lege de tip Nürnberg contra majorității americane albe și a fost folosită pentru a promova sau chiar mandata discriminările publice și private la adresa euro-americanilor.

O dată ce acțiunea afirmativă s-a pus în aplicare, ea a devenit singura cale reală de a aduce mari numere de negri și alte minorități în numeroase posturi profesionale și universitare. Posibilitățile egale de afirmare nu erau de ajuns. Prea puțini negri se puteau ridica la nivelul cerut de orice calificări obiective. În departamentele de poliție și pompieri, negrii mai puțin calificați, cu cele mai scăzute punctaje și cele mai slabe antecedente profesionale – uneori, chiar și cu cazier – sunt angajați în defavoarea albilor mai bine calificați. Negrii sunt primiți în colegii, facultăți de drept și programe de absolvire, cu note și rezultate la testele de calificare care ar stârni râsul, în cazul unor candidați albi. Antreprenorii albi care licitează mai puțin și garantează o calitate mai bună a serviciilor sunt respinși în favoarea antreprenorilor negri mai costisitori și care lucrează de mântuială. Oamenii politici, de conivență cu mass-media liberale, nu vor nici măcar să recunoască faptul că acțiunea afirmativă este în realitate o discriminare și continuă să declare că ea ar reprezenta posibilități egale și drepturi egale pentru negri, în pofida flagrantei sale discriminări rasiale la adresa albilor.

Este ușor de dovedit că Acțiunea Afirmativă discriminează împotriva albilor mai bine calificați. Legea Drepturilor Civile plasase deja autoritatea Departamentului Justiției în sprijinul negrilor cu calificări egale. De asemenea, ea a înființat un întreg corp de drept și un întreg cadru nou de juriști: „avocații drepturilor civile“, cărora li se oferă stimulente pentru a se ocupa de asemenea cazuri, cu posibilitatea unor câștiguri lucrative. Dacă o companie discriminează împotriva unui negru mai calificat în favoarea unui alb mai puțin calificat, ea se poate confrunta cu penalizări financiare extrem de severe și achitarea cheltuielilor de judecată pentru victima de culoare și avocatul său. Forța Departamentului de Justiție al Statelor Unite și un cadru legal al drepturilor civile, energizat de stimulente, garantează că negrii mai calificați nu suferă discriminări.

Legea Drepturilor Civile și celelalte legi aferente pot astfel să remedieze orice situație în care negrii cu adevărat calificați se confruntă cu discriminarea – astfel încât negrii care sunt într-adevăr mai bine calificați nu au nevoie de nici o „acțiune afirmativă“. Această măsură e destinată să-i favorizeze pe negrii mai slab calificați – și exact asta face acțiunea afirmativă. Situația poate fi ilustrată prin cazul Alan Bakke, care a creat un precedent în California. Bakke, un candidat la Facultatea de medicină a Universității din California care avusese un punctaj de ordinul nouăzeci la examenul de admitere, a fost respins în favoarea unor minorități care punctaseră la nivelul treizeci, în cadrul acelorași teste.

Cea mai recentă acțiune a Curții Supreme a reținut decizia Hopwood de la Facultatea de Drept a Universității din Texas. Ea a oprit practica admiterii studenților negri și mexicani cu note mult mai mici în colegii și rezultate mult mai slabe la Testul de Admitere în Facultatea de Drept (L.S.A.T.). Adversarii acțiunii afirmative din școală au arătat că numai două sute optzeci și opt de negri din toată țara aveau rezultate L.S.A.T. la nivelul mediu al albilor din U.T.L.S. (University of Texas Law School). Pentru a sublinia și mai limpede situația, acești două sute optzeci și opt de negri nu erau cei care candidau la facultate, ci reprezentau numărul total al negrilor care – dintre miile de candidați care luau examenele L.S.A.T. – punctaseră la nivelul mediu al studenților albi de la U.T.L.S. Oricât ar părea de incredibil, în toată țara nu există destui negri calificați pentru a ocupa anul întâi al acestei singure universități de drept.

Preopinenții acțiunii afirmative le spun încontinuu americanilor că aceasta era necesară din cauza discriminărilor care acționau împotriva negrilor. Și totuși, Richard Freeman, în cartea sa *Black Elite*, subliniază că:

În anii '70, femeile de culoare câștigau la fel sau chiar mai mult decât femeile albe cu studii similare; profesoarele de colegiu negre obțineau o primă moderată față de cele albe; tinerii absolvenți negri de colegiu atingeau paritatea salarială aproximativă cu tinerii absolvenți albi, și toți absolvenții negri de colegiu beneficiau de creșteri salariale mai rapide decât albi (...).<sup>283</sup>

În 1979, negrele angajate câștigau cu 8% mai mult decât femeile albe de calificare egală.<sup>284</sup> Când îi comparăm pe negri după capacitate, ca în cazul unor scoruri I.Q. egale, reiese că puținii negri cu I.Q. înalt, comparați cu albi care au același I.Q., au absolvit colegiul într-o proporție mai densă și câștigă mai bine decât omologii lor albi. Asemenea factori arată clar că negrii competenți nu suferă nici o discriminare în America. Ba chiar, sunt stimulați de o discriminare rasială în favoarea lor. Acțiunea afirmativă nu remediază nici o discriminare reală împotriva negrilor, ci nu face decât să oprească discriminarea împotriva incompetenței negrilor.

Iar acțiunea afirmativă nu e numai flagrant de nedreaptă față de milioane de albi cărora li se refuză locuri de muncă, avansări, burse, admiteri în colegii și universități, ci are un aspect nefast și asupra societății în ansamblu. Favorizarea celor mai puțin calificați în defavoarea celor mai calificați coboară productivitatea companiilor și a guvernelor, ducând la creșterea prețurilor și la risipă. În unele zone, discriminarea împotriva albilor mai bine calificați poate costa chiar și vieți omenești. Acțiunea afirmativă practică de numeroase agenții de poliție și de aplicare a legii deschide calea multor abuzuri.

Departamentul Poliției din New Orleans a adoptat la începutul anilor '70 o politică de acțiune afirmativă care chiar și acum mai continuă să-i favorizeze permanent pe recruții negri mai slab calificați în detrimentul albilor mai bine calificați. Pe lângă acceptarea negrilor cu punctaje mult mai scăzute la examene, poliția primește adesea în rândurile ei negri cu antecedente penale care pe candidații albi i-ar fi descalificat pe loc. De asemenea, departamentul mai are și o politică de promovare a ofițerilor negri în defavoarea ofițerilor albi cu vechime mai mare în muncă și dosare de performanță mai bune, politică pe care sindicatul polițiștilor a contestat-o în instanță. Care a fost rezultatul politicii de acțiune afirmativă a departamentului?

Distribuirea I.Q.-ului între albi și negri, raportată la populația S.U.A.

În anii 1995 și 1996, cincizeci de ofițeri de poliție din New Orleans au fost acuzați de delikte penale grave, care includeau omuciderea, violul, traficul de droguri și extorcarea de fonduri. Dintre cei cincizeci de ofițeri inculpați, patruzeci și opt erau negri – și mulți dintre aceștia fuseseră angajați pe principiul acțiunii afirmative.

În cadrul unuia dintre cele mai îngrozitoare incidente din istoria Departamentului de Poliție din New Orleans, o negresă pe nume Antoinette Frank<sup>285</sup>, ofițer de poliție în virtutea acțiunii afirmative, a comis un jaf cu mână armată asupra unui restaurant, încercând să-i asasineze pe toți angajații, pentru a nu rămâne nici un martor. Când colegul ei Ronald Williams, un ofițer alb căsătorit, tată a doi copii, a ajuns la locul faptei, Frank l-a omorât și pe el. Acțiunea afirmativă poate costa nu numai eficiența și promovarea celor mai merituoși – ea poate costa și vieți omenești.

Imoralitatea acțiunii afirmative

Cumva, în morala sucită a instituției guvernamentale și mediatice dintre New York și Hollywood, este acceptabil ca albilor să li se refuze drepturile civile. Mijloacele de informare ne amintesc încontinuu despre nedreptatea discriminării împotriva negrilor mai slab calificați, dar niciodată nu definesc acțiunea adevărată drept ceea ce este: discriminare rasială împotriva albilor.

Albii se presupune că ar avea o vinovăție colectivă pentru că un mic procentaj de americani albi au practicat sclavia în cei optzeci și nouă de ani ai Republicii Americane (1776-1865), terminând în urmă cu o sută treizeci și trei de ani. Și totuși, acești susținători ai vinovăției colective sunt aceiași care spun că nu putem învinui întreaga rasă neagră pentru molima criminalității de culoare care ne răvășește țara. Nici un sistem justițiar din lume nu ar autoriza pedepsirea unui tânăr din cauza păcatelor (reale sau presupuse) săvârșite de stră-străbunicii lui. Dar, dacă negrii consideră că o asemenea nedreptate este acceptabilă moral, ar fi de remarcat că există o mult mai mare probabilitate ca fiecare negru să fi avut un strămoș care a fost stăpân de sclavi negri, decât ca un alb să fi avut un strămoș direct care a fost stăpân de sclavi negri.

Se folosesc tot felul de scuze pentru a justifica acțiunea afirmativă. Argumentul favorit al egalitariștilor este acela că a nu permite acțiunea afirmativă e totuna cu a-l pune pe un alergător să pornească cu zece metri în urma altuia – dar ceea ce propun ei de fapt e să plasăm minoritatea respectivă în avans față de linia de start. Așa ar trebui să se desfășoare Jocurile Olimpice, acordându-le sportivilor mai slabi un avantaj de zece metri la cursa de o sută de metri plat?

Oare egalitariștii chiar cred că nu există albi tineri care cresc în condiții grele, de sărăcie și violență, sau afectați de boli? Acești tineri care au avut de trecut obstacole dificile, dar au reușit să le învingă, cu ajutorul propriilor lor calități și eforturi, trebuie acum să se confrunte cu o politică discriminatoare care adeseori favorizează minorități ce au avut o viață mult mai ușoară. Acțiunea afirmativă nu deosebește după necesități, ci numai după rasă. Copiii bogați și privilegiați ai lui Johnnie Cochran, avocatul negru milionar care l-a apărat pe O. J. Simpson, s-ar bucura de un tratament preferențial față de niște copii albi mai săraci.

În 1968, când m-am înscris la Universitatea de Stat din Louisiana, Departamentul Justiției S.U.A. cerea ca universitatea să le ceară noilor studenți să completeze un formular de computer în care li se indica ascendența. Guvernul dorea să se asigure că în școală exista un număr adecvat de minorități. Am observat că trebuia să-mi bifez genealogia într-o serie de căsuțe alăturate diverselor origini rasiale. Prima căsuță corespundea cu „african-american“, urmată de una asociată cu cuvântul „de culoare“ (negro), apoi de alta, lângă care scria „negru“ (black). Poate pentru a nu se simți jigniți, negrii aveau de ales între trei moduri de a-și declara originile. Lista continua cu categoriile „mexican-american“, „asiatic-american“, „indian-american“ și „Pacific-insular“. După alte câteva origini naționale obscure, am ajuns în sfârșit la cea pe care trebuia să o bifez, în calitate de alb. Era ultima rubrică: „altele“.

Mi-am dat seama că noi, euro-americanii, ai căror strămoși au construit marea noastră națiune, i-au creat instrumentele de guvernare, au clădit prosperitatea cu geniul și cu sudoarea frunții lor, și au sacrificat milioane de vieți proprii pentru ca națiunea noastră să poată exista, decăzusem acum la categoria „și altele“. Ni se refuză drepturile constituționale pe care ni le asiguraseră înaintașii noștri. Ca să parafrazăm analogia centrală a mișcării pentru drepturile civile, negrii au luptat pentru a nu mai sta în partea din spate a autobuzului. De când cu „drepturile civile“ și criminalitatea generată de acestea, mulți americani albi din anumite părți ale marilor noastre orașe nici măcar nu mai pot să circule cu autobuzul.

#### Explicația evoluționistă

Ceea ce aflasem despre factorii evolutivi care au creat rasele albă și neagră se potrivea perfect cu diferențele rasiale manifestate în societatea modernă.

Înainte de lansarea drepturilor civile, negrii trăiseră într-o societate structurată complet de omul alb. Încă de pe vremea sclaviei, le-au fost impuse valorile, moravurile, instituțiile și atitudinile religioase ale albilor. Chiar și după emancipare, moravurile europene i-au fost impuse cu stringență populației de culoare, iar când aveau loc fapte penale pedeapsa era rapidă și aspră. Cum ar spune antagoniștii mei liberali, „dacă un negru îndrăznește să violeze sau să vatăme o persoană albă, mai ales o femeie albă, nu avea șanse nici măcar să ajungă viu în închisoare“.

Fiecare bărbat negru știa că ar fi primit un tratament dur dacă încâlca, fie și doar ușor, convențiile sociale ale lui Jim Crow. Chiar și în acel sistem represiv, rata criminalității de culoare era semnificativ mai înaltă decât a celei albe. Apoi, o dată cu apariția „drepturilor civile“, afro-americanii au dobândit emanciparea legală și drepturi politice depline. Împreună cu această nouă emancipare socială, s-au produs mai multe schimbări interesante. Bărbatul de culoare a ajuns să domine sporturile profesionale care se bazează pe viteză. Moravurile sexuale stricte care-i fuseseră impuse în sclavie, apoi în perioada lui Jim Crow, au fost relaxate de noua libertate de a-și exprima pornirile sexuale și tendințele agresive îndelung exprimate. Scăpat de sub constrângerile albilor, negrul a devenit liber să trăiască în condițiile de promiscuitate sexuală pe care le avea imprimate în gene. Puternicele instituții sociale ale albilor care susțineau legitimitatea și căsătoria au fost eradicate încet, iar negrii au început să-și stabilească propriile standarde morale.

Fără ordinea și disciplina impuse de societatea albă, nevoia inerentă de satisfacție imediată a învins structura de amânare a satisfacțiilor proprii albilor, lăsându-i pe negri vulnerabili în fața criminalității și a consumului de droguri. Incapacitatea de a-și amâna satisfacțiile a dus și la pierderea locurilor de muncă, la reducerea economiilor și la alți factori care contribuiau la răspândirea sărăciei.

Ascensiunea puterii politice a negrilor în marile orașe și programele de acțiune afirmativă au ruinat școlile care înainte fuseseră dotate cu corpuri didactice competente, constând din albi. Pe măsură ce controlul exercitat de negri creștea, orașele americane au început să se abată dramatic de la standardele europene.

Declinul general a fost însoțit de apariția unor posibilități și mai mari în cadrul instituțiilor albe pentru acei negri care aveau un comportament și capacități mai apropiate de ale albilor. Succesul lor la învățătură și pe plan economic, combinat cu desegregarea, a dus la exodul

acestora din comunitatea neagră, lăsând-o fără liderii ei naturali. Până atunci, cei mai capabili dintre negri fuseseră datori să-și asume responsabilitatea pentru standardele din sânul comunității lor și o făcuseră cu rezultate rezonabile. Acum, însă, când negrii mai inteligenți și cu un simț de răspundere mai dezvoltat aveau ocazia de a migra spre zonele albe, legăturile tradiționale care mențineau unită comunitatea de culoare au început să se dizolve. S-a dezlănțuit o orgie a crimelor, drogurilor, tribalismului de bandă și depravării sexuale, care continuă să se desfășoare și în zilele noastre.

Diverși oameni cu conștiință rasială, cum ar fi Carleton Putnam și alții, dându-și seama de diferența genetică de I.Q., au conchis că, în învățământ și muncă, egalitatea în drepturi nu va fi niciodată de ajuns pentru a se transpune și într-o egalitate a rezultatelor. Marea majoritate a negrilor nu putea concura cu albi, mai ales în învățământ și în slujbele care se bazau pe un I.Q. superior și o autodisciplină intensă, pe amânarea mulțumirii și pe studiile de lungă durată. N-a trecut mult până când chemarea egalitaristă la drepturi egale s-a transformat într-o chemare la discriminarea împotriva albilor – denumită, eufemistic, acțiune afirmativă. Însă chiar și aceste programe erau sortite eșecului, din cauza deosebirilor evolutive care rămân imune la intervențiile din exterior.

Mai mult, diferențele evolutive adânc imprimate nu fac decât să se adâncească în timp, căci negresele cele mai inteligente au mai puțini copii, câtă vreme negrii care manifestă cea mai mare agresivitate fizică și sexuală înnăscută – precum și capacitatea redusă de a se abține care însoțește inteligența inferioară – procrează cei mai mulți copii.

Etica rasială a indivizilor și a grupurilor

Când am descoperit amplele diferențe dintre rase, n-am putut nega că există și indivizi negri inteligenți și cu caracter puternic, precum se găsesc, desigur, și albi individuali lipsiți de caracter și de inteligență. Prietenii mei liberali spuneau că, din acest motiv, ar trebui să ținem seama numai de indivizi, nu și de rase. Mijloacele de informare propagă la nesfârșit această idee și mulți oameni mi-o repetă papagalicește în conversații, fără să țină seama de toate implicațiile.

Provenind de la guvern, întregul concept trăsnește a ipocrizie, căci în același timp în care enunțau argumentul că toți suntem doar niște indivizi, oficialitățile guvernamentale lansau programe masive care țineau seama numai de grupuri și rase. Așa-zisele drepturi civile au înlăturat dreptul de liberă asociere al indivizilor. Deși mulți negri individuali nu aveau nevoie de nici un fel de drepturi civile deosebite pentru a fi tratați cinstit la angajări și avansări, mișcarea era destinată să ajute rasa în ansamblul ei. Acțiunea afirmativă discrimina contra grupului de euro-americani mai calificați și se spunea că era necesară pentru a le da negrilor o mână de ajutor spre a accede la un nivel superior, chiar dacă mulți negri individuali beneficiaseră deja de roadele propriei lor superiorități, și numeroși albi se distingeau printr-o inferioritate marcantă.

La începutul anilor '60, America era în proporție de aproape 90% albă, iar legile anterioare ale emigrării fuseseră destinate să mențină configurația etnică. Noua Lege a Emigrării din 1965, însă, discrimina împotriva potențialilor emigranți europeni în ansamblu.

Câtă vreme albi, atât liberali cât și conservatori, erau ocupați să discute că nu-i preocupă decât indivizii, toate grupurile minoritare ale națiunii aveau îngrijorări vitale cu privire la propria lor moștenire, la propriii lor conducători și la propriile lor interese. Căutau să-și împingă la înaintare propriii oameni, în toate sferele societății, din sălile guvernării până pe terenurile sportive, din cabinetul de primar până la alegerea reginei balului în liceu.

În timp ce albi vorbesc despre votul acordat celui mai bun candidat, indiferent de rasă, pe voturile negrilor se poate conta pentru a-i susține din răputeri pe candidații de culoare, chiar dacă aceștia au fost condamnați pentru delikte legate de droguri, ca Marion Barry. Fiecare candidat alb răspunde cu grijă unor întrebări concrete despre ceea ce are de gând să facă pentru „comunitatea de culoare” sau pentru „comunitatea hispanică”, și fiecare dintre ei are grijă să nu lezeze sensibilitățile negrilor. Orice reporter care ar îndrăzni să întrebe: „Cum veți ajuta comunitatea albă?” ar fi umilit de confrății lui.

Mexicanii își manifestă deschis propria conștiință rasială, exprimată chiar și în denumirea popularei lor organizații de activism politic, La Raza Unida, care înseamnă, literalmente, „Rasa Unită“. În timp ce învățam despre rase, am început să observ miile de organizații dedicate raselor: Asociația Surorilor Medicale de Culoare, Asociația Ofițerilor de Poliție negri și organizațiile profesorilor afro-americani. Dar tribunalele interzic formarea unui Sindicat al Ofițerilor Albi de Poliție sau o Asociație a Surorilor Albe.

Când elevii de școală își deschid manualele de istorie și găsesc referiri la Americanii negri sau la afro-americani, acestea apar întotdeauna numai cu conotații pozitive, ca de pildă: „americanii negri au adus contribuții substanțiale la cultura Statelor Unite“. Când se folosește termenul rasă albă, acesta e înscris aproape întotdeauna în contextul exploatării rasiale, ca de exemplu: „europenii albi au furat pământurile indienilor“ și „i-au dus pe africani în sclavie“. Martin Luther King jr. este pomenit ca „un mare om de culoare“, câtă vreme Thomas Jefferson și George Washington sunt „mari oameni“, niciodată cu precizarea „mari oameni albi“.

Liderii negrilor, ai mexicanilor, ai evreilor și ai altor minorități le amintesc încontinuu partizanilor lor despre interesele de grup, moștenirea de grup, nevoia de a se ajuta între ei și propria lor comunitate și necesitatea de a rămâne strâns uniți pentru a-și apăra interesele. Albilor li se spune că, dacă fac același lucru, sunt diabolici și anti-creștini.

La șaisprezece ani, începusem deja să depistez toate aceste ipocrizii. Oricât băteau câmpii mass-media cu „mitul rasei“ și promovarea fiecăruia ca „individ“, avansau încontinuu mândria printre negri, mexicani, indieni, evrei și alte grupuri, în același timp insuflându-le americanilor de origine europeană un sentiment de culpabilitate colectivă. În zilele noastre, presa privește cu bunăvoință până și parăzile și acțiunile „mândriei Gay“. Bănuiți ce reacție ar avea față de o paradă a „mândriei albe“?

În același timp în care și-a declarat atașamentul față de o „societate daltonistă“, guvernul continuă să invoce culorile raselor pentru mii de decizii și programe strategice care discriminează împotriva euro-americanilor și ne amenință libertatea, viața și însăși existența generațiilor viitoare.

- Când negrii își apără drepturile, mass-media vorbește despre iubire și frăție. Când albi își apără drepturile civile, presa îi acuză de „ură“ și „bigotism“.

- Discriminarea rasială împotriva negrilor calificați este numită „rasism“ și „discriminare rasială“; când acționează contra albilor calificați, se numește „acțiune afirmativă“ și „egalitate de șanse“.

- Când minoritățile își exprimă pe față mândria propriei lor moșteniri, se spune că aceasta le sporește respectul de sine. Când o fac albi, e o dovadă de etnocentrism.

- Rareori, când are loc câte un atac al albilor asupra negrilor, presa îl tratează ca pe o „crimă din ură“. Milioanele de atacuri ale negrilor asupra albilor nu sunt numite decât „crime“ și atât.

- Discuțiile despre discriminarea și sclavia negrilor, vechi de secole, sunt „tămăduitoare“. Discuțiile despre milioanele de albi căzuți victime criminalității de culoare sunt „instigatoare“.

- Segregarea din trecut a raselor în școli și cartiere era „imorală“. Integrarea, care a rezultat în distrugerea marilor noastre orașe și în violarea, uciderea, jefuirea și molestarea a milioane de albi, este „morală“.

- Vechea portretizare în filme a servitoarelor și chelnerilor negri prietenoși și cu inimă bună este „înjositoare“. Miile de portretizări în actualele mass-media ale albilor indescritibil de cruzi care comit tot felul de silnicii asupra minorităților este „înălțătoare“.

- Un revoluționar negru (ca Eldridge Cleaver), care se laudă că viola femeile albe, e laudat ca „elocvent“. Un alb care nu face decât să atragă atenția asupra problemei violurilor comise de negri e un „rasist“.

Standarde duble

Am început să observ ipocrizia și dublele standarde oriunde mă uitam. Nu-i uram pe negri. Prețuiesc și acum memoria lui Pinky, servitoarea familiei mele, și încă îi mai respect pe colegii negri cu care am lucrat la Garajul lui Gary. Chiar și după ce am aflat despre epidemia națională de criminalitate neagră care ne-a lovit atât de mulți semeni, nu am început să-i urăsc pe negri. Înțelegeam că mecanismul lor evolutiv de comportament îi influența la fel de mult ca genele care fac din tigrul un animal de pradă atât de temut. Dacă ocolești bârlogul tigrlui, nu înseamnă că-l urăști. Negrii nu fac neapărat rău intenționat. Ei reacționează așa cum le este firesc într-un mediu străin, unde au fost aduși cu forța, spre dauna lor sufletească și spirituală. Conform înțeleptelor cuvinte ale lui Abraham Lincoln: „Într-un cuvânt, vom suferi și unii și alții. Dacă admitem acest adevăr, el oferă cel puțin un motiv pentru a ne despărți.”<sup>286</sup>

Nu voiam să-i asupresc, să-i vatăm, să-i închid sau să-i exploatez. Nu doream decât să trăiesc într-o societate unde progeniturile mele să poată crește în armonie și împlinire, frumusețe și frăție. Știam că aceste idealuri erau posibile într-o societate a propriei mele moșteniri europene și suprem de imposibil în condițiile integrării și ale multiculturalismului.

Am ajuns la concluzia că părinții fondatori ai Americii avuseseră dreptate în singura soluție finală propusă de ei pentru problema rasei, care presupunea libertatea despărțirii. Nu este un răspuns ușor, dar e singurul. Rasa neagră nu poate fi niciodată cu adevărat fericită în contextul standardelor și al autorității noastre, și nici noi nu vom fi mulțumiți de ale ei. Cu orice preț, cu orice sacrificii ar fi necesare, separarea este singura soluție posibilă pe termen lung, dacă nu vrem ca America să se dezmembreze într-un tărâm al urii și al degenerării – un coșmar multicultural al conflictelor și al nehotărârii.

Cei mai populari doi lideri negri din secolul al XX-lea, Marcus Garvey și Louis Farrakhan, susțineau un asemenea concept. Marea majoritate a albilor, dacă li s-ar da de ales, l-ar îmbrățișa cu siguranță, aceștia căutând să se afle în compania semenilor lor ori de câte ori este posibil. Mulți liberali, în timp ce susțineau pe față integrarea rasială, o evitau pe furiș în faptă. Nu e nimic rău în a permite fiecărei rase să-și urmeze propriul destin, printre ai săi. Separarea de bunăvoie este preferabilă pe departe războiului rasial, urii și înverșunării rasiale.

Credeam pe-atunci, și încă mai cred, că despărțirea se va produce. Singura întrebare este dacă va apărea prin negocieri sau în urma unui război rasial. În sânul comunității negre de aici apar deja expresii frecvente ale sentimentelor războinice. Le putem vedea în susținerea aclamată a genocidului alb de către Khalid Mohammed, locotenentul lui Farrakhan, într-un discurs ținut în anul 1994 la Universitatea Howard<sup>287</sup>, în ovaționarea de către negrii de pretutindeni a verdictului în procesul lui O. J. Simpson. Negrii, ca și albi, știu că integrarea nu este soluția problemelor rasiale imediate. Până și James Meredith, un om care cândva stătea la cârma mișcării pentru drepturile civile în cadrul integrării Universității din Mississippi, a deplâns în repetate rânduri consecințele dezastruoase ale integrării pentru comunitatea de culoare.

E timpul să îndreptăm nedreptățile, mi-am spus. Negrii au fost smulși din patria lor și aduși într-o țară străină. Cu siguranță, soluția acestei nedreptăți nu constă în și mai marea nedreptate a integrării rasiale și în distrugerea civilizației occidentale. Soluția finală este despărțirea pe acest continent, sau în alte locuri, astfel încât fiecare popor să fie liber să-și creeze o societate potrivită cu necesitățile și spiritul lui. Thomas Jefferson, autorul Declarației de Independență și al Legii Drepturilor, știa că două sau mai multe rase „libere în mod egal nu pot trăi pe același continent”. A sosit momentul ca fiecare popor să-și asigure propria independență rasială, propria Lege a Drepturilor, cel mai elementar dintre acestea fiind dreptul oricărui popor de a-și hotărî singur destinul și a fi stăpân pe soarta lui.

Era la jumătatea anilor '60, iar eu mă gândeam că, desigur, oamenii vor observa direcția dezastruoasă pe care se înscrisese națiunea noastră. Mă rugam să mai existe destul timp pentru ca ai noștri să se trezească la realitate, dar imediat după aceea a devenit evident că Legea Emigrării din 1965 avea să modifice componența rasială a Americii cu o repeziciune înfricoșătoare. Un prieten, scriitor cunoscut în New Orleans, stând cu mine la „Café du Monde”, în Cartierul Francez, a făcut o analogie între America și „Titanic”. El a spus că



numai două cauze puteau scufunda nava națiunii noastre: genele și geografia. L-am întrebat ce voia să spună cu asta, și mi-a răspuns că se referea la introducerea masivă a genelor străine în geografia Americii.

Ducând mai departe analogia dintre națiunea noastră și „Titanic“, icebergul care pândește în noapte este rasa. Liderii noștri au pretins că icebergul rasial nu era decât un nor trecător. Când ne-am izbit de realitățile dure ale rasei, ni s-a spus că cimentul și oțelul constituției noastre și ale culturii noastre ne vor menține statul la suprafață. Chiar și când invazia rasială a început să sfâșie bordajul, sub linia de plutire până unde ajungeau privirile publicului, mulți dintre cei de pe punțile superioare au refuzat să creadă că vaporul nostru se putea scufunda. Dar, prin spărtura din partea nevăzută a navei, a năvălit înăuntru torentul străin al emigrației masive și al ratei natalității scăpate de sub control în lumea asistenței sociale, trăgându-ne în jos. Unele părți ale navei s-au scufundat rapid. Alte sectoare s-au înălțat și mai sus deasupra orizontului – pentru o vreme... Dar, inevitabil, apele negre au continuat să crească, luminile civilizației au mai licărit un timp, apoi s-au stins, și toată nava s-a scufundat.

Cu un glas plin de însuflețire, Drew Smith, autor al cărții *Legacy of the Melting Pot*, și-a dus analogia până la capăt, împrăștiind prin aer zahăr pudră de pe cornul cu care gesticula: „Uită-te la spărtura din bordaj!“ a tunat el la mine. „Legea Emigrării din 1965 a făcut-o! Ține-te bine, băiete, cât ai clipi ne vom scufunda pân-la gât!“

Capitolul nouă

Mareea de culoare

Pe vremea când eram elev în primii ani de liceu, aveam convingerea că diferențele rasiale sunt reale și inerente, iar integrarea forțată a școlilor și societății noastre urma să aibă cele mai grave consecințe. Mi se părea evident că America se îndrepta spre transformarea lentă într-o societate mixtă rasial, cu o modificare a ratei demografice similară celei din Egiptul antic și India antică. Poate că mai era timp, îmi spuneam eu – chiar dacă aveau să mai treacă vreo câteva generații – pentru a-i aduce pe euro-americani pe calea adevărului, împiedicând astfel tragedia care se profila. Speram ca tot mai numeroasele dovezi științifice ale realităților rasiale să aibă în cele din urmă câștig de cauză, înscriind națiunea noastră pe calea auto-conservării. Totuși, materialele pe care le citeam sugerau că nu mai aveam nici pe departe atât de mult timp.

Citisem cărțile lui Madison Grant și Lothrop Stoddard, scrise în primele decenii ale secolului al XX-lea, care prevedeau o „maree de culoare”<sup>288</sup> și „apusul mării rase”<sup>289</sup>, spunând despre ele că urmau să fie cauzate de emigrația numeroasă și înalta rată a natalității în rândurile minorităților. Avertismentele lor au ajutat să se obțină promulgarea marilor legi pentru limitarea emigrării din 1917 și 1924, ba chiar și a Legii Walter-McCarran pentru Emigrare din 1952, care a fost votată de Congresul S.U.A. trecând peste opoziția Președintelui Harry S. Truman. Legislația restricționistă nu era destinată să facă din America o națiune sută la sută albă, ci încerca doar să mențină actualul status quo rasial din Statele Unite. La scurt timp după emiterea legii din 1952, Eisenhower, într-un moment care ar putea fi numit punctul culminant al mandatului său, a acționat decisiv pentru a opri un val imens de mexicani, trimițându-i înapoi, la sud de frontieră.

Până la jumătatea anilor '60, America a fost în proporție de aproape 90% albă, cifră menținută riguros timp de două treimi din secolul al XX-lea. Astfel, se părea că evenimentele atenuaseră măcar o parte din previziunile lui Grant, Stoddard și ale altora. La începutul secolului al XX-lea, majoritatea emigranților, chiar dacă nu aveau moștenirea anglo-saxonă a fondatorilor, erau în orice caz caucazieni de origine europeană, iar prin anii '60 copleșitoarea lor majoritate fusese deja complet asimilată în cultura anglo-americană. Limba engleză deținea supremația printre toate grupurile etnice euro-americane.

Apoi, la jumătatea anilor '60, guvernul american s-a imbarcat în trei strategii importante care aveau să amenințe drastic viitorul euro-americanilor. Sub președinția lui Lyndon Johnson, guvernul a inaugurat:

- 1) integrarea forțată masivă a școlilor și a cartierelor;
- 2) subvenționarea cu banii contribuabililor a ratei natalității nelegitime masive din sectoarele finanțate de asistența socială (unde minoritățile aveau o reprezentare disproportionat de mare);
- 3) abrogarea legilor americane pentru emigrare și adoptarea unor strategii care favorizau emigrația non-europeană numeroasă.

Toate cele trei strategii au avut un puternic impact demografic asupra Americii. Carleton Putnam și mulți alții au încercat să avertizeze America în legătură cu consecințele unei asemenea politici. În felul meu, și eu încercam să fac același lucru, dar nu eram decât un biet elev de liceu, fără nici o putere.

În loc de a relua toate argumentele care m-au convins că schimbarea demografică a Americii urma să aibă consecințe cumplite, voi relata o experiență personală. După ce am fost ales în Camera Reprezentanților din Parlamentul Local al statului Louisiana, în 1989, am vizitat vechiul meu cartier din anii de gimnaziu. Gentilly Woods, cândva îngrijit și bine întreținut, era acum degradat, locuit în majoritate de negri. Multe din casele care înainte arătasera întotdeauna ca zugrăvite proaspăt erau acum decolorate și coșcovite, iar peluzele netunse erau pline de buruieni și gunoaie. Am aflat de la puținii euro-americani care mai rămăseseră în zonă că spargerile, vandalisme și agresiunile fizice, care cândva fuseseră

foarte rare, se întâlneau acum la tot pasul. În timp ce mergeam încet cu mașina pe strada mea de altădată, grupuri de negri cu chipuri dure stăteau în jurul carcaselor deteriorate, aruncând priviri ostile spre albul necunoscut care pătrunsese pe teritoriul lor.

Aveau dreptate, căci intrasem într-o zonă care nu-mi mai aparținea. Am privit ruinele arse ale casei unde locuiseră cândva domnul și doamna Aiken, iar când am trecut prin fața fostei case a familiei Markton, abia dacă am mai putut s-o văd – curtea din față era plină de gunoaie și buruieni înalte de un metru.

Albii îndărătnici care mai rămăseseră pe loc știau că situația se schimbase de-a lungul anilor, dar se adaptaseră și găsiseră diverse căi de a îndura toate umilințele și agresiunile. Schimbarea fusese atât de treptată, încât nu mai erau șocați de tot ceea ce se întâmpla, ci numai resemnați.

Deși trecuseră câțiva ani de la ultima mea vizită, amintirile mi s-au redeșteptat când am trecut de hotarele cartierului. Parcă n-aș fi lipsit decât numai câteva ore. Acum, vechile amintiri se ciocneau cu imaginile prezentului, făcându-mă să mă simt dezorientat și dezechilibrat. Parcă aș fi vizitat un prieten sănătos și, după numai câteva săptămâni de despărțire, l-aș fi regăsit măcinat de o boală. Temându-mă că amintirile mele idealizaseră cartierul tinereții, de cum m-am întors la locuința mea suburbană am scos vechile albume de fotografii. În acele fotografii se vedea clar o comunitate și mai atrăgătoare decât mi-o amintisem eu. Albumul era plin cu case gospodărite, înfrumusețate adesea cu flori și arbuști tunși cu grijă, trotuarele erau curate, iar pereții zugrăviți proaspăt. Pe străzile civilizate erau parcate mașini lucioase. Și mai dramatice erau fotografiile copiilor cu fețe ca ale lui Tom Sawyer și Becky Thatcher, lângă care îmi petrecusem atâtea ceasuri fericite ale copilăriei.

În tinerețea mea, străzile, curțile și parcurile noastre erau populate cu fețe rumene. Acum toate acestea dispăruseră, înlocuite de adolescenții cu piele întunecată și expresii furioase, cu cicatrice și boxe zgomotoase, adeseori cu pistoale și cocaină în buzunare, amenințând străzile pe care copiii se temeau să se mai aventureze. Aceasta este o imagine care s-a regăsit frecvent pe tot întinsul Statelor Unite ale Americii.

Povestea ultimilor locuitori albi din Gentilly Woods seamănă mult cu aceea a broaștei din oala cu apă. Temperatura crește atât de încet, încât biata vietate nu-și dă seama de pericol decât când apa dă în clocot, iar atunci e prea târziu. Nu i se aplică aceeași fabulă și americanului tradițional? Americanii albi sunt prea dulce legați de apa caldă pentru a-și da seama ce-i așteaptă?

Americanii pot întrezări viitorul țării lor privind orașele de provincie. Corupție politică, școli degenerate, consum de droguri, criminalitate, case degradate, gunoaie pe străzi – toate acestea sunt avanpremiere ale atracțiilor care vor urma în America secolului al XXI-lea. Când toată America va avea aceeași proporție rasială ca orașele respective, nu va mai exista nici o infrastructură albă, nici un corn al abundenței albe care să finanțeze din banii contribuabililor condițiile de viață proprii Lumii a Treia. Infractorii nu vor mai fi ținuti în frâu de polițiști, procurorii, jurații și judecătorii albi, baza fiscală albă tot mai redusă nu vor mai fi de ajuns pentru costurile sistemului juridic penal și pentru închisorile necesare izolării răufăcătorilor. Acele rase care nu-și pot asigura singure condițiile de locuit, alimentația, asistența medicală și școlarizarea nu le vor mai primi cu generozitate de la populația europeană îmbătrânită și împuținată. Oricât de grele ar fi condițiile în orașele de provincie de la sfârșitul secolului al XX-lea, cât de insuportabile ar putea deveni fără sprijinul furnizat, cu prețul propriilor sale sacrificii, de comunitatea albă productivă din America? Când toată America va fi alcătuită din genotipuri de culoare, se va transmuta într-o țară situată undeva între Mexic și Haiti.

Tranziția ar putea fi similară cu revoluția haitiană. Din cauza liniei clare de demarcație rasială care-i desparte adesea pe cei avuți de cei nevoiași, fervoarea proletar-revoluționară a maselor de culoare va avea o țință clară: oamenii cu pielea albă. Focurile invidiei și ale urii rasiale sunt alimentate de cei care nu pot acuza pentru eșecul populației de culoare decât rasismul și opresiunea albilor, fără a privi niciodată în față adevărul diferențelor rasiale. Indiferent dacă ascendentul de culoare se va realiza prin violențe masive, ca genocidul albilor

din Haiti la sfârșitul secolului al XVIII-lea, sau prin simpla înmulțire a alegătorilor, efectul lui asupra Americii va fi devastator. Dacă nu este ocolită, revoluția rasială de culoare care se anunță va transforma America într-o țară de nerecunoscut, incompatibilă cu minoritatea de cetățeni albi rămasă.

Așa cum relatam mai sus, s-ar putea ca un adevărat vestitor al viitorului Americii să fie însuși orașul Washington D.C., capitala țării noastre. În ciuda sprijinului monetar aproape nelimitat din partea întregii populații americane, Washington-ul este unul dintre cele mai murdare, needucate și periculoase orașe din America. Primarul din anii '90 al orașului era un afemeiat toxicoman care fusese reales după ce-și ispășise condamnarea pentru consum de droguri.

Un Haiti sau Mexic american nu este inevitabil. Americanii albi pot evita o asemenea soartă, dacă vor dobândi din nou controlul asupra propriului lor guvern, asupra mijloacelor de informare și asupra granițelor, în primele decenii ale secolului al XXI-lea. Chiar și după ce vor deveni depășiți numeric pe plan demografic, albi, datorită inteligenței și aptitudinilor lor organizatorice, încă vor mai fi suficienți la număr pentru ca, probabil pe parcursul unei generații, să dețină avantajul în lupta revoluționară fizică – dar numai dacă li se trezește conștiința rasială, însoțită de hotărâre și de o voință puternică. Dar cu cât e mai mic numărul lor, cu atât vor fi mai mari suferințele și sacrificiile din viitor, în lupta pentru libertate și supraviețuire. Cu cât poporul nostru va amâna mai mult, cu atât vom avea mai greu de luptat – și nu numai noi, ci și copiii noștri.

În ultimii ani ai secolului al XX-lea, americanii albi au fost incredibil de indiferenți față de cea mai critică problemă cu care se confrunta țara: rapida ei transformare, dintr-o națiune de proporție copleșitor albă, într-o națiune de culoare. Într-o formă democratică de guvernământ, o asemenea schimbare ar avea posibilitatea de a răsturna societatea cu susul în jos, iar procesul s-a și declanșat, în America de la sfârșitul anilor '90. Fără să se limiteze la America, o dramatică răsturnare demografică are loc și în Canada, Anglia, Franța, Australia și multe alte națiuni albe. Pe lângă toți factorii de natură rasială, emigrația necontrolată transformă America, dintr-o națiune spațioasă și bogată în resurse, într-o țară mult mai aglomerată și vătămată ecologic. Nici o națiune de proporții apreciabile din istoria lumii nu a suferit vreodată o comutare demografică atât de cuprinzătoare, într-un interval de timp atât de scurt.

La fel de uluitoare este ignoranța cetățenilor americani față de această modificare crucială. Mass-media tratează seismică mutație aproape ca și cum ar fi neînsemnată. Când o menționează cât de cât, reprezintă schimbarea ca aducând beneficii economiei și îmbogățindu-ne cultura.

Unii membri ai moștenirii noastre – cei care locuiesc în comunități și cartiere cu reprezentare albă încă aproape completă – cred că și restul Americii e la fel de imun ca propriile lor regiuni. Dar schimbarea nu se manifestă numai pe străzile orașelor Miami, Los Angeles sau Detroit. Ea își găsește expresia chiar și în ratele ascendente ale criminalității și în problemele de învățământ ale unor comunități care până nu demult fuseseră pe deplin albe, ca îndepărtatele localități Fargo, din North Dakota, sau Des Moines, din Iowa. În realitate, această schimbare demografică va fi catastrofală atât pentru genotipul nostru, cât și pentru societatea de tip occidental pe care a creat-o moștenirea noastră europeană.

Cele nouă motoare ale acestei modificări determinate sunt masiva emigrație de culoare și ratele diferite ale natalității dintre albi și non-albi. Rata emigrației de culoare și ratele natalității din sectorul asistenței sociale nu sunt rezultatele accidentale ale vreunui proces natural, ci consecințele politicii guvernamentale care discriminează rasial în defavoarea cetățenilor de origine europeană.

#### Invazia străinilor

Majoritatea experților sunt de părere că, până în anul 2050, albi vor deveni o minoritate în Statele Unite. Multe prognoze plasează acest punct de reper chiar mai devreme, cu un deceniu sau mai mult, pe măsură ce ritmul procentual al schimbărilor rasiale se accelerează. Dacă politica guvernamentală nu se schimbă – în sens radical! – în perioada când elevii albi ai

liceelor din anul 2000 vor ajunge la vârsta pensionării, ei și copiii lor se vor pomeni depășiți numeric și electoral nu numai în marile orașe, ci și în întreaga Americă.

Peste 95% din emigranții care intră în Statele Unite, legal și ilegal, sunt de culoare. Din cauza felului în care este structurată legea emigrației, se permite intrarea unui procentaj infim de emigranți din cele mai înaintate națiuni ale lumii – cele din Europa – pe când țările din Lumea a Treia, cum ar fi Mexicul, își deversează pleava pe țărmurile noastre americane, cu cea mai mare viteză din istorie. În plus, guvernul federal a refuzat să pună în aplicare legile de emigrare și să împiedice migrația anuală a peste un milion de ilegali (în proporție covârșitoare non-albi). De asemenea, America are un sistem de asistență socială care finanțează o prolifică rată a natalității de culoare (predominant neagră și hispanică). Rezultatul este o schimbare demografică dăunătoare pentru temeliile culturale și economice care au caracterizat America de la înființarea ei și până în zilele noastre.

Mulți americani muncesc sub falsa impresie că politica americană de emigrare este selectivă după criteriile aptitudinilor și ale capacităților. De fapt, cea mai mare parte a emigrației legale nu are nimic în comun cu calificările. Ea se bazează pe „reîntregirea” familiei, iar membrii străini ai familiei reunite pot fi analfabeți, bolnavi mintal sau chiar seropozitivi. Din cauza limitei de locuri afectate, „reîntregirea familiilor” împiedică efectiv mulți europeni cu calități și aptitudini excepționale să emigreze. Desigur, în zona emigrației ilegale nu există absolut nici un standard de selecție. Mulți dintre cei care năvălesc ilegal sunt infractori sau paraziți care vin aici din clasicul motiv pe care-l declară hoțul când este întrebat de ce jefuiește bănci: „Pentru că acolo sunt bani!” Aceasta îmi amintește de un citat din marele spion comunist evreu Lincoln Trebisch care, venind din Uniunea Sovietică în Germania, a remarcat: „Caut o patrie. Unde pot găsi una ieftină?”

Chiar și așa-zii emigranți calificați care vin din națiunile Lumii a Treia, unde nivelul e mult mai redus, sunt de obicei mai puțin calificați decât omologii lor americani. De exemplu, doctorii în științe născuți în Statele Unite, mult mai bine pregătiți, se confruntă cu discriminarea în colegiile americane care angajează profesori universitari non-americani și non-albi, pentru a-și acoperi cota angajărilor minoritare.

Mass-media salută schimbarea rasială printr-o paradă continuă de reportaje despre succesele emigranților. Ziarele publică articole despre copii-minune din licee și întreprinzători de succes, uneori cu fotografii cât pagina ale străinilor zâmbitori, cu familiile lor numeroase. Dar cât de des corelează presa emigrația cu mult mai comuna realitate a criminalității emigranților? Fiecare elev-minune poate fi comparat cu sutele de traficanți de droguri, hoți, ucigași și membri ai crimei organizate. Fiecărui întreprinzător emigrant milionar îi corespund sute de emigranți împotmoliți în sistemul de asistență socială, al căror principal talent productiv constă în procrearea de copii care sug la sânul colectiv al americanilor muncitori.

Mijloacele de informare nu-l prezintă încontinuu pe emigrantul încununat de succes ca pe o dovadă că „visul american” e viu și nevătămat, dar nu înfățișează niciodată o imagine clară a „coșmarului american” din lumea emigrației. Un asemenea exemplu ar putea fi povestea lui Colin Ferguson, un emigrant ilegal care-i ura pe albi și care a obținut dreptul de reședință prin căsătorie, după care a împușcat douăzeci și cinci de oameni în trenul dintre New York City și Long Island. În loc de a vedea în incidentul Ferguson un argument pentru reducerea emigrărilor, Președintele Clinton și alți liberali s-au folosit de el pentru a cere un control mai strict asupra armelor de foc. Liberalii care se concentrează asupra numărului de pistoale, în locul numărului și al calității emigranților, reprezintă un exemplu concludent de incoerență a instituției politice. Omniprezența crimei în America nu are nici o legătură cu numărul de arme, ci cu numărul de minorități rasiale. Așa cum am arătat anterior, o comparație între statisticile criminalistice americane și europene relevă clar că albi din America dornici să cumpere pistoale prezintă o rată a criminalității aproape la fel de redusă cu albi din Europa care nu au dreptul să cumpere arme de foc.

O cantitate disproporționată de crimele din America sunt comise de străini. Nu mai puțin de un sfert din deținuții închiși în penitenciarele federale nu sunt cetățeni americani –

proporțional, un număr de trei ori mai mare decât ar trebui să fie, în conformitate cu procentajul lor demografic.<sup>290</sup>

Oricât de năucitoare ar fi aceste cifre, ele nu-i includ pe străinii care au fost asimilați, sau pe copiii adolescenți sau adulți născuți în America din părinți străini (care obțin cetățenia din naștere). Deși s-ar putea presupune că majoritatea străinilor sunt încarcerați pentru importul de droguri, rămâne faptul că până la patru cincimi dintre ei se află în închisorile federale pentru trafic cu droguri pe teritoriul Statelor Unite.

Străinii domină o parte disproportional de mare din traficul cu droguri în America. De fapt, de la introducerea în țară și până la distribuire, combinând filiera nigeriană a heroinei cu cartelurile din America de Sud și din Rusia (unde acționează mafia evreiască) și cu plasatorii negri de pe străzi, una dintre cele mai grave probleme cu care se confruntă Statele Unite are un caracter minoritar distinct.

Recenta experiență a Americii cu emigranții nigerieni oferă o imagine sumbră a actualei politici de emigrare aplicată de guvernul federal, care n-ar putea fi considerată altfel decât sinucigașă. Oficialitățile de aplicare a legii din Statele Unite estimează că 75% din cei o sută de mii de nigerieni prezenți în Statele Unite sunt implicați în activități criminale grave și răspund pentru 40% din toată heroina introdusă prin contrabandă în Statele Unite. Dacă oficialitățile guvernamentale recunosc că trei din patru emigranți nigerieni sunt infractori – și totuși îi lasă în continuare să-i prejudicieze pe cetățenii americani – înseamnă că nu numai nigerienii sunt criminali, ci și înalții funcționari ai guvernului federal care permit acest lucru.<sup>291, 292</sup>

Emigrația masivă din ultimele trei decenii a generat o crimă organizată care eclipsează pe departe, fie și numai prin simplul număr al infractorilor și al faptelor penale, Mafia și alte organizații criminale din perioada Prohibiției. Noile mafii criminale etnice îi includ pe mexicani, de la contrabanda cu droguri până la găștile de stradă, pe chinezi, japonezi, sud-coreeni, columbieni și ruși (evrei). Participanții sicilienii la jocurile crimei organizate nu mai sunt acum decât niște parteneri minori, în comparație cu noile mafii non-europene.

Costul ieșit din comun al crimei organizate este încă unul dintre cumplitele prețuri pe care le avem de plătit pentru politica Statelor Unite privitoare la emigrație. Un singur aspect al crimei organizate, traficul de droguri, are un efect de undă care depășește pe departe zona inculpării penale și a încarcerării delincvenților. Câte vieți distruse și familii spulberate rămân în urma sa? Câte alte delikte le pot fi atribuite toxicomanilor? Cât de drastic au afectat consumul și dependența de droguri asistența socială, cazarea, bonurile de alimente și cheltuielile medicale?

Un alt cost intrinsec al emigrației legale și ilegale este prețul ridicat al asistenței medicale, care este plătit cu regularitate de contribuabili. Dintre cei douăzeci și două de milioane de hispanici din America, cel puțin șase milioane nu au asigurări de sănătate. Dacă le mai adăugăm milioanele de negri care beneficiază de Medicaid și umplu până la refuz spitalele publice din marile orașe, începem să înțelegem adevărata criză din contextul „crizei asistenței medicale”. Cei care nu-și plătesc asistența medicală, fie prin sistemul de asigurări, fie prin alte mijloace, fac ca prețurile pentru serviciile medicale să cadă în seama celor care și-o plătesc oricum. Americanii productivi, achitând notele de sănătate ale celor care n-o pot face, plătesc impozite în creștere geometrică, al căror efect împovărează și mai mult familia americană de clasă medie.

Reprezentând un procentaj de 9,1%, emigranții primesc beneficii sociale în bani într-o proporție mult mai mare decât americanii născuți în țară. În unele dintre grupurile de emigranți cu cea mai numeroasă componentă neagră, procentajul este semnificativ mai ridicat. De exemplu, 27,9% dintre dominicani beneficiază de asistența socială. Nimeni nu știe cât de mulți sunt incluși în alte programe de ajutor non-pecuniare, cum ar fi bonurile de alimente, cazarea în sectorul public și sistemul Medicaid. În cadrul unor programe ca acela de cazare în sectorul public, care sunt administrate de municipalități, există indicii că numărul de emigranți este și mai mare.

Ratele natalității din zona asistenței medicale și a emigrației ridică și costurile de învățământ.

California este atât de împovărată de costurile devastatoare ale imensului număr de emigranți ilegali din școli, încât alegătorii au aprobat cu o majoritate covârșitoare Propunerea 187, care limita finanțarea publică a emigranților ilegali. Când un segment al populației școlare nu-și plătește partea cuvenită din costurile de învățământ, fie calitatea scade, fie impozitele deja mari trebuie să crească și mai mult.

Când se însumează toate costurile pentru emigranți, la nivel național, costul total net ajunge la cifre buimăcitoare, ca în 1996, când a atins șaiszeci și patru de miliarde de dolari. (Mai exact, 64.990.000.000, adică aproape șaiszeci și cinci de miliarde!). Această sumă va crește cu 66%, până la o sută opt miliarde, în anul 2006. Din 1997 până în 2006, costul cumulativ va ajunge la aproximativ opt sute șaiszeci și șase de miliarde de dolari – o cifră conservatoare, probabil, întrucât rata emigrației are toate șansele să crească și mai mult. Serviciile guvernamentale pentru emigranți legali și ilegali l-au costat pe fiecare contribuabil, în 1996, aproape o mie cinci sute de dolari. Această cifră va crește și ea dramatic, și catastrofic, în primii ani ai secolului al XXI-lea.

Unii așa-numiți conservatori, cum ar fi politicianul republican alb renegat Jack Kemp, aplaudă efectiv schimbarea structurii rasiale din America, deși emigranții de culoare votează în proporție covârșitoare cu liberalii. Mulți sprijină deschiderea și mai largă a frontierelor pentru masele din Lumea a Treia. Mass-media liberale sunt extaziate de schimbare. Multiculturalismul este noul catehism al școlilor noastre, oferit ca noua definiție a ceea ce se numește America.

În mithosul american, am devenit dintr-o „națiune de pionieri“ o „națiune de emigranți“, iar acum, o „națiune a multiculturalismului și a multirasialismului“. Costul unei asemenea schimbări este oneros pentru americanii tradiționali. Plătim printr-o rată a criminalității atât de înaltă, încât aceasta sfidează până și termenul de „societate civilizată“. Plătim prin școli unde copiii noștri sunt învățați, în cel mai bun caz, la un nivel submediocru, iar în cel mai rău caz se confruntă cu intimidările și violențele. Plata se mai exprimă și prin impozite anormal de mari, precum și printr-un declin al infrastructurii pentru a finanța mașinăria asistenței sociale, bonurile de alimente, spațiile locative, asistența medicală, justiția penală și sistemul penitenciarelor. Americanii albi plătesc prin discriminarea rasială a acțiunii afirmative. Și plătim și pe plan spiritual, când mass-media ne insuflă un sentiment de vinovăție și cultivă acuzațiile de rasism.

Generațiile viitoare de americani vor fi uimite că, în ultimele decenii ale secolului al XX-lea, atât de puțini albi au putut privi în față crunta realitate a schimbării rasiale. Cei care vor citi aceste rânduri, la jumătatea secolului al XXI-lea, se vor întreba: Cum de n-au putut americanii albi să-și dea seama ce urma să se întâmple cu societatea lor, atunci când aveau să devină depășiți numeric și electoral?

Pe măsură ce baza fiscală albă se reduce, iar numărul minorităților crește, nou-veniți și nou-născuți de culoare vor cere tot mai mulți din banii generați de productivitatea albilor. Cei mulți și neproductivi vor vota pentru rate fiscale ajunse la proporțiile confiscărilor, în detrimentul celor puțini și productivi. Declinul societății va fi rapid și catastrofal. Desigur, acest declin se va percepe rapid numai în perspectivă istorică. Pentru cei care îl trăiesc pe pielea lor, schimbarea va fi mai puțin perceptibilă.

Multiculturalismul este, prin definiție, non-american. Fie America are o cultură americană, fie este multiculturală. Nu poate fi și una, și alta. Majoritatea liberalilor albi pe care i-am întâlnit imaginează componența viitoare a Americii într-un mod oarecum asemănător cu propriile lor cartiere de clasă superioară: cu majoritate albă, dar și câteva minorități care se vor integra armonios în tabloul liberal. Însă continua ascensiune a emigrației și a ratei natalității în rândurile celor de culoare nu va crea o societate în care cei din Lumea a Treia să fie prezenți doar în număr puțin mai mare decât în prezent. Aceste fenomene vor produce o societate în care non-europenii vor reprezenta vasta majoritate, iar noi, minoritatea albă, vom sta complet sub controlul politic și cultural al noii minorități din Lumea a Treia.

Adevărul este că noțiunea de multiculturalism e o minciună, căci ea cere distrugerea culturii occidentale. Când Jeese Jackson și acoliții lui negri și mexicani demonstau la Universitatea din California de la Berkeley, cântau: „Hey Ho, Hey Ho, Western Culture has to go!“. Însă nu numai cultura noastră este în joc, ci însăși supraviețuirea formei noastre de viață pe planetă, însuși dreptul semenilor noștri de a-și păstra în continuare distincțiile care ne fac să fim ceea ce suntem. În cele din urmă, vom fi nevoiți să ne lăsăm asimilați în cultura și genotipul lor, nu să-i asimilăm noi pe ei.

Martha Farnsworth Riche, directoarea Biroului de Recensământ din administrația Clinton, le oferă încântată americanilor albi următoarea concluzie:

Fără a ne da seama pe deplin, am lăsat în urmă vremurile când era de așteptat ca partea de culoare, neoccidentală, a populației noastre să fie asimilată de majoritatea predominantă. În viitor, majoritatea albă occidentală va trebui să suporte și ea o anumită asimilare.<sup>294</sup>

Mulți dintre cei care-și dau seama ce se întâmplă nu-și pot aduna curajul pentru a vorbi deschis și a îndura reacția mass-media. Adeseori repetatul refren al guvernului și mijloacelor de informare americane este acela că împotrivirea față de emigrația nelimitată ar fi „ne-americană“, contrară înseși principiilor pe baza cărora au clădit Părinții Fondatori această națiune. În timp ce studiam problema, am descoperit că – la fel ca în cazul relației dintre albi și negri – mass-media se imbarcaseră într-o masivă campanie de dezinformare. Desigur, masiva invazie străină, non-americană, este ne-americană – nu viceversa!

Observați următorul citat din revista „American Heritage“:



Ceea ce este în joc aici e nici mai mult nici mai puțin decât natura esențială a Statelor Unite ale Americii (...). Numai Statele Unite se mândresc în mod deosebit descriind naționalitatea americană ca fiind, prin definiție, independentă de rasă și sânge – o stare dobândită prin rezidență și devotament, indiferent de locul de naștere și de strămoși.<sup>295</sup>

De fapt, prima lege de naturalizare americană, pe care Părinții Fondatori au promulgat-o în 1790, mandata ca orice solicitant de cetățenie să fie „o persoană albă și liberă”. Până și Declarația de Independență se referă adeseori la „frații noștri britanici”, la „rudele noastre comune” și la „consangvinitatea noastră”.

În Constituția originală a Statelor Unite, Articolul I, Secțiunea 2, negrii sunt numărați, în cadrul recensământului, ca reprezentând trei cincimi dintr-o ființă omenească.

John Jay, în primul eseu despre Actele Federaliste, îi numește pe americani:

...un popor unit – un popor descins din aceiași strămoși, vorbind aceeași limbă, profesând aceeași religie, atașat de aceleași principii de guvernare, foarte asemănător ca maniere și tradiții (...) un colectiv de rubedenii.<sup>296</sup>

## KWANZAA

Un omagiu adus moștenirii

26 dec. – 1 ian.

Șapte zile ale bucuriei, reafirmând valorile spirituale, cultura și comunitatea oamenilor de origine africană

Ar mai fi cazul să ne întrebăm ce-ar fi crezut John Jay despre rapul gangsta și cele Douăsprezece Zile ale Kwanzaa-lei, despre milioanele de mexicani care ne trec granițele, miile de haitieni seropozitivi care debarcă pe plajele noastre și indicatoarele de direcție în limba spaniolă de pe străzile principale ale orașelor de provincie?

Un alt exemplu excelent al modului în care mass-media deformează adevăratele atitudini ale Părinților Fondatori față de rasă și emigrare este folosirea abuzivă a citatului din Thomas Paine care propunea ca America să fie un azil al omenirii. Cuvintele au fost desprinse din „Common Sense”, un pamflet senzațional care susținea cu aprindere independența Americii. În text, Paine exprima cât se poate de clar faptul că omenirea avută de el în vedere era europeană:

...ne revendicăm fraternitatea cu fiecare creștin european.

Toți europenii care se întâlnesc în America, sau în oricare altă parte a globului, sunt compatrioți.<sup>297</sup>

Constituția Statelor Unite, în preambulul ei, declară chestiunea într-un limbaj limpede:

NOI, OAMENII din Statele Unite, în scopul de a forma o uniune mai perfectă, de a instaura justiția, de a asigura liniștea internă, de a garanta apărarea comună, de a promova bunăstarea generală și de a obține binecuvântarea libertății pentru noi înșine și pentru posteritatea noastră, hotărâm și instituim această Constituție a Statelor Unite ale Americii (...).

După cum remarcă Peter Brimelow, un scriitor preocupat de problemele emigrării, în cartea sa Alien Nation <sup>298</sup>, era vorba despre posteritatea fondatorilor (a noastră), nu despre posteritate în general.

În mod interesant, aceleași grupuri rasiale care susțin emigrarea în numele „pluralismului” și al „multiculturalismului”, tânjesc după ziua când vor reprezenta majoritatea. Departe de a deveni de bunăvoie o parte din moștenirea anglo-saxonă tradițională a Americii, mulți dintre emigranți au scopul neabătut de a preschimba America după chipul și asemănarea ținuturilor lor natale.

Una dintre principalele organizații mexicano-americane din ultimele câteva decenii au fost și este echivalentul Mestizo al N.A.A.C.P.: La Raza Unida. Aceasta, precum și alte organizații, au titlaturi în spaniolă, și majoritatea publicațiilor lor sunt scrise aproape exclusiv în spaniolă. Publicațiile respective conțin adesea articole care deplâng „furtul sud-vestului de către anglo-americani” și dominarea politică a Mestizo-ilor care a urmat. Unii susțin reunificarea politică cu Mexicul, pe când alții acționează spre formarea unei noi națiuni mexicane, numită Aztlan, în sud-vestul Statelor Unite. Nu e de mirare că grupurile mexicano-americane se auto-intitulează La Raza Unida. Ele nu traduc această denumire în engleză, căci traducerea le-ar dezvălui rațiunea de a fi – La Raza Unida însemnând „Rasa Unită”.

Rate ale natalității și politici rasiale

Liderii negri sunt mai deschiși în ceea ce privește aspirațiile lor. Morris Jeff, directorul Departamentului de Asistență Socială din New Orleans și fost președinte al Asociației Naționale a Muncitorilor Negri din Asistența Socială, a fost întrebat în legătură cu daunele sociale și personale pe care le provoacă rata înaltă a natalității nelegitime printre beneficiarii negri ai ajutoarelor sociale. Jeff, care ar fi trebuit să răspundă de programele pentru reducerea sărăciei și a degradării familiei de culoare, i-a cerut intervievatorului să privească în jur, la majoritatea chipurilor negre din primărie, declarând că fără înalta rată a natalității de culoare din sectorul de asistență socială negrii nu ar putea să controleze politica orașului.

Jeff a spus:

E cazul să aibă copii? Nu cred că ar trebui să nu aibă copii (...). Consider că sistemele de reproducere se bazează pe propriul interes, deși nu în sens conștient. Când priviți avantajele pe care le-a obținut comunitatea de culoare, acestea nu s-au bazat atât pe posibilitățile crescute, cât pe abundența numerică. În arena politică, se numără voturile (...).

Propriul interes suprem al comunității negre este acela de a fi numeroasă. N-aș putea sprijini o atitudine care să implice scăderea noastră numerică. În unele situații, la aceasta se referea și Darwin: esențialul este să ne găsim aici și în viitor.<sup>299</sup>

De asemenea, Jeff recunoaște crunta realitate cu care se confruntă albi, pe un ton mai sincer decât orice politician alb. El reflectează despre rata înaltă a natalității printre negri:

...nu este numai o grijă oarecare a negrilor. În acest fenomen este implicat un interes propriu de viitor. Are un efect profund asupra viitorului și cred că în comunitatea albă există oameni care sunt amenințați – nu numai în sens național, ci și internațional.<sup>300</sup>

Timp de o generație, americanilor albi cu I.Q. superior, citiți și preocupați de problemele mediului ambiant, li s-a spus că suprapopularea Americii va distruge natura și va înrăutăți calitatea vieții tuturor. Unele cărți, ca *The Population Bomb* 301, a „expertului” în suprapopulare Paul Ehrlich, au insistat să se renunțe la procreere (sau cel puțin să se limiteze numărul de copii ai unei familii la unul singur), ca un ideal al adevăratului altruism. Una dintre problemele acestui scenariu este că singurii îndeajuns de intelectualizați pentru a citi un asemenea volum – sau destul de naivi încât să se sacrifice – vor fi practicanții inteligenticiidului. A doua problemă este că hoardele de emigranți legali și ilegali care inundă America nu vor citi niciodată *Bomba demografică*. Și chiar dacă ar citi-o, nu se vor abține să emigreze și nici să se reproducă din cauza a ceea ce ei ar considera ambientalismul sentimental al lui Ehrlich.

Rasă, emigrare și mediu ambiant

În mod ironic, din cauza politicii noastre de emigrare, toate îngrijorările ecologiste cu privire la rata natalității americanilor își pierd sensul. Americanii de baștină au atins de mult o rată a natalității inferioară nivelului de înlocuire. Aproape toată creșterea rapidă a populației noastre provine din emigrație și din înaltele rate ale natalității în rândurile emigranților aflați deja aici. Politica discriminatoare a legii emigrării din Statele Unite îi exclude pe oamenii cu rate ale natalității foarte reduse, cum ar fi europenii și albi din Africa de Sud, favorizându-i pe fecunzii emigranți din Lumea a Treia. În plus, cea mai mare parte a actualei emigrații legale se bazează pe prevederile pentru așa-numita reîntregire a familiilor, care nu fac decât să

sporească emigrarea din rândurile acelor culturi de culoare care deja au atins cele mai înalte rate ale natalității și rămân prolifiche în Statele Unite.

În prezent, America cheltuiește un incredibil procentaj de 2,1% din Produsul Intern Brut (aproape o sută cincisprezece miliarde de dolari pe an) pe protecția mediului ambiant. Suntem dispuși să pierdem locurile de muncă în favoarea unor țări străine care nu au asemenea constrângeri și costuri ecologice. Suntem dispuși să plătim impozite și mai mari și prețuri și mai scumpe pentru toate, de la produsele de fabricație și până la înlăturarea gunoaielor.

Dacă rata natalității și cea a emigrației de culoare nu se vor reduce, toate aceste cheltuieli se vor irosi, o dată cu substanța visului ecologic. Nimic nu dăunează mai mult mediului ambiant decât suprapopularea. Practic fiecare om de știință, biolog, cercetător și scriitor care dorește să conserve ecologia națiunii noastre recunoaște că factorul cel mai critic al calității mediului și al conservării ecologice constă în proporția populației.

Sărăcită în resurse și amenințată pe plan ecologic, America a fost deja nevoită să închidă porțile parcurilor naturale, numai din cauza numărului de oameni. În sud-vest se termină apa. Luncile din Louisiana sunt amenințate de Armaghedonul ecologic al pătrunderii apei sărate din ocean. Marile păduri ale Americii își reduc suprafața. În fiecare an, mii și mii de noi parcaje asfaltate înlocuiesc pajiștile și pădurile. Sub aspect ecologic, America e la un pas de dezastru – și totuși, rata emigrației și cea a natalității scăpate de sub control promet încă o sută cincizeci de milioane de oameni în următorii cincizeci de ani – mai mult decât în primii trei sute de ani de colonizare europeană a acestui continent. Nu vrem ca pădurile noastre de Sequoia să fie defrișate sau asfaltate, nu vrem nici ca luncile noastre să sece și să rămână aride. Blestemăm ambuteiajele matinale pe șosele și ne amintim de vremurile când traficul nu era atât de aglomerat, când în orașele americane exista spațiu destul pentru o casă, nu doar pentru un apartament cu două dormitoare, când America putea fi traversată pe șosele cu două piste, întâlnind pe drum doar două semafoare, nu mii și mii. Când nu trebuia să mergem în parcurile naționale pentru a găsi kilometri întregi de plaje imaculate, neinvadate de zgârie-nori, moteluri ieftine sau vile ale elitei privilegiate.

Deși europenii au fost primii oameni de pe Pământ care au elaborat capacitatea tehnologică de a vătăma mediul natural în ansamblu, tot noi am fost și primii care am recunoscut acest lucru și am luat măsuri de remediere. Suntem singuri îndeajuns de productivi pentru a ne permite costurile scumpe ale protecției mediului și, după cum au demonstrat toate populațiile albe din lume, suntem destul de responsabili pentru a limita rata natalității. Lumea a Treia nu are o asemenea viziune și, în societățile ei corupte și suprapopulate, nu ia aceleași hotărâri ca noi în legătură cu viitorul planetei.

Fără discuție, cel mai mare dezastru ecologic provocat de om în istoria lumii este continua distrugere din bazinul forestier al Amazonului. Flora Amazonului filtrează atmosfera terestră și o realimentează cu oxigen, la fel ca un filtru și o pompă de aer într-un acvariu. Alimentate de o rată a natalității neînfrânată și de prostia și corupția larg răspândite care s-au infiltrat la toate nivelurile, mulțimile mixte rasial ale Braziliei devorează zone de pădure tot mai întinse. La fel ca niște lăcuste omenești, lasă în urma lor pământuri rănite și epuizate și merg mai departe, pentru a consuma și mai mult din pădurea virgină care conține cel mai bogat eden de floră și faună de pe Pământ.

Liderii Americii și ai Vestului trebuie să-și asume și ei o parte de răspundere pentru acest dezastru, pentru idioțenia ajutoarelor lor de caritate și a politicilor comerciale speciale care au întreținut atât înalta rată a natalității, cât și stimulentele economice pentru spoliatorii acestui coșmar ecologic.

Pofta de bani neînfrânată a capitalismului internațional a jucat și ea un rol foarte important. Nu este surprinzător că aceiași ultra-capitaliști care au favorizat în plan istoric importul de sclavi și, de-atunci, emigrarea mâinii de lucru ieftină din Lumea a Treia, își amplasează fabricile și uzinele tot mai mult în zone ale lumii unde calitatea muncii și standardele ecologice sunt inferioare celor din America și Europa.

În Ordinea Naturală care se va instaura în următorul secol, va trebui să declarăm siluirea Pământului o crimă la fel de intolerabilă ca violul asupra unei femei. Și fiecare politică industrială, comercială, diplomatică sau de asistență socială va fi în mare măsură afectată de grija națiunii pentru mediul ambiant și ecologia Pământului.

În această Ordine Naturală, banii sau acumularea de bogății nu vor mai fi legea, spiritul și arbitrul tuturor activităților omenești.

În timp ce scriu aceste cuvinte, vizitez niște prieteni din nordul Italiei. Văd de pe balcon Lacul Garda, frumos și albastru, întinzându-se sub orașul Torri Del Benaco. Toată populația de lângă Garda este europeană. Zilele petrecute de mine aici au fost binecuvântate de imaginea armonioasă a elevilor de școală în totalitate europeni, a străzilor și șoselelor lipsite de gunoaie și crime, a arhitecturii solide și elegante construită să dureze secole, nu doar câteva decenii.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, am trecut cu mașina prin decorul hidos pe kilometri întregi de blocuri vulgare de pe Miami Beach, plajă care, pe vremurile când era imaculată, trebuie să fi fost una dintre cele mai frumoase din lume. Privind spre Lacul Garda, mă gândesc cât de diferit este de orașul Miami și îmi cufund sufletul în aceste ape de smarald de la poalele Alpilor. Sate curate împeștrițează întinderile verzi ale munților și numai câteva dintre ele pun pete de culoare pe malurile lacului cu ape într-adevăr dulci, alimentate numai de puritatea râurilor de munte.

Lacul este înconjurat la nord de munți magnifici, ajungând cu vârfurile asemenea unor turlă albe până la cer. Culorile sunt cele mai vii pe care le poate întâlni undeva ochiul omenesc, iar în această casă de adorație albă, verde și albastră este ușor de înțeles că omul – dacă vrea să trăiască – trebuie să-și stăpânească rapacitatea.

Până când cei preocupați de conservarea ecologiei terestre nu vor deveni preocupați și de conservarea propriei noastre ecologii umane europene, planeta nu mai are nici o speranță de salvare a mediului ei ambiant.

Ce este o națiune?

În limba engleză, cuvântul nation este derivat din termenul latinesc nescare, care înseamnă „a se naște”. Sensul de generare sau descendență pe care-l conține acest cuvânt este inerent. În limba comună, are următoarea definiție (conform „Random House Webster’s Electronic Dictionary”):

națiune, s.

1. grup de persoane asociat cu un anumit teritoriu, care este suficient de conștient de unitatea lui pentru a căuta sau a posedă o trăsătură particulară proprie de guvernare.

2. teritoriul sau țara propriu-zisă.

Prin urmare, în adevăratul sens al cuvântului, națiunea definește un popor conștient de sine însuși, care caută o particularitate proprie de guvernare. Nu e numai un teritoriu sau o suprafață geografică, o „țară”.

O asemenea definiție exprimă magnific ceea ce au ajuns să însemne statele naționale moderne și explică tirania și suprema lipsă de unitate care caracterizează statul geopolitic, bazat nu atât pe o moștenire comună etnică, cât pe o formațiune politică impusă forțat de religie, titluri ereditare sau, pur și simplu, cuceriri.

Fiecare națiune are o particularitate guvernamentală proprie, fie că este compusă dintr-o rasă, fie că reprezintă o derivație etnică sau o multitudine de rase. Dintre națiunile apusene, cele mai armonioase sunt cele mai unite etnic, iar cele mai multiculturale și multirasiale sunt mai tensionate și mai alienate. Până și micile diferențe genetice dintre grupurile de aceeași rasă pot avea consecințe dramatice, mai ales în combinație cu divizarea religioasă. Putem vedea asemenea fenomene în Irlanda de Nord și în fosta Iugoslavie.

Dezintegrarea Iugoslaviei după căderea comunismului este un exemplu de triumf al principiului național. Creată artificial în cenușa Primului Război Mondial, după dezmembrarea Imperiului Austro-Ungar, Iugoslavia a fost constituită după criterii exclusiv politice. Realitățile cultural-etnice au fost ignorate. Numai impunerea dictaturii regale, în anii

'20, urmată de tirania comunistă, până în anii '80, au putut suprima jinduirile naționale și spirituale ale diverselor popoare din Iugoslavia. Sârbii, croații, bosniacii și celelalte minorități etnice își doreau guvernări care să le reflecte caracterele și moștenirile proprii. Pe măsură ce apăreau libertăți mai democratice, s-au produs și inevitabilele conflicte și diviziuni. Guvernarea democratică a adus cu sine o expresie mai fidelă a sentimentelor populare, în opoziție cu guvernările nefirești pe care le impusese puterea.

Guvernele fac adesea ca un segment etnic să-i impună altuia propria sa voință. Segmentul de la putere reprezintă de obicei majoritatea, dar uneori el poate fi minoritar. Când domină grupul majoritar, aproape întotdeauna există mai puține posibilități și motive de mulțumire pentru elementele minoritare. Când un grup etnic minoritar are putere asupra unei majorități, supresiunea politică și economică devine inevitabilă – altfel, minoritatea nu și-ar putea menține puterea. Forța motrice a naționalismului etnic există în toate națiunile unde trăiesc minorități apreciabile, fie că este vorba de Uganda sau de Statele Unite, de Zair sau de Noua Zeelandă. Cu cât sunt mai mari procentajele minoritare respective, cu atât e mai inevitabil conflictul. Acest conflict poate fi atenuat atunci când minorităților li se lasă o anumită măsură de autonomie în regiunile unde locuiesc.

Diferențele genetice imprimate de-a lungul a zeci sau chiar sute de mii de ani își găsesc expresia în particularitățile culturale, economice, sociale și politice unice. În sânul națiunilor, acestea se pot manifesta prin segregare socială, fie că este vorba de fuga albilor din America sau de cartierele distinctive ale irlandezilor catolici și scoțienilor protestanți din Irlanda de Nord. Deosebiriile dintre scoțieni și irlandezi sunt absolut minore în comparație cu prăpastia dintre scoțieni și ugandezi, sau dintre irlandezi și ugandezi – dar rămân totuși suficiente pentru a duce la ciocniri de voințe și culturi care rezultă în ură, tensiuni și violențe. Diferențele dintre populațiile de origine europeană sunt destul de mici pentru a fi preîntâmpinate prin interacțiuni sociale intense și o cultură unificatoare, după cum demonstrează exemplul Statelor Unite. În Irlanda de Nord, însă, diferența etnică este exacerbată de acuta diviziune religioasă, precum și de confruntarea politică de lungă durată. Combinația acestor trei factori duce la disensiuni aproape ireconciliabile.

Multiculturalismul nu poate fi impus decât prin tiranie; el nu este niciodată un rezultat al liberei voințe a poporului. Aproape în toate cazurile, guvernele care s-au angajat în politici de emigrare multirasială au făcut-o în opoziție cu voința poporului. Adversitatea populară larg răspândită la adresa emigrării, existentă în America, există și în toate celelalte națiuni care suportă o emigrare străină masivă. În Canada, Marea Britanie, Franța, Germania și Italia, sondajele opiniei publice dovedesc o împotrivire vehementă față de emigrare, pe când guvernele se angajează în direcții politice opuse.

Propunerea 187, pe care alegătorii din California au aprobat-o cu majoritate covârșitoare în 1994, căuta să restrângă finanțarea din banii contribuabililor a serviciilor guvernamentale pentru emigranții ilegali. Dar tribunalele i-au împiedicat implementarea. Ce se va întâmpla cu dorințele politice, sociale și culturale ale californienilor de baștină – cei care au făcut din capul locului ca statul lor să fie atât de atrăgător – când emigranții vor ajunge să reprezinte majoritatea electorală?

Adevărata libertate este posibilă numai în societățile care constă esențialmente dintr-o singură rasă și sunt orientate conform dorințelor și valorilor naturale ale acelei moșteniri.

Masiva emigrare spre America din ultimele decenii ale secolului al XX-lea și primele decenii ale secolului al XXI-lea, combinată cu ratele natalității minorităților finanțate din banii contribuabililor, vor duce la conflicte periculoase pentru înseși temeliile Americii. Dacă oamenii de origine europeană sunt conștienți, devotați și cu o voință puternică, vor învinge. Dacă sunt slabi, ei și toate operele lor, toate realizările lor materiale și însuși genotipul lor, vor dispărea măturate de necruțătoarele valuri ale istoriei.

În timp ce aflăm despre adevărata amenințare la adresa existenței noastre ca popor, am început să descopăr și atacul asupra unei alte structuri fundamentale și esențiale a poporului nostru: familia. Aceleași forțe egalitariste care proclamau egalitatea rasială susțineau că

diferențele fundamental-psihologice dintre sexe erau cauzate de condiționarea mediului ambiant. Și au început să submineze însăși structura de bază a familiei.

Capitolul zece  
Sex și societate  
Iat-o pe Jane

Iat-o pe Jane. E pilot militar.

Iat-o pe Susan. E pompier.

Iată-l pe John. E infirmier.

Iată-l pe Fred. Are grijă de casă și copii, în timp ce Susan stinge incendiile.

Acest text este reprezentativ pentru ceea ce găsesc cititorii în grădinițele noastre de copii. Simbolizează dogma egalității sexuale care sugerează că, în fond, e foarte normal ca femeile să fie piloți de vânătoare, militari combatanți, pompieri, tâmplari, iar bărbații să preia rolurile materne tradiționale. Premisa fundamentală a feminismului modern este aceea că, excepție făcând unele inconveniente biologice, bărbații și femeile ar avea o psihologie identică. Se spune că diferențele dintre bărbați și femei nu ar fi decât rezultatul „condiționării” din partea mediului înconjurător.<sup>302</sup>

În anii '60, principalele mijloace de informare și medii academice îi acordau noii zeițe a egalității sexuale un loc de mare cinste, lângă icoana egalității rasiale. Pe la începutul anilor '90, însă, sute de noi cercetări științifice împinseseră pendulul înapoi spre recunoașterea diferențelor sexuale, mintale și comportamentale înnăscute. Și totuși, instituțiile legale, sociale, de guvernare și de divertisment le ignoră și își continuă drumul pe calea lor feministă.

Desigur, în cartierul meu de categorie medie, Gentilly Woods, unde am crescut, nu eram la curent cu controversa despre diferențele sexuale. Știam că fetele erau diferite din mult mai multe puncte de vedere decât înfățișarea lor fizică. La o vârstă fragedă, fetele îmi displăcuseră pentru apucăturile lor feminine. În cele din urmă, ajungând la vârsta maturității, am început să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceste minunate deosebiri.

În gimnaziu, activitățile extrașcolare ale mele și ale prietenilor mei ne limitau contactele apropiate cu fetele. Jucam versiuni rudimentare de baseball, baschet, fotbal, lupte, box, leapșa și alte sporturi de contact fizic dur. Uneori, efectuam chiar și placări de fotbal american pe asfaltul negru și neiertător din fața casei. Nimic nu ne putea emoționa mai mult decât perspectiva unei excursii cu corturile, la vânătoare sau pescuit. Nouă ne plăceau filmele de război; fetele își doreau povești de dragoste. Noi ne apucam să demontăm motoarele și jucăriile ca să vedem ce anume le făcea să funcționeze (adesea, fără a mai reuși să le asamblăm corect la loc), în timp ce fetele preferau să-și îmbrace și să-și pieptene păpușile.

Am cunoscut o fată care făcea excepție de la regulă; se numea Ali Thompson și se juca aproape la fel de dur ca noi. Prefera să se cațăre în copaci și îi plăcea colecția mea de animale exotice. Totuși, avea și o latură feminină care o deosebea de prietenii mei și de mine și părea capabilă să evolueze prin ambele lumi fără a se simți complet la largul ei în nici una dintre ele, deși pe măsură ce creștea a devenit tot mai feminină.

Datorită nenumăratelor exemple din clasă, știam că fetele erau în general eleve mai bune și răspundeau mai elevat la întrebări. Pe măsură ce creșteam, la liceu, am început să mă apropiu de ele. Cu unele m-am împrietenit și, maturizându-mă, am început să le doresc, răspunzând la chemarea Naturii. Mă captivau cu curbele lor blânde și frumusețea fețelor, cu parfumurile lor delicate și felul elegant în care se mișcau. Când îmi vorbeau pe un ton gingaș, uneori cuvintele lor puteau fi aproape hipnotice, iar când eu vorbeam despre subiecte care mă pasionau, mă ascultau mai atent decât ar fi putut-o face orice băiat. Cântecele feminității lor devenea încet o minunată melodie. Prietenii mei și cu mine încă le mai consideram foarte diferite, dar acum deveniseră o sursă de atracție, frumoasă și misterioasă.

În liceul meu și în programele de televiziune, egalitatea sexuală era aproape la fel de omniprezentă ca și cea rasială. Totuși, întâmpina o acceptare populară mult mai redusă. În anii '60, albi, în special cei mai educați și mai bogați, rareori aveau de-a face cu negrii, iar negrii

pe care totuși îi întâlneau nu erau reprezentativi pentru oamenii de culoare tipici. Lipsa contactelor personale, combinată cu insidioasa propagandă egalitaristă, contribuiau la credința în egalitatea rasială. Spre deosebire de rasele diferite, în acea perioadă membrele sexului opus erau prezente peste tot. Deosebirile sexuale de comportament, foarte vizibile, ne făceau să acceptăm mult mai greu feminismul. Pentru majoritatea bărbaților și a femeilor era evident că diferența nu se rezuma numai la particularitățile morfologice și anatomice.

Pe la jumătatea anilor '60, instituția socială decreta insistent că nu existau nici un fel de deosebiri vitale între bărbați și femei, cu excepția celor insuflate prin educație.<sup>303</sup> În anii '90, egalitariștii sexuali se retrăseseră din fața valului de dovezi științifice care arată că genetica și biologia conturează diferențele acute de comportament dintre bărbați și femei.

Spre deosebire de problema rasială, n-am intrat în conflict cu viziunea generalizată despre egalitatea sexuală. La vremea când mi s-a format interesul de a studia acest subiect, citisem deja multe cărți și articole științifice despre puterea genelor de a influența inteligența și comportamentul indivizilor și ale raselor. Mi se părea logic că deosebirile psihologice dintre sexe rezultă de pe urma influențelor genetice, nu numai ca rezultat al simplei condiționări sociale.

Jumătatea anilor '80 a cunoscut o schimbare radicală în comunitatea științifică. Mulți sociologi, psihologi, biologi, anatomi, fiziologi și geneticieni publicaseră noi studii importante care expuneau detaliat diferențe sexuale inerente și accentuate de comportament, ajungând cu mult dincolo de cele referitoare strict la procreație. Probele erau atât de abundente, încât au început să se infiltreze chiar și în cultura populară.<sup>304</sup> Oamenii au început să spună despre bărbați și femei că erau drept-cerebrali și stâng-cerebrali.<sup>305</sup>

Pentru mine, diferențele dintre psihologia bărbaților și cea a femeilor nu prezentau nici pe departe o importanță la fel de mare ca aceea a problemei rasiale. Totuși, era un subiect fascinant, care avea o mare importanță pentru viețile, valorile, atitudinile, politica și, desigur, dezvoltarea noastră evolutivă.

#### Sexul cerebral

O dată cu dezvoltarea computerelor moderne, a microscopelor electronice și a altor progrese tehnologice, cercetarea și înțelegerea geneticii au evoluat dramatic. Realizări recente, ca M.R.I. (imageria cu rezonanță magnetică), ultrasunetele, scanările C.A.T. și imageria pe bază de impulsuri electrice le-au dat oamenilor de știință posibilitatea să măsoare cu precizie dimensiunile și arhitectura creierului, și chiar să studieze cum funcționează creierul oamenilor în viață.

Deși inițial fusese incorect politic să se studieze diferențele rasiale sau sexuale, explozia cunoștințelor genetice a dus inexorabil la o mai mare cunoaștere a diferențelor sexuale și rasiale inerente.<sup>306</sup>

Un exemplu al felului în care studiile adiacente au dus la înțelegerea diferențelor sexuale îl oferă cercetările psihologului Herbert Landsell, din Bethesda, Maryland.<sup>307</sup> Studiind pacienții care suferiseră intervenții chirurgicale pe creier, Landsell a constatat că aceia cărora li se înlăturaseră părți din emisfera dreaptă manifestau efecte psihologice frapant de diferite de ale celor care rămăseseră fără porțiuni ale emisferei stângi. Landsell și mulți alți cercetători au dovedit că latura stângă a creierului influențează mai mult aptitudinile verbale, cum ar fi cititul, scrisul și vorbitul, precum și procesarea ordonată a informațiilor. Oamenii care suferă vătămări în partea stângă a creierului au adesea dificultăți de vorbire și de prelucrare a informațiilor într-o modalitate ordonată. Cei cărora le-a fost vătămată emisfera cerebrală dreaptă își pierd simțul de orientare, înțelegerea spațială și capacitatea de a răspunde corect la testele de inteligență abstractă. Adeseori se rătăcesc, câteodată chiar și în propria lor casă. Partea dreaptă a creierului procesează informațiile vizuale și relațiile spațiale.<sup>308</sup>

Landsell a constatat că, atunci când emisfera stângă a creierului e vătămată, bărbații își pierd cea mai mare parte a facultăților de limbaj, dar femeile aflate în aceeași situație și le păstrează. De fapt, bărbații riscau de trei ori mai mult să-și piardă aptitudinile de exprimare decât femeile care suferiseră în exact aceeași zonă a creierului. Când bărbații erau vătămați în



partea dreaptă a creierului, își pierdeau facultățile pentru testele I.Q. abstracte (așa cum s-a demonstrat), pe când femeile nu erau decât foarte puțin afectate.<sup>309</sup>

Toate aceste cercetări indicau că, în vreme ce fiecare parte a creierului se concentrează asupra anumitor aptitudini și activități, creierul bărbaților are funcții mult mai precis divizate și specifice. La femei, ambele jumătăți ale creierului se angajează în funcțiile spațiale și verbale.

În ultimii ani s-au efectuat multe studii care au cartografiat distribuția activității electrice a creierului în timp ce se desfășoară anumite funcții. Acestea au arătat consecvent că activitatea electrică a bărbaților se concentrează în primul rând în partea dreaptă a creierului, atunci când răspund la teste abstracte, pe când activitatea electrică a femeilor e mai echilibrată între ambele emisfere.

Un factor al acestei diferențieri este corpus callosum, țesutul care unește cele două emisfere și coordonează comunicarea între ele. Corpul calos este apreciabil mai mare la femei, în raport cu greutatea creierului, și are mai multe conexiuni.<sup>310</sup> Cercetările au arătat că fluenta și articularea se corelează cu numărul de conexiuni dintre emisfere.<sup>311</sup> Acesta este motivul biologic pentru care, în cadrul multor studii, femeile au manifestat aptitudini verbale superioare celor ale bărbaților.

Înțelegerea diferențelor cerebrale dintre bărbați și femei m-a ajutat să încep descoperirea profundelor deosebiri psihologice dintre sexe, care se reflectă în feluritele talente, aptitudini și chiar atitudini diferite față de viață.

Examinând deosebirile comportamentale dintre sexe, am studiat mai întâi diferențele fizice ale creierului, apoi ramificațiile psihologice. A devenit evident de la bun început că deosebirile dintre creierul bărbatului de nivel mediu și cel al femeii de aceeași rasă sunt mult mai puțin accentuate decât cele dintre creierul unui alb și cel al unui negru de același nivel. Totuși, distincțiile sexuale clare din funcția și arhitectura creierului rezultă în diferențe nete ale facultăților mintale și personalității sexelor.

În prezent, s-a acceptat faptul că femeile îi depășesc pe bărbați în părțile verbale ale testelor I.Q., iar bărbații manifestă aptitudini mai mari în părțile abstracte ale testelor.<sup>312</sup> În matematicile superioare, diferența este frapantă.<sup>313</sup> În cadrul celui mai cuprinzător studiu întreprins vreodată asupra acestui subiect, Dr. Julian Stanley și Dr. Camilla Benbow au grupat după sexe cei mai buni studenți la matematică.<sup>314</sup> Băieții au avut de treisprezece ori mai multe șanse decât fetele să se înscrie în categoria supremă. Pe de altă parte, fetele prezentau o superioritate izbitoare la aptitudinile verbale.

Fetele învață să vorbească mai devreme decât băieții<sup>315</sup> și dau rezultate mai bune la scris, citit, gramatică, ortografie și punctuație.<sup>316</sup> Comunică mai fluent și mai clar. Băieții suferă aproape exclusiv de defecte de vorbire ca bâlbâiala și depășesc cu aproape patru la unu numărul fetelor în clasele ajutătoare pentru citire.<sup>317</sup> De asemenea, femeile se pricep mai bine la organizare și la dispunerea obiectelor și a acțiunilor într-o succesiune ordonată.

Dr. Camilla Benbow nu voia să descopere asemenea rezultate privitoare la deosebirile dintre sexe. Între timp, s-a convins de baza biologică a diferenței. „După cincisprezece ani de căutare a unei explicații ambientale, fără nici un rezultat, am renunțat“, declară ea.<sup>318</sup>

Cea mai vizibilă diferență între sexe, pe lângă sistemul reproducător și morfologia trupului, constă în deosebirile de caracter identificate ca masculin și feminin. În ultimii ani ai secolului al XX-lea, oamenii de știință au făcut descoperiri care ofereau probe concludente că factorii genetici și biologici de altă natură sunt principalele forțe care determină comportamentul diferit al sexelor. Acestea arată și o componentă biologică accentuată a homosexualității, a devierilor sexuale și a comportamentelor sexuale dispartate care distrug armonia conjugală.<sup>319</sup>

Într-un capitol anterior despre evoluția raselor, am discutat faptul că evoluția rasei de culoare în Africa a dus la un sistem diferit de imperative pentru bărbații negri, față de bărbații albi din Europa și Asia. În Europa, forțele evolutive au favorizat genele bărbaților care își protejau și aprovizionau nevestele și copiii. Clima aspră a erelor glaciare a favorizat și ea

nucleul familial, spre deosebire de poligamia din Africa sub-sahariană. Datorită dependenței femeilor de bărbați în regiunile cu climă rece, cele mai mari șanse de supraviețuire le aveau femeile mai selective, de o promiscuitate sexuală mai redusă. Dacă își dăruiau prea ușor favorurile sexuale bărbaților singuri, genele lor și cele ale copiilor lor riscau să dispară mai curând în condițiile incredibil de aspre ale vieții.

Diferențele fundamentale dintre arhitectura creierului bărbătesc și a celui femeiesc au dus la atracția sexuală, precum și la dificultăți sociale și familiale.<sup>320</sup> Pentru ca rasa să supraviețuiască, bărbații trebuia să simtă atracție sexuală pentru femei, iar femeile pentru bărbați. Astfel, fiecare sex era caracterizat printr-o particularitate inherentă în structura creierului, care făcea creierul masculin și pe cel feminin să se simtă atras de caracteristicile sexului opus. Datorită diviziunii muncii între bărbați și femei – bărbații vâneau, iar femeile culegeau fructe și creșteau copii – creierul celor două sexe s-au dezvoltat spre a facilita aceste îndeletniciri. Vânătoarea necesită aptitudini spațiale mai evoluate, pe când maternitatea are nevoie de talente verbale mai mari. Vânătoarea presupune agresivitate, individualism și curajul asumării riscurilor, în vreme ce maternitatea cere un sistem întreg de priceperi speciale, ca altruismul, evitarea riscurilor și supunerea individuală față de nevoile copilului.

Dacă înțelegem aceste impulsuri, comportamente și aptitudini genetice formate de-a lungul a milioane de ani de dezvoltare evolutivă, putem începe să percepem deosebirile fundamentale dintre bărbați și femei, în multe zone ale vieții moderne.

XY, XX – Doar o parte din povestea sexului

La ora de biologie din liceu, până și cei mai distrați elevi deveneau atenți când profesorul vorbea despre reproducerea sexuală. Chiar și cei mai înceți la minte au învățat că, atunci când un cromozom X al mamei se împerechează cu un cromozom Y de la tată, copilul va fi băiat, iar când sperma tatălui fertilizează ovulul cu un cromozom X, se va naște o fată. XX înseamnă fată, XY înseamnă băiat.

În ultimii treizeci de ani, știința a demonstrat că teoria de mai sus nu este obligatoriu valabilă în toate cazurile.<sup>321</sup> Dacă un embrion XY masculin genetic este lipsit de hormonii masculini, copilul nou-născut va arăta și se va comporta în general ca o fată, având chiar și organe sexuale asemănătoare cu cele feminine. Iar dacă un embrion XX feminin genetic este expus unor mari cantități de hormoni masculini, se va comporta și va arăta în general ca un bărbat aproape normal.

În apropierea vârstei de șase săptămâni, sexul fătului este programat.<sup>322</sup> Dacă e băiat, planul genetic al fătului produce celule care fabrică mari cantități de testosteron și alți androgeni. Acești hormoni, în combinație cu A.D.N.-ul, dirijează construirea copilului, la fel cum un fabricant de jucării modelează o păpușă sau un soldat. Dacă e programată genetic o fată, mașinăria produce doar o cantitate foarte mică de testosteron, fătul se dezvoltă în consecință și se naște o fată.

Faptul dacă fătul se dezvoltă pe calea masculină sau cea feminină depinde în cea mai mare măsură de prezența sau absența hormonilor masculini, și în primul rând a testosteronului. De fapt, creierul natural are o formă de bază feminină și numai scaldarea fătului în mari cantități de hormoni masculini îl poate transforma într-un organ cu structură masculină. La fătul în vârstă de șase săptămâni, hormonii masculini există într-o cantitate cam de patru ori mai mare decât cea întâlnită în copilărie. Secreția lor se va accentua din nou la vârsta pubertății. Când au loc treceri ale pragurilor în creier, nivelurile de testosteron cresc.

Cantitatea de testosteron introdusă în făt, precum și momentul introducerii ei, pot afecta dramatic atât structurile fizice ale organelor sexuale, cât și arhitectura creierului. Un făt de sex masculin poate să fi avut suficienți hormoni masculini pentru a se naște cu organe sexuale bărbătești, dar insuficienți pentru a-i configura creierul într-o orientare masculină. Când se întâmplă acest lucru, copilul are anatomie și morfologie masculină, dar creier feminin. Din punctul de vedere al creierului, este o fată închisă într-un trup de băiat. Pe de altă parte, unui făt de sex feminin i se pot dezvolta organe sexuale feminine, după care

primește o mare cantitate de hormoni masculini care vor sfârși prin a-i constitui un creier cu configurație masculină – un băiat captiv în corpul unei fete.<sup>323</sup>

Procesul poate fi arătat într-un număr de studii efectuate cu cobai de laborator. În sens genetic, aceștia nu se află chiar atât de departe de oameni, pe scara evolutivă. Au creier, sistem nervos central, aparate reproducătoare și organe sexuale similare, și testosteron. Este ușor să se studieze efectele hormonale asupra dezvoltării creierului la cobai, pentru că aceștia se nasc neputincioși, cu un creier în stadiu minim de dezvoltare. Creierul puiului de cobai nou-născut se află la un nivel de dezvoltare corespunzător cu al unui fœtus uman puțin mai vârstnic de șase săptămâni: perioada critică în care se stabilește identitatea sexuală.

Când cercetătorii castrează un pui de șobolan nou-născut mascul, acesta devine în esență o femelă<sup>324</sup>, căreia i se dezvoltă caracteristicile creierului feminin.<sup>325</sup> La femelele de cobai, jumătatea stângă a creierului e mai groasă, pe când la masculi este mai groasă jumătatea dreaptă.<sup>326</sup> Hipotalamusul are o configurație masculină și feminină distinctivă, iar sexele diferite au lungimi diferite ale conexiunilor din celulele nervoase și ale căilor spre diferitele zone ale creierului. Pe lângă faptul că un creier de cobai genetic masculin castrat își formează o structură cerebrală feminină, și comportamentul individului îl va imita pe cel feminin. El va deveni mai puțin agresiv decât masculii tipici și le va face curte masculilor, după obiceiul femelelor.

Pe de altă parte, când oamenii de știință injectează hormoni masculini unui pui de cobai nou-născut de sex feminin, celulele cerebrale ale acestuia se vor configura într-o arhitectură masculină. Femelele de cobai masculinizată va adopta modelul comportamental masculin, va încerca să încalce alte femele și va denota niveluri de agresivitate tipic masculine.

Cercetătorii au obținut un rezultat aproape identic cu maimuțele Rhesus, șoarecii și un număr de alte animale. Când le injectează mamelor gravide hormoni masculini, în etapa de dezvoltare care corespunde cu formarea creierului la embrionul omenesc, maimuțelor feminine genetic li se conturează configurații masculine în creier<sup>327</sup> și, ulterior, sisteme comportamentale masculine, de agresivitate și comportament sexual. După injectarea mamelor gravide cu hormoni feminini, cum ar fi estrogenul, care tind să blocheze hormonii masculini ai fœtusului, masculii se nasc cu o structură feminină a creierului și prezintă sisteme comportamentale feminine.<sup>328</sup>

Aceleași rezultate se pot constata, în cazul omului, la numeroșii copii ai căror mame au primit cantități anormale de hormoni masculini în perioada de dezvoltare a creierului fœtusului. Hormonul masculin în cantitate mai mare sau mai mică poate proveni dintr-un număr de surse. Cea mai comună cauză poate fi deficitul genetic al producției fœtale de hormoni. Mecanismul endocrin al fœtusului însuși poate fi de asemenea afectat de medicamente sau de regimul alimentar. În plus, hormonii masculini sau inhibitorii hormonilor masculini pot fi ei înșiși introduși în organismul fœtusului prin intermediul secreției hormonale a mamei, ori prin asimilarea de droguri sau medicamente. O sursă principală de niveluri hormonale anormale constă în tumorile glandelor suprarenale sau ovariene ale mamei însărcinate.

Oamenii de știință au urmărit dezvoltarea copiilor născuți de mame care trecuseră prin afecțiuni medicale favorabile producerii unui nivel hormonal anormal, sau care consumaseră medicamente ce putuseră afecta nivelul hormonal al copilului aflat în respectivul stadiu de dezvoltare fetală. Probele obținute din aceste studii sunt dramatice.

O anumită afecțiune a femeilor, numită sindrom androgenital, rezultă în producția unui hormon de tip masculin. Femeile gravide care sufereau de această maladie au născut fete cu organe feminine normale dar, uneori, și organe masculine subdezvoltate.<sup>329</sup> Anomaliile de tip masculin pot fi remediate ușor prin intervenție chirurgicală, însă creierul s-a dezvoltat adesea și el în sens masculin, rezultând într-un comportament masculin caracteristic. Fetele născute în asemenea condiții sunt în mod tipic mai agresive, caută compania băieților, mai degrabă decât pe aceea a fetelor, resping păpușile în favoarea mașinuțelor, a soldaților și a

cuburilor de construit, nu le interesează îmbrăcămintea feminină și manifestă o evoluție mai lentă a aptitudinilor scrisului și ale cititului.

Ceea ce a dezvăluit succesiunea de studii este faptul că rolurile descrise tradițional ca fiind de gen bărbătesc sau femeiesc au o bază biologică atât de solidă, încât adeseori înving influențele ambientale oricât de puternice.

John care a devenit Joan care a devenit John

În 1973, un cercetător sexolog, Dr. John Money<sup>330</sup>, în cadrul unui articol de cercetare bine primit și căruia i s-a făcut multă publicitate, a argumentat că rolurile sexuale au un caracter plastic și sunt formate în primul rând prin condiționare.<sup>331</sup> Articolul lui se concentra asupra unui copil anonim, pe care autorul îl numea „John“. Când avea numai câteva luni, lui John i s-a făcut o operație de remediere a unei circumcizii defectuoase. Accidental, chirurgul i-a amputat penisul. Urmând sfatul medicului, părinții au aprobat transformarea copilului în fată (care se aplică adesea în cazurile de acest gen, pentru că organele genitale feminine sunt mai ușor de modelat decât cele masculine). Medicii i-au extirpat testiculele și restul de penis și i-au construit pe cale chirurgicală un vagin. Părinții l-au crescut pe John ca pe o fată. I-au schimbat numele în Joan, au îmbrăcat copilul și l-au educat ca și cum ar fi fost fată, iar mai târziu i-au administrat tratamente cu hormoni feminini, fără a-i spune niciodată adevărul despre tragicul accident. Au fost angajate până și doctorițe psihiatre, pentru a ajuta la conformarea identității feminine a copilului.

Doctorul Money a scris un articol despre acest copil și, ignorând un număr de semnale de avertisment, a raportat că la o vârstă timpurie Joan se adaptase bine la noul rol sexual, cu ajutorul puternicii condiționări psihologice din partea părinților. Cercetătorii, scriitorii și mijloacele de informare populare feministe citau cazul lui Joan ca dovadă concludentă că rolurile sexuale nu sunt decât rezultatul mediului ambiant, nu al biologiei.<sup>332</sup>

În 1997, Dr. Milton Diamond de la Universitatea din Hawaii-Manoa, Honolulu, și Dr. H. Keith Sigmundson, de la Ministerul Sănătății din Victoria, Columbia Britanică, au publicat un articol de fond care urmărea evoluția cazului lui John-cel-transformat-în-Joan.<sup>333</sup> Articolul dezvăluia o întorsătură surprinzătoare a evenimentelor din evoluția lui Joan.

Încă din copilărie, Joan încercase în repetate rânduri să urineze stând în picioare.<sup>334</sup> Mama ei încercase să-i arate cum să se fardeze, dar Joan prefera să-și imite tatăl, bărbierindu-se. Respingea păpușile și rochiile. Prefera compania băieților. La vârsta de doisprezece ani, a primit hormoni feminini și i-au crescut sânii. A început să fie extrem de nefericită și să se gândească la sinucidere. În sfârșit, fără a-și cunoaște adevărata identitate sexuală, la paisprezece ani a refuzat să mai continue tratamentele hormonale și să mai trăiască asemenea unei fete. În acel moment, părinții, în lacrimi, i-au spus despre tragica greșeală a chirurgului. Deși vestea a revoltat-o în mod firesc, starea dominantă a lui Joan a fost de ușurare. Ea a spus: „Pentru prima oară, totul căpăta un sens și înțelegeam în sfârșit cine și ce eram.“

Joan și-a preschimbat din nou numele în John, a solicitat injecții cu hormoni masculini, și-a făcut o mastectomie și, în cele din urmă, și-a aplicat prin faloplastie un penis din grefe de piele. Mai târziu, John s-a căsătorit, a adoptat copii și s-a readaptat admirabil de bine, după tot calvarul prin care trecuse.

Originile homosexualității

Psihologia clasică portretiza odinioară homosexualitatea ca fiind un produs al experiențelor sexuale din adolescență, al comportamentului și al atitudinii părinților, chiar și al ordinii la naștere. Atât literatura populară cât și cea academică erau atât de împănate cu explicații ambientaliste, încât părinții homosexualilor își puneau adesea întrebarea: „Unde am greșit?“ Credeau că homosexualitatea fiului sau a fiicei lor era rezultatul unui lucru pe care-l făcuseră sau nu-l făcuseră ei. La fel cum a explicat configurațiile comportamentale feminine și masculine, biologia oferă și cea mai convingătoare explicație a preferințelor sexuale, recunoscând că și mediul ambiant poate juca un rol.

Pionierul în dezvoltarea rolului biologiei pentru alegerea partenerilor a fost Doctorul Gunter Dörner.<sup>335</sup> Dr. Dörner a descoperit că aspectele creierului asociate cu sexul sunt dispuse secvențial.<sup>336</sup> În studiile efectuate pe șobolani, el a constatat că masculii, cu cât sunt castrați mai târziu, cu atât devin mai puțin feminini. Pe de altă parte, femelele de cobai sunt masculinizate prin introducerea hormonilor masculini în diferite stadii ale dezvoltării lor timpurii. După un studiu meticulos și detaliat, Dr. Dörner a ajuns la concluzia că există trei niveluri ale dezvoltării sexuale. El le numește: 1) centrii sexuale (cu referire la organele sexuale propriu-zise), 2) centrii de împerechere (zonele creierului care afectează preferința față de parteneri) și 3) centrii de rol (zonele din creier care determină comportamentele și aptitudinile tipice ale rolurilor sexuale, cum ar fi facultățile verbale în raport cu facultățile spațiale).<sup>337</sup>

Fiecare centru de dezvoltare poate fi afectat dramatic în timpul perioadei sale de maturizare. Preferințele privitoare la parteneri se stabilesc la nivelul centrului de împerechere. Probele sugerează că acest fenomen are loc în primul rând în hipotalamusul cerebral. Etapa finală de dezvoltare îi aparține centrului de rol, care determină arhitectura creierului. Acest centru afectează nivelurile de agresivitate, aptitudinile verbale și spațiale, etica individualistă sau de grup.

În termenii preferințelor sexuale, Dörner a constatat că hipotalamusul homosexualului bărbat se comportă exact în același mod ca hipotalamusul femeii normale. Când i se injectează estrogen, hipotalamusul femeii reacționează producând și mai mult estrogen. La bărbații heterosexuali cărora li se injectează estrogen, hipotalamusul nu produce nici un supliment de hormon feminin. Totuși, la bărbații homosexuali injectați cu estrogen, producția sporită de estrogen este similară cu aceea a femeii normale. Acest lucru pare să ofere probe concludente că zona creierului care se ocupă cel mai mult de preferințele de împerechere sexuală este diferită fizic la majoritatea homosexualilor.

Există multe alte studii importante care explică rolul biologic în cea mai mare parte a cazurilor de comportament homosexual – dar nu în toate. Un studiu a investigat pe termen lung o sută treizeci și șase de copii ale căror mame urmaseră tratamente cu hormoni feminini în timpul sarcinii.<sup>338</sup> Acei copii prezentau o probabilitate dublă de a rămâne necăsătoriți față de cei ale căror mame nu urmaseră asemenea tratamente. Studiile asupra fetelor care cunoscuseră niveluri înalte de hormoni masculini în perioada intrauterină au dezvoltat alte trăsături comportamentale masculine, ca respingerea păpușilor și, mai târziu în viață, tendința spre atitudini bisexuale și homosexuale.

Până și starea de stres a mamei poate reduce cantitatea de hormoni masculini din embrionul de sex masculin.<sup>339</sup> Femelele de cobai care sunt supuse unui stres accentuat nasc pui masculi ce se simt atrași de alți masculi. La oameni, perioadele de stres corespunzătoare intervin în vreme de război sau de calamități. Într-un studiu asupra copiilor născuți în Germania în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, homosexualitatea a fost constatată cu o frecvență mai mare decât la bărbații născuți în perioadele de pace dinainte și de după război. Cea mai înaltă rată a homosexualității masculine se găsește la copiii concepuți și născuți în perioadele cele mai distrugătoare și stresante din ultimele luni ale războiului.

Ipoteza centrilor sexuali oferă o explicație și pentru unele forme tipice de comportament homosexual. Majoritatea homosexualilor au aceeași concepție de promiscuitate asupra sexului ca a multor bărbați heterosexuali; îl consideră un scop în sine, nu neapărat asociat cu o relație de afecțiune.<sup>340</sup> Configurația cerebrală masculină, asociată cu preferința de împerechere feminină (preferință față de bărbați) rezultă frecvent într-un număr de contacte sexuale anormal de mare, homosexualul de categorie medie având mult mai multe relații sexuale cu parteneri diferiți decât un bărbat heterosexual. Amprenta masculină a rolului sexual continuă să predomină, dar centrul de împerechere, probabil asociat cu hipotalamusul, este anormal. Desigur, unii homosexuali sunt efeminați și manifestă configurații comportamentale feminine mai normale. În cazul acestor homosexuali, pe lângă centrul de împerechere a fost afectat și centrul de rol.

Ajungând la o înțelegere a factorilor biologici care determină homosexualitatea, putem explica de ce aceasta, precum și alte aberații sexuale, se manifestă mult mai frecvent la bărbați decât la femei. Când înțelegem că baza creierului are de fapt o natură feminină, și numai introducerea hormonilor masculini o poate transforma în sens masculin, devine evident că în evoluția creierului masculin pot interveni mult mai multe anomalii. Dacă un creier feminin suferă puține influențe hormonale, el se va dezvolta normal. Nu e de mirare că bărbații tind mult mai mult să devină homosexuali decât tind femeile să ajungă lesbiene. De asemenea, bărbații au o mult mai mare predispoziție spre travestire sau îmbrățișarea altor forme ale devierilor sexuale.

#### Viitorul homosexualității

Cercetările au mai arătat și că biologia nu este singurul factor în cazul homosexualității și al altor genuri de comportament sexual deviant. Desigur, există unii homosexuali care nu au avut dezechilibre hormonale anormale, precum și mulți bărbați heterosexuali bine adaptați social care au un creier de orientare feminină, în urma nivelurilor hormonale anormale din perioada fetală. Însă pare destul de clar că tendințele spre homosexualitate sunt înrădăcinate cel puțin la fel de adânc în biologie ca și în condiționare. Configurația creierului homosexual este rezultatul unor niveluri endocrine anormale în perioada de dezvoltare a structurilor cerebrale care afectează preferințele de împerechere. Sursa acestor niveluri hormonale poate subzista pur și simplu în genele care afectează arhitectura creierului, sau în genele care determină producția de hormoni ce influențează această arhitectură. Pe lângă factorii genetici ai fătului, nivelurile hormonale în etapele critice de dezvoltare fetală pot fi afectate și de condițiile hormonale din organismul mamei. Aceste condiții pot fi determinate de configurația genetică a mamei, sau de starea ei patologică, de regimul alimentar ori de tratamentul medicamentos.

Comunitatea homosexuală a salutat cu entuziasm vestea că se dovedise pe cale științifică influența biologiei în comportamentul homosexual.<sup>341</sup> Argumentul homosexualilor este acela că, pentru ei, homosexualitatea este o stare naturală și nu trebuie să fie condamnați pentru că fac ceea ce le dictează propria lor natură. Exact din același motiv, unii „ortodocși“ în sens religios consideră știrea o amenințare. Aceștia nu vor să accepte ideea că Dumnezeu a creat unii oameni orientați biologic spre homosexualitate.<sup>342</sup> Totuși, trebuie să recunoaștem cu curaj că același Dumnezeu permite ca unii oameni să se nască geniali ca Shakespeare sau înapoiți mintal. Unii oameni se nasc cu boli îngrozitoare, iar alții rămân sănătoși până la adânci bătrâneți, în pofida celor mai neigienice năravuri.

Faptul că unii oameni au tendințe homosexuale înnăscute nu înseamnă neapărat că acestea sunt naturale sau normale, din punct de vedere al speciei. Pot fi „normale“ pentru ei, da, dar nu și pentru comportamentul omenesc și valorile societății în general. Pentru unii, comportamentul criminal este o expresie la fel de naturală ca și talentul muzical pentru alții. Dar comportamentul criminal nu este în nici un caz dezirabil în societate. Nu echivalează homosexualitatea cu criminalitatea, însă e clar că există multe trăsături native care pot fi dăunătoare. Simplul fapt că o caracteristică e congenitală nu înseamnă că aceasta va fi obligatoriu și sănătoasă sau „normală“.

Până în 1973, Asociația Psihiatrilor Americani a declarat homosexualitatea o dezordine mintală, o problemă tratabilă asemenea schizofreniei, eventual (homosexualitatea este adeseori un simptom secundar al tulburărilor mintale grave, cum ar fi schizofrenia).<sup>343</sup> Abia în 1990, I.N.S. (Serviciul de Emigrare și Asimilare) și-a schimbat atitudinea care îi considera pe homosexuali vizitatori și emigranți indezirabili.<sup>344</sup> Cu toate că psihologii au înregistrat unele succese limitate în schimbarea dorințelor sexuale ale homosexualilor (în primul rând, ale celor de tip „condiționat“), ei au avut mult mai mult succes în ajutorul acordat numai pentru a se adapta la propria lor condiție.

În medie, homosexualii mor la o vârstă mult mai timpurie decât heterosexuali, din cauza mai multor maladii. Ei suferă de probleme mintale, de la depresii până la psihoze și au o rată a sinuciderilor mult mai ridicată decât cea a heterosexuailor. Homosexualii și alți devianți

sexuali au o reprezentare mult mai numeroasă în infracțiuni ca omuciderea în masă, seducerea copiilor și pedofilia. Homosexualii bărbați au sedus și molestat milioane de băieți minori. Obiceiurile lor sexuale necurate și stilul de viață ultra-promiscuu au rezultat în propagarea celei mai grave boli transmisibile din acest secol, spectrul S.I.D.A., care a ucis nu numai milioane de homosexuali, ci și milioane de heterosexuali, inclusiv cei care au contractat virusul H.I.V. prin transfuzii de sânge.

Nu încapă nici o îndoială că un comportament homosexual iresponsabil alimentează flagelul S.I.D.A. Această epidemie ar trebui să fie privită ca un oribil scandal și un motiv de rușine pentru comunitatea Gay. În schimb, activiștii anti-S.I.D.A. îi condamnă pe heterosexuali că „nu fac destul” pentru a găsi un tratament contra S.I.D.A.<sup>345</sup> De asemenea, „Boala Gay” a dus la apariția unor cheltuieli medicale și de altă natură care au sustras miliarde de dolari din economie și la un procentaj disproporționat de cheltuieli afectate cercetărilor medicale. Studiile asupra S.I.D.A., cu statutul lor de modernitate și corectitudine politică, au deturnat banii de cercetare necesari pentru boli și afecțiuni care implică mult mai multe persoane. De exemplu, guvernul american cheltuiește pentru studiile S.I.D.A. mai mult decât pentru cercetările asupra cancerului, boală de care suferă și mor cu milioane de oameni mai mulți decât bolnavii de S.I.D.A. Puține victime ale cancerului beneficiază de șansele care li s-au acordat homosexualilor, căci „victimele” S.I.D.A. contractă în mod tipic boala angajându-se iresponsabil în relații sexuale cu un coeficient ridicat de risc.

Și toate acestea au pornit de la un virus care putea fi oprit în loc prin cea mai simplă responsabilitate și schimbare de conduită printre homosexuali înșiși. În schimb, mulți homosexuali continuă să-și afișeze public promiscuitatea stilului de viață, în parăzile și convențiile Gay care adeseori sunt indecente sexual.

Crudul adevăr este că homosexualitatea e dăunătoare, involutivă, nesănătoasă și inestetică. Ea duce la boli, inadaptare, suicid și o întreagă pleiadă de alte neajunsuri sociale. Faptul de a spune că e firească pentru cei care o practică nu îi reduce cu nimic nocivitatea. S-ar putea susține că și variola e naturală și, prin urmare, n-ar trebui să fie eradicată, sau chiar că virusul H.I.V. este o formă de viață creată de Dumnezeu, pe care nu avem nici un drept s-o exterminăm. Simpatizez cu calvarul homosexualilor și sunt întristat de pierderile lor pe planul sănătății, al fericirii și al vieților omenești. Deși homosexualitatea este adeseori portretizată ca un stil de viață inofensiv, lăsând la o parte caracterizările ei superficial-umoristice, ea rămâne o comportare care adeseori îi vatămă atât pe participanți, cât și restul societății.

Ce s-ar putea face pentru a ușura atât situația homosexualilor, cât și pe a celorlalți afectați de ei? Pentru cei care își încep viața în condiții biologice normale, moravurile și valorile societății noastre pot influența în mare măsură adoptarea comportamentului homosexual. Prima cale de a ușura suferințele asociate cu comportamentul homosexual condiționat este aceea de a schimba însăși condiționarea. Dacă mijloacele de informare populare ar avertiza cu privire la consecințele comportamentului homosexual, iar dacă homosexualii flagranți s-ar retrage într-o poziție mai discretă, conformă cu tabuurile societății, puțini oameni normali biologic, mai ales aflați la vârste vulnerabile, ar ajunge să experimenteze sau să adopte un asemenea stil de viață. Așa ceva ar ajuta la orientarea celor de la periferia biologic-sexuală spre normele heterosexuale, și mulți mai puțini dintre cei cu creierul neorientat biologic spre homosexualitate s-ar mai converti la comportamentul homosexual.

Faptul că în zilele noastre homosexualitatea e aprobată ca un stil de viață absolut acceptabil, de către instituțiile de învățământ și mass-media, îi face pe tineri mult mai susceptibili față de seducția și orientarea homosexuală. Așa cum am arătat anterior, bărbații homosexuali au cea mai promiscuă și agresivă sexual orientare din toate. Aprobarea de către mass-media a stilului de viață homosexual degenerat echivalează cu a promova acceptabilitatea drogurilor, a fumatului sau a consumului de băuturi alcoolice de către copii. Trista realitate este aceea că homosexualitatea reduce media de viață mult mai drastic decât fumatul, băutul sau consumul ocazional de droguri. Putem accepta dreptul homosexualilor de

a-și trăi viața așa cum vor ei, dar societatea nu trebuie în nici un caz să susțină în mod nechibzuit un asemenea mod de viață.

Putem înțelege suferințele și alienarea homosexualilor într-o societate orientată spre stilul de viață heterosexual. Și, desigur, putem privi cu compasiune chinurile cauzate adeseori de problemele fizice și mintale ce rezultă de pe urma acestei condiții. Dar nu are nici un sens să ne mințim, spunând că o asemenea orientare sexuală e perfect normală. Dacă homosexualitatea ar fi cu adevărat normală, nici măcar n-am exista, pentru că supraviețuirea speciei noastre se realizează prin heterosexualitate. Nici pe bolnavii de tuberculoză nu-i condamnăm și nu-i batjocorim, dar nici nu le spunem tinerilor că e acceptabil să adopte stiluri de viață care-i expun riscului de a contracta această boală.

Sunt convins că există homosexuali responsabili care înțeleg de ce un asemenea comportament nu poate fi considerat niciodată normal într-o societate sănătoasă. Mulți dintre cei care își recunosc condiția și limitele pot totuși să trăiască o viață productivă și plină de sens. Există destui care nu încearcă să-i seducă pe tineri, atrăgându-i spre stilul lor de viață, și care înțeleg de ce așa ceva nu poate fi tolerat. Un mare număr dintre ei nu încearcă să forțeze moravurile și morala societății spre a corespunde cu propriul lor stil de viață. Unii găsesc căi de a se adapta la condiția și dorințele lor fără a submina nici propria lor sănătate, nici pe aceea a națiunii. Acei homosexuali care pot trăi responsabil și cu tact merită tot respectul nostru.

Există perspective promițătoare că în curând se vor putea elimina cu succes și cauzele biologice ale homosexualității. Medicina găsește cu repeziciune căi de a detecta, trata și vindeca bolile și imperfecțiunile copiilor încă din stadiul intrauterin. Mii de copii au fost deja vindecați de diverse handicapuri congenitale, cu ajutorul acestor tehnici. Acum e posibil să se monitorizeze prezența hormonilor în mama însărcinată și în organismul fătului.

Dacă o fetiță primește cantități anormal de mari de testosteron din regimul alimentar sau tratamentul medicamentos al mamei, astfel încât ar risca să se nască înzestrată cu organe masculine anormale sau poate cu un creier deviat spre masculinitate, n-ar ajuta-o orice om întreg la minte pe mamă să-și schimbe regimul sau medicația, astfel încât copilul să se nască normal și sănătos? Sau, presupunând că un făt de sex masculin ar primi hormoni androgeni de blocare, riscând în cele din urmă să-i inhibe dezvoltarea masculină și făcându-l să îndure existența unor organe genitale estropiate și malformate, poate chiar și sterilitatea, ori dacă nivelurile endocrine anormale ar rezulta într-o orientare homosexuală a copilului, n-ar fi justificat un tratament hormonal pentru a readuce androgenii în limitele normale? Nu-mi pot imagina cum ar putea răspunde orice persoană responsabilă altfel decât „da“ la aceste întrebări. Sunt convins că așa ar răspunde aproape toți viitorii părinți.

Vor exista destui care să spună că luarea unor asemenea măsuri ar echivala cu „joaca de-a Dumnezeu“. Dar încercați să-l împiedicați pe un asemenea predicator moralist să ia un medicament creat în laborator, de care are nevoie pentru propria lui sănătate sau normalitate, și vă va da în judecată ca pentru o crimă! Când părinții au posibilitatea de a-și proteja copiii, o fac. De aceea, cred că problemele homosexualității de origine biologică, ale anormalității organelor și ale devierilor sexuale se vor atenua enorm în Ordinea Naturală a viitorului secol.

Uneori, avem impresia că Natura e foarte departe de noi și de orașele noastre de beton, oțel și sticlă, dar ea continuă să se găsească, asemenea unei prezențe inexorabile, în judecata evoluționistă asupra propriului nostru genotip. Scoaterea homosexualilor la lumină, însoțită de o înflorire completă a stilului lor de viață decadent, a dus la decimarea propriilor lor rânduri. Deceniile de S.I.D.A., hepatită și alte epidemii, precum și sinuciderile homosexualilor, vor reduce influența acestui grup în viitor. Genele predispuse spre homosexualitate, care au stat ascunse secole de-a rândul, au fost împinse de lipsa de temperanță homosexuală la un nou nivel de vulnerabilitate. Acele gene sunt eradicate în mare măsură de virusul H.I.V. și de alți agenți patogeni, la fel de nemiloși ca lupii care epurează turmele de căprioare de elementele slabe.

Pe lângă dușmanii patologici ai homosexualității, promovarea ei cu nerușinare în public a determinat și o intensă aversiune din partea noilor generații de bărbați și femei care vor aduce



revoluția din secolul viitor. Epitaful homosexualității, scris în parte de S.I.D.A., îi va interzice să revină la o acceptabilitate stilată. Chiar în timp ce scriu aceste cuvinte, contra-cultura homosexuală este decimată de propria eri incontinență. În anii ulteriori din secolul al XXI-lea, homosexualitatea va deveni o problemă mult mai neînsemnată decât în epoca noastră decadentă.

#### Diferențele sexuale inerente

Așa cum se întâmplă de atâtea ori, biologia învinge chiar și cele mai solide obstacole ambientale. Bărbații și femeile nu diferă numai prin faptul că poartă pantaloni sau fuste. Diferența se regăsește în acele zone ale creierului care afectează unele dintre cele mai elementare aptitudini, atitudini, comportamente și preferințe. Este adevărat că nu toate trăsăturile distinctive sunt prezente la fiecare bărbat și femeie. Dar, așa cum unii bărbați sunt mai scunzi decât unele femei, iar unele femei mai robuste decât unii bărbați, este la fel de adevărat că, în medie, bărbații sunt mai dezvoltati fizic decât femeile. După decenii de cercetări și mii de studii psihologice, iată câteva dintre diferențele de ordin general care-i deosebesc pe bărbați de femei. Evident, acestea nu sunt reprezentative pentru fiecare bărbat sau femeie, la nivel individual:

Bărbații sunt mai abili în aptitudinile spațiale, matematicile superioare și citirea hărților; femeile sunt mai abile la limbi și aptitudinile de comunicare, inclusiv vorbitul, cititul și scrisul.<sup>346</sup>

Femeile sunt mai pricepute cu oamenii, pe când bărbații sunt mai pricepuți cu obiectele. De fapt, bărbații au o orientare spre obiecte, pe când femeile au o orientare spre persoane.

Bărbații și femeile au I.Q.-uri destul de apropiate, femeile fiind excepționale la talentele verbale, iar bărbații manifestând talente spațiale mai accentuate.<sup>347</sup>

Bărbații joacă mai bine șah, femeile joacă mai bine Scrabble.

Femeile sunt mai empaticе și mai altruiste; bărbații sunt mai egocentrice și mai orientați spre rezultate. Bărbații au în vedere „imaginea de ansamblu“, se pricep mai bine la conceptele și configurațiile generale și, în genere, sunt mai aventurieri, mai curioși și mai dispuși să-și asume riscuri; femeile sunt mai orientate spre cămin și spre oameni și au o mentalitate mai proprie securității.

Femeile au un mult mai accentuat respect față de lege decât bărbații, iar bărbații sunt mult mai violenți și mai predispuși spre criminalitate decât femeile.<sup>348</sup>

Bărbații tind mai degrabă să-și sacrifice viața de familie în favoarea carierei; femeile tind să-și sacrifice cariera pentru viața de familie.

Majoritatea femeilor găsesc relațiile cu sens necesare pentru implicarea sexuală; bărbații au o promiscuitate sexuală mai accentuată. Bărbații sunt mai adeseori obsedați și devianți sexual<sup>349</sup> și prezintă o frecvență mai mare de homosexuali.<sup>350</sup>

Bărbații tind să fie mai dominanți, iar femeile, mai supuse.

Femeile sunt ființe sociale mai orientate spre grup; bărbații sunt mai individualiști. Femeile sunt mai predispuse spre sinceritate și, uneori, spre denaturarea subtilă a adevărului, pe când bărbații tind să spună mai multe minciuni propriu-zise.

Bărbații sunt mai egoiști, mai individualiști și mai singuratici. Femeile sunt mai altruiste, mai orientate spre grup și mai sociabile.

Femeile reacționează mai acut pe plan auditiv și senzorial – practic, ele aud<sup>351</sup>, miros<sup>352</sup>, gustă și simt<sup>353</sup> mai nuanțat decât bărbații, câtă vreme bărbații reacționează mai intens la stimulii vizuali și au o percepție de profunzime mai acută.<sup>354</sup>

Bărbații sunt mai persistenți și au o mentalitate mai unilaterală;<sup>355</sup> femeile se lasă distrase și deviate mai ușor de stimulii externi.

Bărbații conduc mașinile mai abil decât femeile, dar femeile le conduc mai responsabil în relație cu legile, cum ar fi respectarea limitei de viteză și abținerea de la conducerea sub influența băuturilor alcoolice. Femeile își asumă mai puține riscuri în trafic.

## Femeile și politica rasială

Cercetările au arătat că femeile sunt mult mai puțin ostile față de străini decât bărbații, că sunt mai empaticе, mai generoase și mai altruiste. Toate aceste trăsături sunt minunate când acționează în sânul propriilor noastre societăți, dar devin catastrofice în mlaștinile multirasiale ale națiunilor occidentale moderne. Este crucial ca și femeile, alături de bărbați, să înțeleagă că propriile lor interese sunt legate solidar de supraviețuirea culturii și a rasei lor proprii. Întotdeauna am fost uimit că mișcarea feministă modernă s-a aliat pe plan politic cu activismul de culoare. Indiferent ce critici merită bărbatul occidental în privința tratamentului aplicat femeilor de-a lungul istoriei apusene – și i se pot găsi, cu siguranță, destule greșeli – în comparație cu societățile din Lumea a Treia, europenii au fost și sunt incomparabil mai binevoitori față de bunăstarea femeilor.

Activista pentru drepturile albilor Melissa Weaver Prince arată elocvent că cele mai nobile atribute ale adevăratului caracter feminin se găsesc în idealurile Europei. „Femeile trebuie să-și dea seama că ștergerea liniilor de demarcație care au separat rasele noi de-a rândul nu va întări, ci mai degrabă va nimici drepturile și împuternicirile pentru a căror obținere am luptat atât de mult.”<sup>356</sup>

Femeile o duc mult mai bine, din toate punctele de vedere, în națiunile albe decât în cele negre. În lumea de culoare, femeile se confruntă cu orori pe care femeile occidentale nu pot nici măcar să le conceapă. De exemplu, milioane de femei sunt brutalizate și desfigurate de circumciziile și infibulațiile feminine.<sup>357</sup> În multe națiuni din Lumea a Treia, femeile sunt reprimare până la un nivel doar cu puțin mai rășărit decât al vitelor. Toate aspirațiile așa-numitei mișcări pentru eliberarea femeilor s-ar pierde, dacă societatea ar trece de la domnia albilor la a celor de culoare.

Femeile ar trebui să observe nivelurile epidemice de violuri comise împotriva lor de negrii din America, iar acest lucru se întâmplă când încă mai există o infrastructură de majoritate albă, care îngreșește parțial impulsurile criminale și sexuale ale bărbaților negri. Familiarizată cu realitățile galopante ale rasei, numai o femeie masochistă ar putea primi cu brațele deschise întunecarea Americii sau a Europei. Și, sincer vorbind, numai o persoană care urăște declarat femeile ar putea dori un asemenea rezultat.

Mijloacele de informare liberale din America au făcut apel, în mod abil, la instinctele empaticе și altruiste naturale ale femeilor, evolute în urma cerințelor evolutive ale îngrijirii și creșterii copiilor. Aceste instincte firești au fost pervertite de mass-media și dirijate spre minoritățile din mijlocul nostru, ba chiar și din întreaga lume. Inimile generoase ale femeilor, pentru care cu toții le suntem recunoscători mamelor noastre, nu se pot apăra împotriva celor incapabili să răspundă cu bunățate bunătații. Femeile idealiste, ca și mulți bărbați idealști, vor să creadă într-o lume a păcii și armoniei, unde toți au aceleași talente, aceleași temperamente, aceleași posibilități de realizare și aceeași capacitate de sentimente superioare pe care le au ele însele în propriile lor inimi. Sunt ca mieii legănați în iluzia că lei pot fi vegetarieni. Întotdeauna se va purta un război, fie pe câmpul de bătălie, fie la masa verde, fie în campaniile politice, fie în lupta pentru obținerea puterii, în sânul grupurilor care formează oligarhiile. Lumea va conține întotdeauna indivizi și grupuri contestatate, iar dacă vrem ca genotipul nostru să supraviețuiască, avem nevoie de războinici.

Voința de putere și dominație este mai puternică în caracterul masculului. La rasele mai puțin cerebrale și mai primitive, această trăsătură a caracterului masculin rămâne necontrolată, crudă și puternică. În prezent, în America și în alte părți are loc o luptă rasială pentru dominație la numeroase niveluri diferite. Dacă femeile își văd lumea din perspectiva propriului lor spirit de blândețe și generozitate, în loc să înțeleagă că alții au cu totul alte puncte de vedere, vor hrăni un leu care nu privește cu ochii feminini ai empatiei și ai iubirii, ci numai cu pofta stărnită de ospățul pe care zeii i l-au pus pe masă.

## Femeile și nașterea copiilor

Una dintre cele mai tragice consecințe ale mișcării feministe a fost, de fapt, pierderea de proporții genocide a multor dintre cele mai înzestrate și talentate femei din lumea apuseană,

care nu și-au mai putut perpetua moștenirea. Feminismul, elevând cariera și denigrând gospodăria, a îndrumat unele dintre cele mai inteligente femei din Occident spre cariere care au dus la amânarea maternității și, deseori, chiar la lipsa copiilor. Femeile albe de cel mai înalt nivel profesional și al studiilor sunt cele mai puțin prolifiche din America. Sterilizarea, controlul nașterilor, avorturile, căsătoriile la vârste mai înaintate, necăsătoria sau exogamia acestor femei înzestrate contribuie la involuția genotipului nostru. Rămânând fără copii, aceste femei cu rezultate atât de strălucite în muncă și carieră fac ca poporul nostru să piardă însăși comoara genetică datorită căreia au ajuns atât de valoroase. Nu numai că națiunea noastră suferă de o incalculabilă pierdere genetică, dar și femeile însele suferă o pierdere spirituală de care adesea nu-și dau seama decât când e prea târziu.

Femeile în cadrul forțelor de muncă

O întreagă generație de femei a fost înscrisă cu forța în câmpul muncii. Dacă odinioară aproape orice soție putea hotărî singură dacă să muncească în afara casei, conform propriei sale dorințe, acum adeseori femeile nu mai prea au de ales, din cauza necesităților economice. Pentru multe femei, munca obligatorie nu este nici pe departe atât de glorioasă pe cât o portretizează mass-media instituționalizată. Marea lor majoritate nu sunt angajate în meserii de mare autoritate, ci în slujbe adeseori rutiniere, neinteresante, epuizante fizic. La sfârșitul zilei de muncă, se întorc acasă, la rolul tradițional de asigurare a îngrijirilor elementare pentru copii și soț. În proporție crescândă, aceste femei se confruntă și cu dificilele sarcini ale creșterii copiilor fără tată. Deși multe femei, cu prețul unor mari eforturi și sacrificii, au reușit să stabilească un echilibru între profesii și familie, și mai multe au constatat că e foarte dificil să îndeplinească ambele roluri, pe termen lung, atât spre propria lor mulțumire cât și spre a familiei. Tensiunile pe care le suferă soțul și soția sabotează adesea relațiile conjugale și afectează dezvoltarea sănătoasă a copiilor.

Trebuie ca femeilor să li se dea posibilitatea de a alege gospodăria și creșterea copiilor, în primii ani ai vieții conjugale, fără a avea de întâmpinat greutăți economice. Indiferent care ar fi prețul, trebuie să asigurăm aceste lucruri, căci nimic nu e mai important pentru societatea noastră decât familia sănătoasă și fericită. Nimic nu e mai prețios și mai minunat decât un copil sănătos, fericit și binecrescut.

Sexul și căsătoria

Hoggamus, Higgamus Man is polygamous

Higgamus, Hoggamus woman is monogamous 358

Cupletul de deschidere al acestui subcapitol a fost plăsmuit de William James, în timp ce făcea experiențe cu oxidul nitros. James n-a făcut decât să declare, pe un ton caustic, ceea ce scriitorii și poeții știau de la începuturile timpurilor. Cercetările științifice confirmă un adevăr universal, cu originea aflată mai mult în gene decât în moravurile insuflate din societate. De fapt, reiese că inerenta promiscuitate mai accentuată a bărbatului și fidelitatea mai demnă de încredere a femeii stau la baza codurilor sociale care au primit denumirea de dublu standard. Când eram în școală, încă mi se mai spunea că dacă o fată trăia cu băieții era o târfă, pe când băiatul care trăia cu fetele nu era decât un tânăr sănătos și cu sânge fierbinte. În treizeci de ani nu s-a schimbat mare lucru, în pofida eforturilor concertate ale feministelor de a încuraja femeile să fie la fel de promiscue ca bărbații.

Schema socială promulgată după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial încerca să construiască în Occident o societate care contravenea Ordinii Naturale imprimate în genele noastre. Bărbații și femeile beneficiau de un tratament ca și cum ar fi fost ființe în principiu identice. Când bărbații și femeile află că au nevoi, dorințe, perspective, acțiuni și comportamente identice, nu mai poate încăpea prea multă toleranță dacă un partener de viață nu corespunde standardelor sau așteptărilor celuilalt.

„De ce nu poate să înțeleagă cât de important e pentru mine acest lucru? Cu siguranță, nu-i pasă“, poate fi refrenul unui soț sau al unei soții deziluzionate.<sup>359</sup> Acest chin ar putea fi ușurat prin înțelegerea și toleranța care însoțesc cunoașterea diferențelor inerente dintre sexe.

Frustrarea cronică produce adesea agitații extreme și uneori chiar nevroze. Bărbații și femeile încearcă adeseori, zadarnic, să se schimbe unul pe altul după chipul și asemănarea proprie. Numai când acceptăm deosebiriile cu care ne-a înzestrat natura putem ajunge la o stare de armonie.<sup>360</sup> Acest lucru este valabil nu numai în relațiile intime și de familie, ci și în întregul ansamblu al societății.

Interesul fetelor față de chipuri și persoane, precum și interesul băieților față de obiecte<sup>361</sup>, se transpune în faptul că, în relațiile personale și sexuale, pe fete le interesează mai mult partea relațională a ecuației, câtă vreme pe băieți îi interesează mai mult componenta sexuală.<sup>362</sup> Un scriitor explica acest lucru observând cu perspicacitate că femeia dă sexul în schimbul dragostei, iar bărbatul dă dragostea pentru sex.

Într-un studiu abil efectuat pe sute de studenți la colegiu, când niște tinere atrăgătoare le ofereau favoruri sexuale subiecților, peste 50% dintre aceștia răspundeau afirmativ. Când, însă, tinerii atrăgători le ofereau același lucru fetelor supuse testării, peste 99% dintre ele refuzau.<sup>363</sup> Sondajul a avut loc în anii '80, la câteva decenii după așa-zisa eliberare a femeilor.

Poate fi pusă această diferență numai pe seama codurilor și a condiționărilor sociale? Să examinăm datele. Studiile asupra copiilor de sex masculin care, în faza intrauterină, primiseră mari cantități de estrogen sau alți inhibitori ai hormonilor masculini, sunt marcant mai puțin agresivi decât masculii normali. Băieții care au primit cantități supranormale de hormoni masculini sunt mai agresivi. Studiile asupra indivizilor exagerat de agresivi dezvăluie că, de obicei, aceștia au un instinct sexual mai puternic decât cei mai puțin agresivi. Diferențele cerebrale care produc variații de agresivitate și dorință sexuală au o origine evolutivă ușor de înțeles.

Nucleul familial a devenit trăsătura predominantă a societăților europene și asiatice, câtă vreme poligamia domina triburile africane. Tendințele comportamentale poligame de origine genetică sunt mai pronunțate la africani, dar asemenea impulsuri încă se mai găsesc și la bărbații europeni și asiatici. Climatele extrem de reci selectează, de asemenea, și în funcție de autocontrol și capacitatea de amânare a satisfacției. În zilele îmbelșugate ale primăverii și verii, trebuia să se facă pregătiri asidue și exigente pentru iarna care urma. Plăcerile și seducțiile momentane trebuia să fie lăsate deoparte, dacă se dorea ca tribul și membrii lui să supraviețuiască. Controlul emoțional este, indiscutabil, mai evident la europeni și asiatici, contrastând cu emoțiile indisciplinate ale africanilor, și poate fi de asemenea un factor major în cadrul diferențelor de natură familială dintre aceștia. Europeanii, folosindu-și rațiunea și autocontrolul, au o capacitate naturală mai mare de a-și înfrâna imboldurile libidinale, în favoarea unor obiective mai abstracte. Ei își pot amâna satisfacția sexuală, evocând un comportament care le este de folos celor dragi.

Natura genetică a bărbatului îl face să fie mai predispus spre infidelitate decât femeia. Și totuși, bărbații occidentali trebuie să-și folosească în continuare zonele corticale ale creierului, nu să se supună primordialelor impulsuri thalamice. O asemenea opțiune este în conformitate cu imperativul evolutiv al căsniciei și al familiei sănătoase și fericite. S-a văzut clar că rasa noastră albă e înscrisă pe această cale evolutivă și, chiar dacă idealul este uneori compromis, el rămâne idealul spre care ne îndreptăm.

Mișcarea feministă radicală a promovat o egalitate a femeilor care constă în coborârea femeiei din cadrul speciei noastre la nivelul celor mai josnice trăsături de caracter ale masculului. Mișcările feministe timpurii onorau familia și acționau sub toate aspectele ca păzitori ai sanctității și bunăstării acesteia. Unele mișcări, ca Asociația pentru Temperanță Creștină a Femeilor, făceau campanie împotriva folosirii femeilor și a copiilor la munca din atelierele americane și europene. De asemenea, căutau să restrângă măcelurile sociale provocate de alcool, droguri, prostituție și recunoșteau, încă din anii '20, posibilele riscuri ale fumatului. Unele pioniere ale mișcărilor feministe, ca Margaret Sanger și multe altele, scriau și vorbeau despre necesitatea eugeniei pentru a ameliora calitatea rasei și a reduce numărul de copii care se nășteau suferinzi de handicapuri mintale și fizice ereditare.<sup>364</sup>

De la Al Doilea Război Mondial încoace, mișcarea feministă radicală, condusă de evreice ca Betty Friedan, Bella Abzug și Gloria Steinem, care nutreau îndelungate resentimente împotriva tradițiilor iudaice de dezumanizare a femeilor, a generat o tendință de invidie și ură sexuală proiectată asupra societății occidentale. În loc de a ridica standardele la cel mai înalt nivel al feminității, cum fusese considerat odinioară, acestea îmbrățișau cele mai josnice instincte ale bărbaților. Coborau standardele feminine care făcuseră cândva din femeie o insulă de stabilitate și moralitate pe marea furtunoasă a agresivității sexuale masculine.

În loc de a proteja căminul și de a salva femeile din ateliere și fabrici, feminismul a împins cu forța milioane de femei, de pe tronul de regină a familiei, în servitutea muncii de jos, prost plătite, din afara casei, în același timp în care cerințele familiei și ale copiilor de acasă rămâneau neschimbate.

În loc de a se strădui să încurajeze bărbații spre a avea o conduită sexuală responsabilă, feminismul modern a coborât milioane de femei la nivelul bărbatului. Și cum au plătit femeile pentru acest spor de promiscuitate tipic masculină? Tributul pentru siluirea naturii lor interioare constă în milioane de sarcini nedorite și dezastrele ulterioare ale avorturilor. Femeile au plătit prin greutatea creșterii copiilor fără ajutorul bărbatului. Au plătit prin masivele epidemii de boli venerice soldate adesea cu sterilitatea. Au plătit prin accesul mai ușor al bărbaților lor căsătoriți la femei disponibile și, astfel, la o accentuare a infidelităților și a abandonurilor. Au plătit prin cea mai înaltă rată a divorțurilor din istorie. Pe măsură ce sanctitatea cândva de neatacat a feminității și a maternității se dezintegra, rata crimelor de natură sexuală împotriva femeilor a crescut. Imitând comportamente cândva eminamente masculine, cum ar fi fumatul și consumul de băuturi alcoolice, milioane de femei au suferit de boli și vătămarea înfățișării și a prestigiului lor, găsind o pernicioasă egalitate atât în practicarea acestor vicii, cât și în suferințele cauzate de ele.

Deși liota de feministe zgomotoase continuă să-și propovăduiască evanghelia egalității dintre femei și bărbați, ele au devenit, prin adoptarea valorilor și a standardelor bărbătești, niște reprezentante ale aroganței și discriminării masculine. Natura a decretat că femeile nu pot fi niciodată la fel de masculine ca bărbații, după cum nici bărbații nu pot fi la fel de feminini ca femeile. În ansamblu, femeile vor fi întotdeauna doar niște imitații de mâna a doua ale bărbaților, desfășurând activități bărbătești, în vreme ce bărbații, desigur, nu vor face decât să imite la fel de jalnic calitățile speciale ale femeilor.

După cum au înțeles conducătoarele timpurii ale mișcării feministe, femeile le sunt absolut superioare bărbaților în activitățile care reprezintă specialitatea lor. Feministele radicale sunt acelea care au decis că natura tradițională a femeii este inferioară, iar rolul și caracteristicile tradiționale ale bărbaților ar fi superioare. Când vom înțelege că diferențele dintre noi nu fac decât să ne îmbogățească, să ne slujească și să ne ajute să ne completăm reciproc? Ceea ce ne atrage la sexul opus este tocmai deosebirea. În loc de a deplânge diferențele, n-ar trebui să le cinstim? Autorul Bryant H. McGill spune: „Întrepătrunderea diferențelor unice dintre bărbat și femeie creează o ființă superioară, și tocmai aceasta este o căsnicie reușită.”<sup>365</sup>

În copilărie, cărțile mele favorite erau operele lui Sir Walter Scott. Încă nu ajunsesem la vârsta adolescenței, așa că mă atrăgea enorm curajul cavalerului, iar pasajelor romantice le acordam doar foarte puțină atenție. În liceu, am ajuns să iubesc toate trăsăturile femeii cu adevărat feminine. Am scos din raft vechile romane și le-am recitat. În sfârșit, mi-am dat seama că în sufletul cavalerului n-ar fi putut să existe spirit cavaleresc, nici onoare, nici curaj, nici spirit de sacrificiu, nimic din toate aceste idealuri, fără statura maiestuoasă a feminității. În ultimă instanță, aceasta stătea la originea idealurilor pentru care lupta cavalerul și pe care era gata să le apere cu prețul vieții. Mi-a devenit clar că femeile și bărbații sunt, în ultimă instanță, doar părțile diferite ale aceleiași ființe. În acea sacră uniune dintre bărbați și femei trăiește familia, în acele familii trăiește rasa, iar în această rasă se găsește calea noastră evolutivă spre stele.

America și întreaga lume occidentală se reped orbește să-și sape singure mormântul. Distrugerea rasei care a creat civilizația noastră, împreună cu atacul la adresa celei mai elementare unități a rasei – familia – nu pot duce decât la dezastru. În anii '60, puteam să întrezăresc soarta Americii în următorul secol la fel de limpede pe cât o văd acum. Mă întrebam atunci cum se poate produce o asemenea calamitate. Mi se părea atât de nefiresc ca un popor să-și semneze singur condamnarea la moarte...! În timp ce continuam să citesc, un număr de surse sugerau că un element străin din sânul societății noastre constituia forțele propulsoare de la baza tuturor acestor schimbări: evreimea organizată. Am citit câteva articole care menționau faptul că feminismul radical era condus de evrei, împreună cu mișcarea pentru Drepturile Civile. Am fost indignat de această insinuire, care mie îmi mirosea a intoleranță religioasă, refuzând fie și doar să mă gândesc la așa ceva. Până când, într-o zi, în birourile Consiliului Cetățenesc, am cunoscut o doamnă vârstnică foarte pitorească, pe nume Mattie Smith, care e semnalul unei perioade de descoperiri cu totul noi din viața mea.

Anexă:

Va îndrăzni America să se întrebe DE CE?

(Articol din 15 septembrie 2001, după atacurile teroriste asupra Statelor Unite, din data de 11 septembrie 2001)

America se află prinsă într-o gravă dilemă.

Tocmai am trecut prin șocul celui mai spectaculos și ucigător atac terorist din istoria contemporană. Ca într-o secvență aproape ireală de film hollywoodian, câteva aeronave cu pasageri au fost deturnate și pilotate drept spre World Trade Center, în New York, și Pentagon, în Washington D.C. Mii de americani au fost uciși și mutilați. Costurile pot depăși chiar și cifra de un trilion de dolari, iar acest eveniment poate declanșa o criză economică de întindere mondială.

Aceste acte cumplite de terorism trebuie să fie combătute cu toată energia națiunii americane. Iar cei care comit asemenea fapte mișelești trebuie să fie pedepsiți cât de aspru permite legea. Astfel de acțiuni nu trebuie să mai fie permise niciodată pe pământul american.

Dar, dacă nu înțelegem de ce s-au produs aceste acte, nu putem împiedica repetarea în viitor a unor asemenea atacuri teroriste. Căci fiecare națiune este vulnerabilă, și întotdeauna va fi, în fața celor dispuși să-și sacrifice propriile vieți pentru a-i ucide pe alții.

Noi, americanii, trebuie să ne întrebăm de ce am suferit acum o asemenea teroare.

Când un ceas se oprește, ne întrebăm de ce.

E scos din priză? I s-a consumat bateria? S-a stricat? Și, dacă da, de ce s-a stricat?

Când avem o problemă, dacă nu ne întrebăm de ce a apărut, nu găsim răspunsurile concludente și nu luăm măsuri pe baza lor, problema va persista. Ba chiar, va putea să se agraveze.

Mass-media de dominație sionistă ne-au prezentat în culori vii detaliile sinistre ale acestui sângeros atac asupra poporului american. Ne-au spus chiar și cine s-ar putea ascunde în spatele lui, dar până acum au evitat să ne explice inteligibil de ce a avut loc atacul.

Desigur, am minți numindu-i pe atacatori „lași”. Teroriștii au săvârșit o faptă indescriptibil de oribilă și nemiloasă împotriva poporului american, dar ei n-au fost în nici un caz lași. Niște luptători kamikaze pot fi orientați greșit, dar sacrificarea propriei vieți pentru o cauză nu înseamnă lașitate. Iar declarându-i pe făptași lași sau nebuni nu răspundem la întrebarea de ce au avut loc aceste orori, decât dacă ne vom închipui că fiecare laș sau nebun de pe lumea asta nu are altceva în minte decât să arunce în aer World Trade Center și Pentagonul.

Asemenea calificative îi împiedică pe oameni să descopere motivele pentru care s-a produs efectiv evenimentul. Și, dacă dorim să prevenim repetarea unor asemenea situații în viitor, este absolut vital să înțelegem „de ce”.

Poate că o întrebare potrivită pentru început este: de ce acești arabi „nebuni” și „lași” nu atacă niciodată Elveția sau Suedia? Ce fac, sau nu fac, aceste țări, astfel încât sunt ignorate, câtă vreme țara noastră a fost aleasă ca țintă?

Permiteți-mi un răspuns foarte direct.

Principală cauză a acestui terorism originează din implicarea noastră în Israel și susținerea comportamentului criminal al acestei țări.

Teroarea ca răspuns la teroare

Palestinenii și mulți dintre aliații lor arabi sunt de o jumătate de secol țintele terorismului israelian neîntrerupt.

La sfârșitul anilor 1940, sioniștii au ocupat Palestina și au alungat din casele lor peste șase sute de mii de oameni, prin acte de terorism pe scară largă. Printre aceste evenimente s-a înscris și masacrarea sadică a două sute cincizeci și patru de palestinieni, în marea lor majoritate bătrâni, femei și copii, la Deir Yassin. După măcel, evreii au făcut intenționat

publicitate evenimentului, pentru a-i determina pe oameni să fugă în panică din casele și de la muncile lor, unde nu li s-a permis să se întoarcă nici până azi.

Fostul prim-ministru al Israelului, Menachem Begin, se lăuda cu importanța masacrului de la Deir Yassin în cartea sa *The Revolt: The Story of the Irgun*. În acel volum, Begin a scris că fără „victoria” de la Deir Yassin n-ar fi putut exista un stat numit Israel. „Haganah a executat atacuri victorioase pe alte fronturi (...). Cuprinși de groază, arabii fugeau, strigând: ‘Deir Yassin’!”

Masacrele nu au încetat nici după înființarea statului evreiesc; au continuat atât în perioade de pace, cât și în vremuri de război. Iată denumirile câtorva dintre ele: masacrul de la Sharafat, masacrul de la Kibya, masacrul de la Kafr Qasem, masacrul de la Al-Sammou’, masacrul de la Sabra și Shatila, masacrul de la Oyon Qara, masacrul din Moscheea Al-Aqsa, masacrul din Moscheea Ibrahim, masacrul de la the Jabalia.

În cadrul politicii sale de purificare etnică, Israelul continuă să împiedice să se întoarcă acasă locuitori ai Palestinei care s-au născut pe acele locuri și ale căror familii au trăit acolo generații de-a rândul. În același timp, Israelul le oferă stimulente generoase evreilor care nu au locuit niciodată în Palestina, pentru a emigra într-acolo din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

Britanicii au suferit și ei enorm de pe urma terorii israeliene, ca în oribila explozie de la Hotelul King David din Ierusalim.

De atunci, teroarea israeliană n-a încetat. Israelul deține mai mulți prizonieri pe cap de locuitor decât oricare altă națiune a lumii, mai mulți decât Rusia stalinistă sau China comunistă în cele mai negre perioade ale lor. Își torturează cu regularitate prizonierii palestinieni și este, efectiv, singura țară din lumea modernă care autorizează legal folosirea torturii. Într-adevăr, o organizație evreiască din Israel pentru drepturile omului a confirmat într-un raport de șaiszeci de pagini că 85% din deținuții palestinieni suferă torturi în timp ce se află în stare de reținere. Chiar și un important articol din „The New York Times”, semnat de evreul Joel Greenberg, declara pe cel mai firesc ton că Israelul torturează lunar între cinci sute și șase sute de palestinieni.

Israelul a vizat și asasinat mii de lideri palestinieni, inclusiv oameni de știință, clerici, oameni de afaceri, filosofi și poeți – oricine dintre cei care inspiră poporul palestinian spre patriotism. Aceste asasinate au avut loc în întreaga lume, chiar și în Statele Unite. Cu prilejul lor, și-au pierdut viața mii de femei și copii. Mai mult, israelienii au bombardat în repetate rânduri chiar și lagărele de refugiați palestinieni pline cu femei și copii.

Nu numai că evreii și-au înființat statul israelian pe pământ palestinian (în 1948, palestinienii dețineau cu titlu personal peste 90% din teritoriu), dar și-au însușit și cea mai mare parte din proprietățile personale ale palestinienilor: terenurile, fermele, casele și firmele. După ce i-au alungat pe refugiații palestinieni, interzicându-le să se mai întoarcă, au emis o lege a „proprietăților abandonate” care confisca proprietățile palestiniene și le trecea în posesia evreilor. Această lege conținea chiar și un paragraf care interzicea vânzarea către palestinieni a oricăror pământuri astfel sustrate.

În 1982, Israelul a invadat Libanul. În timpul invaziei și al ocupației de optsprezece ani care a urmat, au murit aproximativ patruzeci de mii de civili. Israelul a atacat și a bombardat încontinuu orașele și satele, precum și numeroase spitale și orfeline (după cum atestă documentar rapoartele Crucii Roșii Norvegiene) și a devastat vechiul oraș Beirut, cândva o frumusețe unică a Orientului Mijlociu.

Actualul prim-ministru al Israelului, Ariel Sharon, nu îndrăznește nici măcar să pună piciorul în Belgia sau Olanda, de teamă că va fi pus sub acuzare de Tribunalul Mondial pentru crime de război. Sharon este răspunzător pentru asasinarea a două mii de refugiați în lagărele de la Sabra și Shatila din Liban.

Israelul a doborât un avion libian de pasageri deasupra Peninsulei Sinai, omorând o sută unsprezece oameni.

Și nu numai palestinienii au avut de suferit de pe urma terorii israeliene.



## Teroarea sionistă împotriva Statelor Unite

Americanii au suferit și ei efectele terorii sioniste. Practic, Israelul a comis mai multe acte de război împotriva Statelor Unite.

Israelul are antecedente teroriste bogate la adresa Statelor Unite, datând încă din 1954. În acel an, guvernul israelian a complotat aruncarea în aer a unor unități americane din Cairo și Alexandria, astfel încât vina să cadă pe naționaliștii egipteni. Întâmplător, complotul a eșuat și a fost descoperit. A primit denumirea de Afacerea Lavon, după numele celui care se susține că a organizat acțiunea, Pinhas Lavon, ministrul israelian al Apărării. Lavon a demisionat după incident, în 1955.

În 1956, Israelul a atacat intenționat, cu torpiloare și turboreactoare de război fără însemne, nava U.S.S. „Liberty“, un vas al marinei americane din apropierea Peninsulei Sinai, deschizând foc de mitralieră chiar și asupra bărcilor de salvare de la bord. Atacul s-a soldat cu moartea a treizeci și unu de militari americani și rănirea altor o sută șaptezeci. Evreii căutaseră să scufunde nava, să-i omoare pe toți americanii de la bord și să dea vina pe egipteni, spre a beneficia de sprijinul american pentru cucerirea unor regiuni mai întinse ale lumii arabe.

Atacul asupra navei „Liberty“ nu a fost altceva decât un perfid act de război contra Statelor Unite, din partea Israelului. În pofida faptului că Secretarul de Stat al S.U.A. Dean Rusk și Amiralul Moorer, comandantul Marinei, au afirmat că atacul comis de Israel asupra vasului U.S.S. „Liberty“ fusese deliberat, atotputernicul lobby sionist a împiedicat o anchetă oficială din partea Congresului. Dacă acest lobby poate mușamaliza chiar și cele mai mârșave crime ale Israelului împotriva Americii, nici nu mai e de mirare că poate acoperi interminabilele abuzuri și atrocități ale evreilor contra palestinienilor. Și totuși, după atacul asupra navei „Liberty“, America nici măcar nu a redus ajutoarele în valoare de miliarde de dolari, iar subiectul a dispărut din atenția presei după numai câteva zile.

În 1986, Israelul a ajuns până la a ne determina să declanșăm un război nedrept, atacând cu mijloace militare altă națiune. Mossadul a instalat un emițător în Tripoli, Libia, și a început să transmită mesaje teroriste în cod libian, indicând responsabilitatea libienilor în uciderea a doi americani cu ocazia exploziei din discoteca „La Belle“ din Germania. (Mai târziu, s-a dovedit că Libia nu avusese nici un amestec în sabotaj.) Cu ajutorul acestei înșelătorii, Israelul a determinat bombardarea Libiei de către americani. Bombele americane au făcut ravagii la Tripoli. Una dintre acestea a omorât-o pe cea mai mică fiică a președintelui libian. Cum altfel se poate numi, dacă nu act perfid de război, faptul de a determina o națiune să atace fără motiv altă națiune? Numai un dușman al Americii cu adevărat înverșunat ar face așa ceva.

Fiecare palestinian și arab este conștient că jumătatea de secol de teroare israeliană nu s-ar fi putut realiza fără sprijinul financiar, militar și diplomatic activ al Statelor Unite. Palestinienii și arabii știu că lobbyul evreiesc controlează politica americană în obiectiv major, iar sioniștii pot obține de la Congres tot ce vor, în situațiile importante pentru ei.

Sprijinul acordat de americani invaziei și ocupării brutale a Libanului de către israelieni, în anii 1980, a dus în mod direct la bombardarea contingentului de Infanterie Marină a S.U.A., soldată cu moartea a trei sute de tineri americani.

## Implicarea americană în crime israeliene

Arabii știu că aproape fiecare bombă care le omoară compatrioții provine din America. Fiecare glonț, fiecare tanc, fiecare avion este fabricat de americani sau plătit cu dolarii acestora. Miliarde de dolari americani intră în ajutoarele financiare care au dat statului evreu posibilitatea să terorizeze poporul arab timp de o jumătate de secol.

Deși Israelul a invadat Libanul și a omorât mii de civili, americanii nu au amenințat niciodată cu bombardarea orașului Tel Aviv (așa cum a făcut Irakul), dacă Israelul refuza să se conformeze rezoluției O.N.U. de a se retrage din Liban. Ar fi foarte instructivă o comparație între reacția americană față de invazia irakiană în Kuweit, și cea față de invazia israeliană din Liban.

Politica externă unilaterală a Americii se poate ilustra și prin tratamentul diferit acordat Israelului și Irakului.

Irakul a invadat Kuweitul. Israelul a invadat Libanul.

Circa trei mii de civili kuweitieni au murit la începutul războiului cu Irakul. Patruzeci de mii de libanezi au murit, de la începutul invaziei, pe toată perioada ocupației.

Irakul a nesocotit rezoluțiile O.N.U. de a se retrage din Kuweit. Israelul a nesocotit rezoluțiile O.N.U. de a se retrage din Liban (timp de optsprezece ani).

Irakul a încălcat convențiile internaționale cu privire la armele chimice, biologice și nucleare. Și totuși, Israelul este un infractor mult mai mare, având una dintre cele mai bogate rezerve de armament chimic, biologic și nuclear din lume.

Irakul a refuzat accesul inspectorilor O.N.U. Israelul a refuzat întotdeauna inspecțiile O.N.U.

Pentru toate aceste infracțiuni, am bombardat Irakul. Ca răspuns la crimele Israelului, America îl răsplătește în continuare cu alte și alte miliarde de dolari.

Politica externă a Americii a fost și continuă să fie politica Israelului. Israelul nu a fost amenințat nici măcar cu o reducere a ajutoarelor din S.U.A., în timp ce mii de civili libanezi mureau de pe urma acțiunilor israeliene. Irakul a fost cândva un prieten al Americii, de la care cumpăram petrol și cu care aveam relații avantajoase de afaceri. În timpul războiului cu Iranul, America l-a ajutat activ pe Saddam Hussein. Irakul nu a făcut nimic împotriva Statelor Unite, singura sa greșală fiind aceea de a deveni un dușman puternic al Israelului. Astfel, birocrății evrei și non-evrei, dar de dominație evreiască, precum și mass-media dominate de evrei, l-au transformat imediat pe fostul nostru prieten, Saddam Hussein, în cel mai înverșunat dușman al... nostru!

Am aruncat asupra Irakului, în doar câteva săptămâni, mai mulți explozivi decât am folosit pe tot parcursul celui de-Al Doilea Război Mondial. Am ucis sute de mii de irakieni, dintre care zeci de mii erau civili. Apoi, ne-am angajat într-o blocadă și un embargou asupra Irakului, despre care până și Națiunile Unite, cu toată atitudinea lor anti-irakiană, afirmă că au dus la moartea a cel puțin un milion două sute de mii de copii și sute de mii de bătrâni. Le sugerez acelor americani care nu înțeleg de ce are loc actualul terorism să se concentreze asupra acestui singur fapt șocant: un milion două sute de copii au murit ca rezultat direct al politicii noastre față de Irak.

Lobbyul evreiesc și mass-media dominate de evrei au mare grijă să nu lase poporul american să înțeleagă pe deplin adevăratul motiv al războiului din Irak și adevăratele resorturi ale problemei palestinienilor. Nu le vine deloc la îndemână ca americanii să afle de ce ne urăsc atât de multe milioane de oameni din lumea arabă și de ce numărul acestora crește tot mai mult cu fiecare zi.

Nu vor să știm adevăratele motive pentru care americanii au ajuns să fie atât de detestați – fiindcă responsabili pentru această ură crescândă la adresa Americii sunt șefii evrei ai politicii externe a Statelor Unite. Imaginați-vă sentimentele de furie și deznădejde care îi împing pe niște oameni să-și sacrifice propriile vieți, numai pentru a ne lovi.

Șefii sioniști știu că ajutorul dat de S.U.A. politicii criminale a Israelului generează o ură tot mai mare împotriva Americii. Cu siguranță, sunt conștienți că bombardarea unor națiuni și pornirea la război împotriva lor exclusiv în interesul Israelului face să apară dușmani înverșunați și fanatici ai Americii, dușmani care vor cere să fie răzbunați cu sânge american.

Desigur, sioniștii nu pun niciodată interesele americane pe primul loc; propriile lor interese evreiești sunt întotdeauna esențiale. La nivel practic, sunt absolut conștienți că actele teroriste brutale și aberante comise recent la New York și Washington D.C. nu fac decât să ajute cauza sionistă, provocând o enormă furie a americanilor împotriva inamicilor Israelului și făcându-i pe americani mai ușor de manipulat pentru a face jocul acestei țări.

Gândiți-vă cine a avut cu adevărat de câștigat de pe urma acestei erori. Au câștigat ceva palestinienii? Acest act de terorism a distrus toate progresele pe care le înregistraseră recent palestinienii în ochii opiniei publice mondiale. A orbit lumea față de terorismul israelian.

Singurul câștigător de pe urma acestei cumplite tragedii este Israelul. Evreii au acum drum liber să le facă palestinienilor tot ce vor. Pot să-și ucidă oricare dușmani, indiferent dacă sunt violenți sau non-violenți. Vor obține toți banii pe care-i doresc de la poporul american și nimeni nu se va mai gândi la continuele oprimări, asasinate și încălcări ale drepturilor omului împotriva poporului palestinian.

Într-adevăr, sioniștii sunt singurii câștigători de pe urma oribilei zile de teroare din 11 septembrie 2001. O ironie, nu-i așa, că deși acțiunile criminale sioniste au dus la apariția acestei terori, tot sioniștii îi vor culege roadele. Desigur, motivul acestui câștig este acela că mass-media americane se află cu totul în mâinile lor și nu vor formula niciodată întrebările potrivite cu privire la motivul pentru care au loc asemenea evenimente înfiorătoare. Din păcate, prea puțini oameni vor auzi vreodată glasurile celor ca mine, care îndrăznesc să sfideze minciunile sioniste.

Iată de ce am ajuns în această situație tulbure, pentru că o putere străină a devenit cel mai puternic lobby al guvernării americane și controlează direcția mijloacelor de comunicare în masă din America.

Dați-mi voie să mai repet încă o dată. Principalul motiv pentru care am ajuns azi să suferim efectele terorismului în Statele Unite este acela că politica noastră guvernamentală e complet subordonată unei puteri străine: Israelul și eforturile adeptilor supremației evreiești mondiale.

În urma atacurilor de la World Trade Center și Pentagon, peste tot prin S.U.A. flutură drapele americane. E bine așa, căci este nevoie să fim mai patrioți. Iar dacă am fi mai patrioți în interesul real al Americii, nu al Israelului, n-am mai suferi de pe urma terorismului.

Și, la drept vorbind, ce poate fi mai patriotic decât să dorim ca propria noastră țară să fie condusă de oamenii noștri, în slujba Americii, nu de o putere străină sau de o minoritate puternică?

Da, trebuie să luptăm cu orice preț contra teroriștilor care ne atacă țara. Dar trebuie și să înțelegem de ce are loc această teroare și cum a luat ea naștere. Ea a apărut din cauza trădării de lungă durată la adresa Statelor Unite și a poporului lor.

Care este costul sionismului pentru poporul american?

Lobbyul evreiesc și puterea mediatică a acestuia au costat Statele Unite cam șase miliarde de dolari pe an, ca ajutoare externe și arme, aproape o treime din tot bugetul american pentru ajutoare externe din ultima jumătate de secol și o sumă egală cu cea cheltuită de America în războiul contra drogurilor.

Ne-au otrăvit relațiile cu națiunile bogate în petrol din obiectiv major. Ca răspuns la politica noastră, arabii și-au unit forțele și au elaborat „arma petrolului“, care i-a costat pe americani cel puțin zece trilioane de dolari, prin creșterea prețurilor petrolului.

Ne-au înstrăinat întreaga lume arabă, ducând la distrugerea sau confiscarea unor proprietăți americane din acele țări în valoare de miliarde de dolari, răpirea mai multor cetățeni americani și generarea unei uri viscerele la adresa poporului american.

Și cum ne-a răsplătit Israelul pentru sprijinul acordat? Ne-a spionat încontinuu (cazul Jonathan Pollard), ne-a vândut cele mai importante secrete (ca în situația celei mai mari amenințări nucleare din lume împotriva noastră, în acest moment: China comunistă), ne-a furat uraniul îmbogățit pentru propriile lui arme nucleare ilegale.

Au lansat atacuri teroriste împotriva Statelor Unite, ca Afacerea Lavon și atacul asupra U.S.S. „Liberty“. Ambele fapte au fost nici mai mult nici mai puțin decât acte infame de război contra Statelor Unite. De asemenea, furnizarea de informații false către America, pentru a o face să intre nejustificat în război împotriva altei țări, este tot un act israelian de război la adresa Statelor Unite. Și totuși, ca răspuns la toate aceste acțiuni abjecte față de America, liderii noștri controlați de sioniști n-au făcut nimic pentru a reduce ajutoarele financiare și militare în valoare de miliarde de dolari pe care le acordăm Israelului. În fiecare an, le dăm israelienilor aproximativ șase miliarde de dolari, reprezentând mai mult decât tuturor națiunilor din Africa Sub-Sahariană, Marea Caraibilor și America de Sud la un loc.

Care este prețul final al aservirii noastre în solda acțiunilor criminale ale sionismului? Ultimul preț pe care l-am plătit constă în oribilele acte de terorism din ziua de 11 septembrie 2001.

Puternicii agenți ai Israelului din guvernul și mass-media americane sunt în ultimă instanță răspunzători de această teroare împotriva Statelor Unite, la fel ca și cum ei înșiși ar fi pilotat acele avioane care s-au zdrobit de World Trade Center și Pentagon.

Iar acum, în mod cinic, plănuiesc să folosească teroarea pe care ei înșiși au creat-o, pentru a intensifica și mai mult ciclul violenței contra dușmanilor Israelului. Puteți fi siguri că puterile sioniste intenționează să facă mult mai mult decât să-i pedepsească pur și simplu pe autorii acestor evenimente. America va fi folosită din nou ca unealtă pentru a lovi pe oricine i se năzare Israelului.

O reacție nehibzuită sau lipsită de discernământ a Americii ar genera, în cele din urmă, și mai multă ură împotriva noastră, atrăgând alte și alte acte de terorism asupra poporului american. Ciclul crescând al urii este exact scopul urmărit de sioniști, căci ei doresc să luptăm în locul lor cu dușmanii Israelului, să ne vărsăm noi sângele în locul lor. Ei sunt aceia care beneficiază cu adevărat de pe urma suferințelor Americii. În locul Israelului, noi vom plăti prețul suprem.

Dacă, după ce ne tămăduim rănilor, nu înscriem America pe o cale mai înțeleaptă, fiecare bombă și rachetă pe care o lansăm se va întoarce împotriva noastră. Fiecare viață pe care o răpim pe meleaguri străine se va solda cu alte vieți americane pierdute, acasă și peste hotare. America se va scufunda tot mai mult în incertitudine și teamă.

Trebuie să ne păstrăm mintea limpede și să întrerupem acest ciclu al violenței.

Mulți trădători din guvernul nostru au susținut activitățile sioniste criminale, în locul adevăratelor interese ale poporului american. Dacă puterile lor nu i se pune capăt, americanii vor fi urmăriți încontinuu de spectrul tot mai înspăimântător al terorismului.

Să ne rugăm pentru victimele americane ale acestor evenimente și pentru familiile lor îndoliate. Să-i pedepsim rapid și aspru pe autorii acestor acte mișelești.

Dar și mai important este să înțelegem de ce s-au produs aceste evenimente și cum putem eradica ura la adresa națiunii noastre.

O dată ce vom înțelege de ce, va trebui să găsim cu toții calea cea mai sigură pentru a preveni, pe viitor, asemenea acte teroriste.

Soluția acestei enorme probleme este extrem de evidentă și e cât se poate de simplă.

America trebuie să urmeze sfatul din cuvântarea de rămas-bun a Părintelui Țării și să „evite amestecurile în străinătate“.

Și trebuie să punem întotdeauna America și poporul american pe primul plan.

David Duke  
15 septembrie 2001  
[www.Davidduke.com](http://www.Davidduke.com)

## Bibliografie

- 1 Jefferson, Thomas. (1829). *Autobiography*, First published in 1829 and later by an Act of Congress in 1853. p. 1.
- 2 Orwell, G. (1982). 1984. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- 3 Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*. The Abraham Lincoln Assoc. Springfield, Illinois. Roy P. Basler, Editor; Marion New Brunswick, N.J.: Rutgers University Press. Contents: Vol. 1. 1824-1848.—2. 1848-1858.—3. 1858-1860.—4. 1860-1861.—5. 1861-1862.—6. 1862-1863.—7. 1863-1864.—8. 1864-1865.—Index.
- 4 Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.
- 5 Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.
- 6 From the Proclamation Issued from President Lincoln on Sept. 22, 1862, attested by William H. Seward, Secretary of State (U.S. Statutes at Large, Vol. 12, 36th Congress, p. 267).
- 7 Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.
- 8 Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.
- 9 Bilbo, Sen. Theodore G. *Take Your Choice*. Poplarville, Mississippi: Dream House Publishing Co. p. 72. Quoting The Peace Movement of Ethiopia.
- 10 Putnam, Carleton. (1967). *Race and Reason*.
- 11 Random House Webster's Unabridged Electronic Dictionary. (1996). New York: Random House.
- 12 Boring, E.G. (1923). Intelligence as the Tests Test It. *The New Republic*. June 6. p. 35-37.
- 13 Jensen, A.R. (1980). *Bias in Mental Testing*. New York: Free Press.
- 14 Neisser, Ulrich. (1996). Intelligence: Knows and Unknowns. Report by The American Psychological Association Committee. *American Psychologist*. Vol. 51. p. 7-101.
- 15 Jensen, A. (1998). *The „g“ Factor: The Science of Mental Ability*. Connecticut: Praeger, Westport. p. 77.
- 16 Duncan, O., Featherman, D. & Duncan, B. (1979). *Socio-Economic Background and Achievement*. New York: Seminar Press.
- 17 McCall, R.M. (1977). Childhood Predictors of Adult Educational and Occupational Status. *Science*. Vol. 197. p. 14.
- 18 Herrnstein, R. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life*. New York: Simon & Schuster.
- 19 Jencks, C. (1979). *Who Gets Ahead? The Determinants of Economic Success in America*. New York: Basic Books.
- 20 Hunter, J.E. (1986). Cognitive Ability, Cognitive Aptitudes, Job Knowledge, and Job Performance. *Journal of Vocational Behavior*. December. p. 40-362.
- 21 Dawis, R.V. (1996). Vocational Psychology, Vocational Adjustment, and the Workforce: Some Familiar and Unanticipated Consequences. *Psychology, Public Policy, and Law*. Vol. 2. p. 229-248.
- 22 Gordon, R.A. (1997). Everyday Life as an Intelligence Test: Effects of Intelligence and Intelligence Context. *Intelligence*. Vol. 24. p. 3-320.
- 23 Gottfredson, L.S. (1997). Why g Matters: The Complexity of Everyday Life. *Intelligence*. Vol. 24. p. 79-132.
- 24 Murray, C. (1998). *Income Inequality and IQ*. Washington, DC: The AEI Press.
- 25 Gottfredson, L.S. (1997). Why g Matters: The Complexity of Everyday Life. *Intelligence*. Vol. 24. p. 90, 79-132.
- 26 U.S. Department of Defense, Office of the Assistant Secretary (Force Management and Personnel). (1989). *Joint-Service Efforts to Link Enlistments Standards to Job Performance: Recruit Quality and Military Readiness*. Report to The House Committee on Appropriations.

- 27 O'Toole, B.J. (1990). Intelligence and Behavior and Motor Vehicle Accident Mortality. *Accident Analysis and Prevention*. Vol. 22. p. 11-221.
- 28 O'Toole, B.J. (1990). Intelligence and Behavior and Motor Vehicle Accident Mortality. p. 220.
- 29 The Odyssey (/V, 60).
- 30 Bennett, Jonathan Francis. (1971). *Locke. Berkeley, Hume: Central Themes*. Oxford: Clarendon Press.
- 31 Galton, F. (1869). *Hereditary Genius*. London: Macmillan.
- 32 Buck vs. Bell. (1927). 274 U.S. p. 201-208.
- 33 Berg, R.L. (1988). *Acquired Traits: Memoirs of a Geneticist from The Soviet Union*. D. Lowe, trans. New York: Viking Penguin.
- 34 Medvedev, Z.A. (1971). *The Rise and Fall of T.D. Lysenko*. I.M. Lerner, trans. Garden City, New York: Anchor-Doubleday.
- 35 Soyfer, V.N. (1994). *Lysenko and the Tragedy of Soviet Science*. L. Gruliow & R. Gruliow, trans. New Brunswick, New Jersey: Rutgers University Press.
- 36 Whitney, G. (1998). The Vernalization of Hillary's America. *Chronicles*. Vol. 22, #2. p. 6-47.
- 37 Farber, S. (1981). *Identical Twins Reared Apart: A Reanalysis*. New York: Basic Books.
- 38 Bouchard, T. (1981). Familial Studies of Intelligence: A Review. *Science*. Vol. 212. p. 55-1059.
- 39 Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). *The IQ Controversy: The Media and Public Policy*. New Brunswick, New Jersey: Transaction Books.
- 40 Jensen, A.R. (1998). *The „g“ Factor: The Science of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.
- 41 Avery, R.D. et. al. (with 51 co-authors). (1994). Mainstream Science on Intelligence. *The Wall Street Journal*. December 13. p. A-18.
- 42 Gottfredson, L.S. (1997). Editorial: Mainstream Science on Intelligence: An Editorial with 52 Signatories, History, and Bibliography. *Intelligence*. Vol. 24. p. 3-23.
- 43 Coren, S. (1994). *The Intelligence of Dogs*. New York: Free Press.
- 44 Glees, P. (1988). *The Human Brain*. Cambridge University Press.
- 45 Gould, S.J. (1996). The Mismeasure of Man. *Journal of Personality and Individual Differences*. Vol. 23. p. 69-180.
- 46 Rushton, J.P. (1997). Special Review: Race, Intelligence, and the Brain: The Errors and Omissions of the „Revised“ Ad. of. S.J. Gould's, *The Mismeasure of Man*. *Journal of Personality and Individual Differences*. p. 69-180.
- 47 Willerman et. al. In Vivo Brain Size and Intelligence. (1991). *Intelligence*. Vol. 15. p. 23-228.
- 48 Chorney, M.J., Chorney, K., Seese, N., Owen, M.J., Daniels, J., McGuffin, P., Thompson, L.A., Detterman, D.K., Benbow, C., Lubinski, D., Eley, T. & Plomin, R. (1998). A Quantitative Trait Locus Associated with Cognitive Ability in Children. *Psychological Science*. Vol. 9. p. 59-166.
- 49 Chorney, M.J., *Psychological Science*. Vol. 9. p. 59-166.
- 50 Shuey, A.M. (1958/1966). *The Testing of Negro Intelligence*. Lynchburg, Virginia: Bell Edition, New York: Social Science Press.
- 51 Shuey, A. (1966). *The Testing of Negro Intelligence*. New York: Social Science Press.
- 52 Larry P. v. Wilson Riles. (1979). No. C-71-2270 Rfp. United States District Court For The Northern District Of California, October 16. 495 F. Supp. 26.
- 53 Jensen, A.R. (1998). *The „g“ Factor: The Science of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.
- 54 Gottfredson, L.S. (1997). Why g Matters: The Complexity of Everyday Life. *Intelligence*. Vol. 24, #1. p. 9-132.

- 55 Herrnstein, R.J. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve*. New York: Free Press.
- 56 Jensen, A.R. (1998). *The „g“ Factor: The Science of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.
- 57 Levin, M. (1997). *Why Race Matters: Race Differences and What They Mean*. Westport, Connecticut: Praeger.
- 58 Herrnstein, R.J. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve*. New York: Free Press.
- 59 Newsweek. (1994). IQ: Is It Destiny? October 24. p. 4.
- 60 Jensen, A.R. (1985). The Nature of Black-White Difference on Various Psychometric Tests: Spearman's Hypothesis. *Behavioral and Brain Sciences*. Vol. 8. p. 193-219.
- 61 Jensen, A.R. (1987). Further Evidence for Spearman's Hypothesis Concerning the Black-White Differences on Psychometric Tests. *Behavioral and Brain Sciences*. Vol. 10. p. 12-519.
- 62 Jensen, A.R. (1992). Spearman's Hypothesis: Methodology and Evidence. *Multivariate Behavioral Research*. Vol. 27. p. 25-234.
- 63 Jensen, A.R. (1998). *The „g“ Factor: The Science of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.
- 64 Jensen, A.R. (1980). *Straight Talk about Mental Tests and Bias in Mental Testing*. New York: Free Press. p. 470.
- 65 Jensen, A.R. (1980). *Bias in Mental Testing*. New York: Free Press.
- 66 Jensen, A.R. (1993). Spearman's Hypothesis Tested with Chronometric Information Processing Tasks. *Intelligence*. Vol. 17. p. 7-77.
- 67 Jensen, A.R. & Whang, P.A. (1993). Reaction Times and Intelligence. *Journal of Biosocial Science*. Vol. 25. p. 97-410.
- 68 Wigdor & Garner, eds. (1982). *Ability Testing: Uses, Consequences, and Controversies*. Washington, DC: National Academy Press. p. 7.
- 69 Scarr, S. & Weinberg, R.A. (1976). IQ Test Performance of Black Children Adopted by White Families. *American Psychologist*. Vol. 31. p. 739.
- 70 College Board. (1992). *Profile of SAT and Achievement Test Takers*. New York.
- 71 Seligman, D. (1992). *A Question of Intelligence: The IQ Debate in America*. New York: Carol Publishing. p. 60.
- 72 Jensen, A.R. (1980). *Bias in Mental Testing*. New York: Free Press.
- 73 Jensen, A.R. (1998). *The „g“ Factor: The Science of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.
- 74 Palmquist, Matt. (1998). *University Wire*. May 5.
- 75 Spilka, S. (1996). Letter of May 9 from Wiley Manager of Corporate Communications.
- 76 Spitz, H. (1986). *The Raising of Intelligence*. Hillsdale, N.J.: Erlbaum.
- 77 Currie J. & Thomas D. (1995). Does Head Start Make a Difference? *American Economic Review*. June. p. 41-364.
- 78 Ferguson, Jr., G.O. (1916). The Psychology of the Negro. *Archives of Psychology*. No. 36. April.
- 79 Scarr, S. & Weinberg, R.A. (1976). IQ Test Performance of Black Children Adopted by White Families. *American Psychologist*. Vol. 31. p. 26-739.
- 80 Weinberg, R.A., Scarr, S. & Waldman, I.D. (1992). The Minnesota Transracial Adoption Study: A Follow-Up of IQ Test Performance at Adolescence. *Intelligence*. Vol. 16. p. 17-135.
- 81 Lynn, R. (1994). Reinterpretations of The Minnesota Transracial Adoption Study. *Intelligence*. Vol. 19. p. 1-27.
- 82 Levin, M. (1994). Comment on The Minnesota Transracial Adoption Study. *Intelligence*. Vol. 19. p. 3-20.
- 83 Reed, T.E. (1969). Caucasian Genes in American Negroes. *Science*. Vol. 165. p. 62-768.

- 84 Reed, T.E. Letters. Science. Vol. 165. p. 353.
- 85 Lynn, R. (1991). Race Differences in Intelligence. Mankind Quarterly. Vol. 31. p. 54-296.
- 86 Zindi, F. (1994). Differences in Psychometric Performance. The Psychologist. Vol. 7. p. 49-552.
- 87 Owen, K. (1992). The Suitability of Raven Standard Progressive Matrices for Various Groups in South Africa. Personality and Individual Differences. Vol. 13. p. 49-159.
- 88 Lynn, R. (1991). Race Differences in Intelligence: A Global Perspective. Mankind Quarterly. Vol. 31. p. 55-296.
- 89 Owen, K. (1992). The Suitability of Raven Standard Progressive Matrices for Various Groups in South Africa. Personality and Individual Differences. Vol. 13. p. 49-159.
- 90 Zindi, F. (1994). Differences in Psychometric Performance. The Psychologist. Vol. 7. p. 49-552.
- 91 Lynn, R. (1994). The Intelligence of Ethiopian Immigrants and Israeli Adolescents. International Journal of Psychology. Vol. 29. p. 5-56.
- 92 The New York Times. (1972). July 17. p. 4.
- 93 Garber, H.L. (1988). The Milwaukee Project: Preventing Mental Retardation in Children at Risk.
- 94 Jensen, A.R. (1989). Washington DC: American Association on Mental Retardation. Raising IQ without Increasing „g“? A Review of The Milwaukee Project: Preventing Mental Retardation in Children at Risk by H.L. Garber. Developmental Review. 9. p. 34-258.
- 95 Spitz, H.H. (1986). The Raising of Intelligence: A Selected History of Attempts to Raise Retarded Intelligence. Hillsdale, New Jersey: Erlbaum.
- 96 Soyfer, V.N. (1994). Lysenko and the Tragedy of Soviet Science (L. Gruliow & R. Gruliow, trans.). New Brunswick, New Jersey: Rutgers University Press.
- 97 Whitney, G. (1998). The Vernalization of Hillary's America. Chronicles. Vol. 22, #2, p. 6-47.
- 98 Spitz, H.H. (1989). The Raising of Intelligence. Also See: Chicago Tribune. (1989). Chicago Schools Get an Education in Muckraking. May 8.
- 99 Seligman, D. (1992). A Question of Intelligence: The IQ Debate in America. p. 51.
- 100 Putnam, Carleton. (1967). Race and Reason. Howard Allen edition (1980). (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32929).
- 101 Random House Webster's Electronic Dictionary (1992). (College Edition). New York: Random House.
- 102 Putnam, Carleton. (1967). Race and Reason. Howard Allen edition (1980). (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32929).
- 103 Furedy, J.J. (1997). The Decline of the Eppur Si Muove Spirit in North American Science: Professional Organizations and PC Pressures. The Mankind Quarterly. Vol. 38. p. 5-66.
- 104 Pearson, R. (1997). Race, Intelligence and Bias in Academe. 2nd Ed. Washington, DC: Scott-Townsend.
- 105 Rushton, J.P. (1994). The Equalitarian Dogma Revisited. Intelligence. Vol. 19. p. 63-280.
- 106 Whitney, G. (1995). Ideology and Censorship in Behavior Genetics. The Mankind Quarterly. Vol. 35. p. 327-342.
- 107 Whitney, G. (1997). Raymond B. Cattell and The Fourth Inquisition. The Mankind Quarterly. Vol. 38. p. 9-125.
- 108 Racism. Random House Webster's Electronic Dictionary. (1992). (College Edition). New York: Random House.
- 109 Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). The IQ Controversy: The Media and Public Policy. New Brunswick, New Jersey: Transaction Books.



- 110 Jensen, A.R. (1998). The „g“ Factor: The Science of Mental Ability. Westport, Connecticut: Praeger.
- 111 Avery, R.D. et. al. (with 51 co-authors). (1994). Mainstream Science on Intelligence. The Wall Street Journal. December 13. p. A-18.
- 112 Gottfredson, L.S. (1997). Editorial: Mainstream Science on Intelligence: An Editorial with 52 Signatories, History, and Bibliography. Intelligence. Vol. 24. p. 3-23.
- 113 Herrnstein, R.J. & Murray, C. (1994). The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life. New York: Free Press.
- 114 Jensen, A.R. (1998). The „g“ Factor: The Science of Mental Ability. Westport, Connecticut: Praeger.
- 115 Levin, M. (1997). Why Race Matters: Race Differences and What They Mean. Westport, Connecticut: Praeger.
- 116 Rowe, D.C. (1994). The Limits of Family Influence. New York: Guilford Press.
- 117 Rowe, D.C. & Cleveland, H.H. (1996). Academic Achievement in Blacks and Whites: Are the Developmental Processes Similar? Intelligence. Vol. 23. p. 5-228.
- 118 Rushton, J.P. (1995). Race, Evolution and Behavior. New Brunswick, New Jersey: Transaction.
- 119 Shuey, A.M. (1966). The Testing of Negro Intelligence (2nd Ed.). New York: Social Science Press.
- 120 Rushton, J.P. (1995). Race, Evolution and Behavior. New Brunswick, New Jersey: Transaction.
- 121 Gould, Stephen Jay. (1981). The Mismeasure of Man. New York: Norton.
- 122 Rushton, J.P. (1997). Special Review: Race, Intelligence, and the Brain: The Errors and Omissions of The „Revised“ Edition of S.J. Gould’s The Mismeasure of Man (1996).
- 123 Personality and Individual Differences. Vol. 23. p. 169-180.
- 124 Carothers, J.C. (1972). The Mind of Man in Africa. London: Tom Stacey Ltd.
- 125 Ho, K.C., Roessmann, U., Hause, L., and Monroe, G. (1981). Newborn Brain Weight in Relation to Maturity, Sex and Race. Annals of Neurology. Vol. 10. p. 43-246.
- 126 Broman, S.H., Nichols, P.L., Shaughnessy, P. & Kennedy, W. (1987). Retardation in Young Children. Hillsdale, New Jersey: Erlbaum.
- 127 Rushton, J.P. & Osborne, R.T. (1995). Genetic and Environmental Contributions to Cranial Capacity Estimated in Black and White Adolescents. Intelligence. Vol. 20. p. 13.
- 128 Darwin, C. (1874). The Descent of Man, 2nd Edition, London: John Murray. p. 1-82.
- 129 Whitney, G. (1996). The Return of Racial Science. Contemporary Psychology. Vol. 41. p. 189-1191.
- 130 Rushton, J.P. & Ankney, C.D. (1996). Brain Size and Cognitive Ability: Correlations with Age, Sex, Social Class and Race. Psychonomic Bulletin and Review. Vol. 3. p. 21-36.
- 131 Jensen, A.R. & Johnson, F. (1994). Race and Sex Differences in Head Size and IQ. Intelligence. p. 9-333.
- 132 Connolly, C.J. (1950). The External Morphology of the Primate Brain. Springfield, Illinois.
- 133 One Flew over the Cuckoo’s Nest (1975). Milos Forman. United Artists Cinema.
- 134 Frances (1982). Graeme Clifford. Brooks Films.
- 135 Halstead, Ward C. (1947). Brains and Intelligence. Chicago. p. 49.
- 136 Connolly, C.J. (1950). The External Morphology of the Primate Brain.

- 137 Plomin, R., Defries, J.C., McClearn, G.E. & Rutter, M. (1997). Behavioral Genetics (3rd Ed.). New York: W.H. Freeman.
- 138 Sherman, L.S., Defries, J.C., Gottesman, I.I., Loehlin, J.C., Meyer, J.M., Pelias, M.Z., Rice, J. & Waldman, I. (1997). Behavioral Genetics '97: ASHG Statement. Recent Developments in Human Behavioral Genetics: Past Accomplishments and Future Directions. American Journal of Human Genetics. p. 60. p. 265-1275.
- 139 Rector, R. (1991). Food Fight. Policy Review. Vol. 58. p. 1-46.
- 140 Banfield, E. (1974). The Unheavenly City Revisited. Boston, Massachusetts: Little Brown.
- 141 Rector, R. & McLaughlin, M. N.D. (1992). A Conservative's Guide to State Level Welfare Reform. Washington, DC: The Heritage Foundation.
- 142 Banfield, E. (1974). The Unheavenly City Revisited. Boston, Massachusetts: Little Brown.
- 143 Bayley, N. (1995). Comparisons of Mental and Motor Test Scores for Ages 1-15 Months by Sex, Birth Order, Race, Geographical Location, and Education of Parents. Child Development. Vol. 36. p. 379-477.
- 144 Rushton, J.P. (1995). Race and Crime: An International Dilemma. Society. p. 2, 37-41.
- 145 Raine, Adrian. (1993). The Psychopathology of Crime: Criminal Behavior as a Clinical Disorder. San Diego: Academic Press.
- 146 Raine, Adrian, Editor (1997). Biosocial Bases of Violence. New York: Plenum Press.
- 147 Raine, A., Bushbaum, M. & LaCasse, L. (1997). Journal of Biological Psychiatry. Vol. 42. September 15. p. 95-508.
- 148 Hamilton, W.D. (1964). The Genetical Theory of Social Behaviour, I, II. Journal of Theoretical Biology 7:1. p. 2.
- 149 Plomin, R., Lichtenstein, P., Pedersen, N., McClearn, G.E. & Nesselroade, J.R. (1990). Behavioral Genetics: A Primer (2nd ed.). San Francisco: Freeman.
- 150 Rushton, J.P., Fulker, D.W., Neale, M.C., Nias, D.K.B. & Eysenck, H.J. (1986). Altruism and Aggression: The Heritability of Individual Differences. Journal of Personality and Social Psychology. 50. p. 1192-98.
- 151 Tellegen, A., Lykken, D.T., Bouchard, T.J., Jr. Wilcox, K.J., Segal, N.L. & Rich, S. (1988). Personality Differences of Twins Reared Apart and Together. Journal of Personality and Social Psychology. 54. p. 1031-1039.
- 152 Floderus-Mynyrhed, B., Pederson & Rasmuson, J. (1980). Assessment of Heritability for Personality Based on a Short Form of the Eysenck Personality Inventory: A Study of 12,898 Twin Pairs. Behavioral Genetics, 10, p. 153-163.
- 153 Keller, L.M., Bouchard, T.J., Jr., Arvey, R.D., Segal, N.L. & Dawis, R.V. (1992). Work Values: Genetic and Environmental Influences. Journal of Applied Psychology. 77. p. 79-88.
- 154 Bouchard, T.J., Jr. (1984). Twins Reared Together and Apart: What They Tell Us about Human Diversity in S.W. Fox (Ed.), Individuality and Determinism. New York: Plenum.
- 155 Dreger, R. & Miller, K. (1960). Comparative Psychological Studies of Negroes and Whites in the United States. Psychological Bulletin. Vol. 57. p. 61-402.
- 156 Kochman, T. (1983). Black and White Styles in Conflict. Chicago: University of Chicago Press. p. 1-34, 106-110.
- 157 Gynther, M. (1972). White Norms and Black MMPI's: A Prescription for Discrimination. Psychological Bulletin. Vol. 78. p. 86-402.
- 158 Mischel, W. (1961). Preference for Delayed Reinforcement: An Experimental Study of Cultural Observation. Journal of Abnormal and Social Psychology. Vol. 62:1. p. 7.

- 159 Banfield, E. (1970). *The Unheavenly City: The Nature and Future of Our Urban Crisis*. Boston: Little Brown.
- 160 Banfield, E. (1974). *The Unheavenly City Revisited. Inability to Defer Gratification, Extreme Present Orientation*. Boston: Little Brown.
- 161 Ross, R., Bernstein, L. Judd, H. Hanish, R. Pike, M. & Henderson, B. (1986). Serum Testosterone Levels in Healthy Young Black and White Men. *Journal of The National Cancer Institute*. Vol. 76. p. 5-48.
- 162 Rushton, J. Philippe. (1995). *Race and Crime: An International Dilemma*. Society. 32. p. 7-41.
- 163 Draper, P. (1989). *African Marriage Systems: Perspectives from Evolutionary Ecology*. *Ethology and Sociobiology*. 10. p. 45-169.
- 164 Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race*. New York: Columbia University Press.
- 165 Diamond, J. (1994). *Race without Color*. *Discover Mag*. November.
- 166 Cavalli-Sforza, L., Menozzi, P. & Piazza (1994). *The History and Geography of Human Genes*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- 167 Caccone, A. & Powell, J. (1989). DNA Divergence among Hominoids. *Evolution*. 43. p. 25-942.
- 168 Gibbons, A. (1990). Our Chimp Cousins Get That Much Closer. *Science*. 250. p. 76.
- 169 Gibbons, A. (1995). Out of Africa at Last? *Science*. 267. p. 272-1273.
- 170 J. Philippe Rushton. (1996). *Race Is a Biological Concept*.
- 171 J. Philippe Rushton. (1996). *Race Is a Biological Concept*.
- 172 Lynn, R. (1991). The Evolution of Racial Differences in Intelligence. *Mankind Quarterly*. 31. p. 9-121.
- 173 Krantz, G.S. (1980). *Climatic Races and Descent Groups*. North Quincy: Christopher Publishing House.
- 174 Baker, J.R. (1974). *Race*. Oxford: Oxford University Press.
- 175 Robins, A.H. (1991). *Biological Perspectives on Human Pigmentation*. Cambridge: Cambridge University Press.
- 176 Coon, C.S. (1965). *The Living Races of Man*. New York: Alfred A. Knopf.
- 177 Coon, C.S. (1967). *Story of Man*. Harmondsworth: Penguin
- 178 Coon, C.S. (1962). *Origin of the Races*. Knopf.
- 179 Coon, C.S. (1972). *The Races of Europe*. Westport, CT: Greenwood Press.
- 180 Coon, C.S. (1971). *The Hunting Peoples*. Boston: Little Brown.
- 181 Coon, C.S. (1982). *Racial Adaptation*. Chicago: Nelson-Hall.
- 182 Lee, R.B. & DeVore, I. (1968). *Man the Hunter*. Chicago: Aldine.
- 183 Nelson, R.K. (1969). *Hunters of the Northern Ice*. Chicago: University of Chicago Press.
- 184 Miller, E. (1994). Paternal Provisioning Versus Mate Seeking in Human Populations. *Personality and Individual Differences*. 17:2. p. 27-255.
- 185 Alexander, R.D., Hoogland, J.L. (1979). Sexual Dimorphism and Breeding Systems in Pinnipeds, Ungulates, Primates and Humans. Chagnon, N. & Irons, W., editors. *Evolutionary Biology and Human Social Behavior*. North Scituate, MA: Duxbury Press. p. 2-532.
- 186 Miller, E. (1993). Could „R“ Selection Account for the African Personality and Life Cycle? *Personality and Individual Differences*. Dec. 15:6. p. 65-676.
- 187 Baker, J. (1974). *Race*. New York: Oxford University Press.
- 188 Ama, Simonau, Boulay, Serrese, Theriault & Bouchard (1986). Skeletal Muscle Characteristics in Sedentary Black and Caucasian Males. *Journal of Applied Psychology*. 61.

- 189 Malina, R.M. (1988). Racial/Ethnic Variations in the Motor Development and Performance of American Children. *Canadian Journal of Sports Science*. 13. p. 36-143.
- 190 Trivers, Robert (1986). *Social Evolution*. Benjamin.
- 191 Buss, David (1992). *The Evolution of Desire*. Basic.
- 192 Symons, Donald (1979). *The Evolution of Human Sexuality*. Oxford.
- 193 Detroit News Wire Service (1991). U.S. Syphilis Cases at Highest Level Since '49. *Detroit News*. May 17.
- 194 Reid, Alexander (1990). Rate of Illness from Sex Raises in Teenagers. *Boston Globe*. April 11.
- 195 Stolberg, Sheryl Gay (1998). Epidemic of Silence: A Special Report. Eyes Shut, Black America Is Being Ravaged by AIDS. *New York Times*. June 29.
- 196 Koh, Eun Lee (1998). Survey Says Hispanic See AIDS as major Threat to Public Health. *San Antonio Express-News*. May 2. 10A.
- 197 Stolberg, Sheryl Gay (1998). Epidemic of Silence: A Special Report. Eyes Shut, Black America Is Being Ravaged by AIDS.
- 198 Miller, E. (1995). Environmental Variability Selects for Large Families Only in Special Circumstances: Another Objection to Differential K Theory. *Personality and Individual Differences*. Dec. 19:6. p. 03-918.
- 199 Miller, E. (1991). Climate and Intelligence. *Mankind Quarterly*. Fall/Winter. Vol. XXXII No. 1-2, p. 27-132.
- 200 Carruth, W.H. *Each in His Own Tongue*.
- 201 Jerison, Herold (1973). *Evolution of the Brain and Intelligence*. Academic Press.
- 202 Brooke, James (1994). Romantic Rio Has Become the Sickest City in Brazil. *New York Times*. News Service published in the *New Orleans Times-Picayune*. Oct. 30. A-27.
- 203 Pendell, E. (1967). *Sex Versus Civilization*. Los Angeles: Noontide Press.
- 204 Pendell, E. (1977). *Why Civilizations Self-Destruct*. Cape Canaveral, FL: Howard Allen.
- 205 Hart, M. (1992). *The 100: A Ranking of the Most Influential Persons in History*. New York: Citadel.
- 206 Asimov, I. (1989). *Chronicle of Science and Discovery*. London: Grafton Books.
- 207 Herrnstein, R. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve*. Simon & Schuster.
- 208 Darnton, J. (1994). A Lost Decade Drains Africa's Vitality. *New York Times*. June 20. p. A1-A9.
- 209 Human Events. May 26. 1995. p. 8.
- 210 Diamond, Jared (1998). *Guns, Germs and Steel*. Norton.
- 211 Wells, H.G. (1971). *The Outline of History. Being a Plain History of Life and Mankind*. Garden City, NY: Doubleday.
- 212 De Gobineau (1971). *Inequality of the Races*. Los Angeles, California: The Noontide Press.
- 213 Darwin, C. (1859/1972). *The Origin of Species by Means of Natural Selection, or The Preservation of Favored Races in the Struggle for Life*. New York: E.P. Dutton.
- 214 Prichard, H. (1971). *Where Black Rules White: A Journey across and about Hayti*. Free Port, New York: Books for Libraries Press.
- 215 Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). *The IQ Controversy: The Media and Public Policy*. New Brunswick, NJ: Transaction Books.
- 216 Putnam, C. (1967). *Race and Reality*.
- 217 Roger Pearson (1992). *Schockley on Eugenics and Race*. Washington, DC: Scott-Townsend Publishers.
- 218 Jensen, A.R. (1980). *Straight Talk about Mental Tests*. New York: Free Press.

- 219 Ed. Dudley Randall. (1988). *The Black Poets*. p. 26. (Quoted in *The Other Side of Racism*. Anne Wortham. Columbus, OH: Ohio University Press, 1981, p. 57.)
- 220 Herrnstein, Richard J. & Murray, Charles (1994). *The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life*. New York: Free Press.
- 221 Jaynes, G. & Williams, R. (1989). *A Common Destiny: Blacks in American Society*. Washington, DC: National Academy Press. p. 92, 278.
- 222 Hacker, A. (1992). *Two Nations*. New York: Scribners and Sons. p. 72.
- 223 Rubinstein, D. (1994). *Cut Cultural Root of Rising Crime*. *Insight*. Aug. 8. p. 8-20.
- 224 Jaynes, G. & Williams, R. (1989). *A Common Destiny: Blacks in American Society*. 295.
- 225 Rushton, J.P. (1988). *Race Differences in Behavior: A Review and Revolutionary Analysis*. *Personality and Individual Differences*. 9. p. 009-1024.
- 226 Hacker, A. (1992). *Two Nations*. Scribners and Sons.
- 227 Gest, T. (1995). *A Shocking Look at Blacks and Crime*. *U.S. News and World Report*. Oct. 16. p. 3-54.
- 228 *Journal of The American Medical Association Issue on Firearms and Violence*. (1996). June 12.
- 229 Levin, M. (1998). *Why Race Matters*. Westport, CT: Praeger.
- 230 Rushton, J.P. (1995). *Race and Crime: An International Dilemma*. *Society*. 32. p. 7-41.
- 231 August, 26. (1997). *Washington Post*.
- 232 Adam Walinsky in the July 1995 issue of *Atlantic Monthly*.
- 233 Richter, L. & Lichter, R. (1983). *Prime Time Crime*. Washington, DC: The Media Institute. p. 3.
- 234 Whittaker, K. (1990). *Black Victims*. Washington, DC: Bureau of Justice Statistics, Office of Justice Programs, Department of Justice. Tables 1, 16.
- 235 FBI Oct. (1993). *Uniform Crime Reports*.
- 236 *American Enterprise*. (1995). *Crime and Race*. May/June issue. Compiled from Justice Department data from 1991.
- 237 *American Enterprise*. (1995). *Crime and Race*. May/June issue.
- 238 U.S. Department of Justice. *Sourcebook of Criminal Justice Statistics 1991* (1992). Washington, DC: U.S. Government Printing Office.
- 239 Lafree, G.D. (1982). *Male Power and Female Victimization: Toward a Theory of Interracial Rape*. *American Journal of Sociology*. Vol. 88. No. 2. Sept.
- 240 Wilbanks, W. (1990). *Frequency and Nature of Interracial Crimes*. *Justice Professional*. Nov. 7. Data from The Department of Justice, *Criminal Victimization in The Unites States*.
- 241 FBI Oct. (1993). *Uniform Crime Reports*.
- 242 Hacker, A. (1992). *Two Nations*. Scribners and Sons. p. 81.
- 243 Wilson, J. & Herrnstein, R. (1985). *Crime and Human Nature*. New York: Simon and Schuster. p. 62.
- 244 Thompson, T. (1989). *Blacks Sent to Jail More Than Whites for the Same Crime*. *Atlanta Journal and Constitution*. April 30. p. A.
- 245 Levin, M. (1998). *Why Race Matters*. Westport, CT: Praeger. 247.
- 246 Reynolds, G. Ed. (1996). *Race and The Criminal Justice System*. Washington, DC: Center for Equal Opportunity Press. „When Race Trumps Truth in the Courtroom“. By M. Weiss and K. Zinmeister. p. 7-64.
- 247 Cleaver, E. (1967). *Soul on Ice*. New York: McGraw-Hill. p. 1.
- 248 Cleaver, E. (1967). *Soul on Ice*.
- 249 *New York Times Book Review*. Quoted from the jacket of published edition.

- 250 Paul Sheehan (1995). The Race War of Black against White. Sydney Morning Herald. May 20.
- 251 Harry Ploski and James Williams, eds. (1983). Negro Almanac. Bronxville, NY: Bellwether Publishing 348.
- 252 Wilbanks, W. (1987). The Myth of a Racist Criminal Justice System. Monterey, CA: Brooks/Cole Publishing Company. p. 35.
- 253 Silberman, C. (1978). Criminal Violence, Criminal Justice. New York: Random House. p. 78, 118.
- 254 Associated Press (1989). School Costs up but not Grades, Report Laments. Omaha World Herald. Aug. 24. p. 6.
- 255 The Economist (1989). Willingly to School. Oct. 7.
- 256 Sanchez, R. (1989). D.C. Dropouts Quit Even Earlier, Study Finds. Washington Post. Jan. 12.
- 257 Feder, D. (1991). Schools Have Flunked Out. Orange County Register. Sept. 9. p. B9.
- 258 Hood, J. (1990). Money Isn't Everything. The Wall Street Journal. Feb. 9. p. A10.
- 259 Chronicles (1990). Restoring Family Autonomy in Education. Oct. p. 7.
- 260 Zinsmeister, K. (1990). Growing up Scared. The Atlantic. June. p. 1.
- 261 Hartocollis, A. (1992). School Violence Felt Nationwide. Newsday. New York. Feb. 28. p. 7.
- 262 New York Times (1991). Crime Draws Some of the Lines in Blueprints for Schools. Mar. 6. p. B8.
- 263 The Economist (1990). Pick Your Number. Feb. 17. p. 7.
- 264 Feder, D. (1991). Schools Have Flunked Out. Orange County Register. Sept. 9. p. B9.
- 265 Hood, J. (1990). Money Isn't Everything. The Wall Street Journal. Feb. 9. A10.
- 266 West, E. (1990). Restoring Family Autonomy in Education. Chronicles. Oct. edition. p. 7.
- 267 Detroit News (1992). AIDS, Homicides Increase Gap in Black White Life Expectancy. Jan. 8. p. A.
- 268 Stout, H. (1991). Life Expectancy of U.S. Blacks Declined in 1988. Wall Street Journal. April 9. p. B1.
- 269 Detroit News Wire Service (1991). U.S. Syphilis Cases at Highest Level since '49. Detroit News. May 17.
- 270 Rocky Mountain News (1997). Dick Feagler. Scripps Howard News Service. p. 1-20.
- 271 Levin, Michael (1997). Why Race Matters. Westport, CT: Praeger. p. 09.
- 272 Morgan, J. (1991). Co-Op Sanctioned for ads without Blacks. Newsday. Nov. 21.
- 273 Pogrebin, R. (1991). Suit against the Times: A Model Dilemma. New York Observer. Feb. 11.
- 274 Barnes Review (1996). LBJ: Landslide to Disaster. Dec. Vol. II, no. 12.
- 275 Rosen, D. (1991). Poverty Rate for Hispanic Children Rises 29% in 1980s. Orange County (Calif.) Register. Aug. 27. p. A15.
- 276 Monthly Vital Statistics Report (1991). National Center for Health Statistics. 40:8 (S). Dec. 12.
- 277 Fogel, Robert W. & Engerman, Stanley (1974). Time on the Cross: The Economics of American Negro Slavery. Boston: Little Brown.
- 278 McAlister, B. (1989). To Be Young Black and Male. Washington Post. Dec. 28. p. A.
- 279 Section 703 (J) of Title VII of The Civil Rights Act.

- 280 Snow, E. (1988). The Grove City Horror Show. *Chronicles*. Nov. p. 1.
- 281 Detlefsen, R. (1991). *Civil Rights under Reagan*. San Francisco: ICS Press.
- 282 Taylor, J. (1992). *Paved with Good Intentions*. New York: Carroll & Graf. p.
- 38.
- 283 Freeman, R. (1976). *Black Elite*. New York: McGraw-Hill.
- 284 National Research Council. *A Common Destiny*. p. 47.
- 285 Time (1995). Domestic Crime. Cops and Robbers. A Shocking Murder Highlights the Corruption among New Orleans' Underpaid. March 20. Vol. 145, no. 11.
- 286 Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*. The Abraham Lincoln Assoc. Springfield, Illinois. Roy P. Basler, Editor; Marion New Brunswick, N.J.: Rutgers University Press. Contents: Vol. 1. 1824-1848.—2. 1848-1858.—3. 1858-1860.—4. 1860-1861.—5. 1861-1862.—6. 1862-1863.—7. 1863-1864.—8. 1864-1865.—Index. The Collected Works of Abraham Lincoln, edited by Roy P. Basler, Rutgers University Press, 1953. September 1859 (Vol. III. p. 99).
- 287 Amsterdam News (1994). Khalid Muhammad Reiterates Call for Black South Africans to Kill. Nov. 19.
- 288 Stoddard, L. (1969). *The Rising Tide of Color*. New York: Scribners & Sons.
- 289 Grant, Madison (1970). *The Passing of the Great Race*. New York: Amo Press.
- 290 Senate Committee on Government Affairs, Permanent Subcommittee on Investigations. *Investigations of the INS Criminal Alien Program, Minority Staff Statement* (1993). Nov. 10.
- 291 Simcox, D. (1993). Senior Fellow at The Center For Immigration Studies. *Social Contract Magazine*. Spring.
- 292 The New York Times (1994). April 5.
- 293 Huddle, D. (1996). *The Net Costs of Immigration: The Facts, the Trend and the Critics*. Department of Economics, Rice University, Oct. 22.
- 294 American Demographics, Oct. 1991.
- 295 Weisberger, B. (1994). *A Nation of Immigrants*. *American Heritage*. Feb.-Mar. p. 5.
- 296 Jay, J. (1901). *The Federalist: A Collection of Essays*. New York: The Colonial Press.
- 297 Paine, T. (1803). *Common Sense*. Boston: J.M. Dunham.
- 298 Brimelow, P. (1995). *Alien Nation: Common Sense about America's Immigration Disaster*. New York: Random House.
- 299 NAAWP News (1988). #48. quotes from the New Orleans Times-Picayune.
- 300 NAAWP News (1988). #48.
- 301 Ehrlich, P. (1968). *The Population Bomb*. New York: Valentine Books.
- 302 Friedan, Betty Naomi Goldstein (1984). *The Feminine Mystique* (reissue edition). New York: Dell Publishing. p. 22.
- 303 Moir, Anne & Jessel, David (1989). *Brain Sex*. New York: Dell Publishing. p. 127.
- 304 U.S. News and World Report (1995). His Brain, Her Brain. Feb. 27. p. 27.
- 305 Flor, Henry P. (1979). Gender, Hemispheric Specialization and Psychopatology. *Social Science and Medicine*. 12b. p. 155-62.
- 306 LIFE (1998). Were You Born That Way? April, p. 39.
- 307 Moir, Anne & Jessel, David (1989). *Brain Sex*. New York: Dell Publishing. p. 42.
- 308 Inglis, J. and Lawson, S. (1981). Sex Differences in the Effects of Unilateral Brain Damage on Intelligence. *Science*. Vol. 212. p. 693-95.
- 309 Witleson, S.F. (1985). The Brain Connection: The Corpus Callosum Is Larger in Left Handers. *Science*. Vol. 229. p. 65-68.

- 310 De Lacoste-Utamsing, C. and Holloway, R.L. (1982). Sexual Dimorphism in the Human Corpus Callosum. *Science*. Vol. 216. p. 1431-32.
- 311 Moir & Jessel. p. 47-49.
- 312 Jensen, Arthur R. (1980). *Bias in Mental Testing*. New York: Free Press. p. 625-627.
- 313 Benbow, C.P. & Benbow, R.M. (1984). Biological correlates of high mathematical reasoning ability. *Progress in Brain Research*. Vol. 61. De Vries, G.J. et. al. (eds.). Elsevier, Amsterdam. p. 469-90.
- 314 Moir & Jessel. p. 47-49.
- 315 Maccoby, E. & Jacklyn, N. (1975). *The Psychology of Sex Differences*. Stanford University Press.
- 316 Moir & Jessel. p. 17.
- 317 McGuiness, D. (1985). *When Children Don't Learn*. New York: Basic Books.
- 318 Benbow, C.P. & Benbow, R.M. (1984). Biological correlates of high mathematical reasoning ability. *Progress in Brain Research*. Vol. 61. De Vries, G.J. et. al. (eds.). Elsevier, Amsterdam.
- 319 American Health (1993). *The Gay Debate: Is homosexuality a matter of choice or chance?* March. p. 70.
- 320 Archer, J. (1976). Biological explanations of psychological sex differences. *Exploring Sex Differences*. Lloyd, B. & Archer, J. (eds.). London: Academic Press. p. 241-65.
- 321 Wilson, Glenn (1992). *The Great Sex Divide*. Washington, DC: Scott-Townsend. p. 26-7, 73-6.
- 322 Durden-Smith, J. & De Simone, D. (1983). *Birth of Your Sexual Identity*. *Science Digest*. Sept. p. 86-88.
- 323 Moir & Jessel. p. 24-25.
- 324 Wilson, p. 32.
- 325 Gorski, R.A. (1987). *Sex Differences in the Rodent Brain: Their Nature and Origin. Masculinity and Femininity*. Reinisch, J.M. et. al. (eds.). Oxford University Press. p. 37-67.
- 326 Leiberburg, I. et. al. (1979). Sex Differences in Serum Testosterone and in Exchangeable Brain Cell Nuclear Estradiol during the Neonatal Period in Rats. *Brain Research*. Vol. 178. p. 207-12.
- 327 Goy, R.W. & McEwen, B.S. (1980). *Sexual Differentiation of the Brain*. Cambridge, Massachusetts: Massachusetts Institute of Technology Press.
- 328 Ehrhardt, A.A. & Baker, S. (1974). Fetal Androgens, Human Central Nervous System Differentiation and Behaviour Sex Differences. *Sex Differences in Behaviour*. Friedman, R.C. et. al. (eds.). New York: John Wiley & Sons. p. 33-51.
- 329 Ehrhardt, A.A. & Meyer-Bahlburg, H.F.L. (1979). Prenatal Sex Hormones and the Developing Brain. *Annual Review Med*. Vol. 30. p. 417-30.
- 330 Money, J.et. al. (1955). *An Examination of Some Basic Sexual Concepts: The Evidence of Human Hermaphroditism*. Baltimore: John Hopkins Hospital. Vol. 97. p. 301-19.
- 331 New York Times (1997). *Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails*. March 14.
- 332 New York Times (1997). *Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails*.
- 333 New York Times (1997). *Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails*.
- 334 Berg, I. et. al. (1963). Change of Assigned Sex at Puberty. *Lancet*. Dec. 7. p. 1216-18.
- 335 New York Times (1997). *Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails*. March 14.
- 336 Dörner, G. (1985). Sex-Specific Gonadotrophin Secretion, Sexual Orientation and Gender Role Behavior. *Endocrinologie*, 86 August 00 1-6.



- 337 Dörner, G. (1979). Hormones and Sexual Differentiation of the Brain. Sex, Hormones and Behavior. CIBA Foundation Symposium 62. Amsterdam: Excerpta Medica.
- 338 Moir, Anne & Jessel, David (1989). Brain Sex. New York: Dell Publishing. Cited within.
- 339 Ward, I.L. (1974). Sexual Behaviour Differentiation: Prenatal Hormonal and Environmental Control. Sex Differences in Behavior. Friedman, R.C. et. al. (eds.). New York: John Wiley & Sons. p. 3-17.
- 340 Atlantic Monthly (1993). Homosexuality and Biology. March.
- 341 The Washington Blade (1993). X Marks the Spot? July 16. p. 1.
- 342 Insight (1994). Family Research Council: Taxpayer Funded Gay-Science or Legitimate Cancer Research? Feb.
- 343 Socarides, Charles W. (1995). Homosexuality: A Freedom too Far. Phoenix: Adam Margrave Books.
- 344 American Psychiatric Association (1994). Fact Sheet. Sept.
- 345 Frank, Barney (1996). Why Party Politics Matters. The Harvard Gay & Lesbian Review. Spring.
- 346 Dallas Morning News (1995). Studying Sexes' Brain Differences a Sensitive Area. March 5. p. 12A.
- 347 Wilson (1992). p. 101-111.
- 348 Moyer, K.E. (1987). Violence and Aggression: A Psychological Perspective. New York: Paragon House.
- 349 Langevin, R. (ed.) (1985). Erotic Preference, Gender Identity and Aggression in Men: New Research Studies. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.
- 350 Comfort, A. (1987). Deviation and Variation. Variant Sexuality: Research and Theory. Wilson, G. (ed.). London: Croom Helm. p. 1-20.
- 351 McGuiness, D. (1976). Sex Differences in Organization, Perception and Cognition. Exploring Sex Differences. Lloyd, B. & Archer, J. (eds.). London: Academic Press. p. 123-55.
- 352 Hutt, C. (1975). Neuroendocrinological, Behavioral and Intellectual Differentiation in Human Development. Gender Differences: Their Ontogeny and Significance. Outsted, C. & Taylor, D. (eds.). London: Churchill Livingstone. p. 73-121.
- 353 Garai, J.E. & Scheinfeld, A. (1968). Sex Differences in Mental and Behavioural Traits. Genetic Psychology Monographs. Vol. 77. p. 169-299.
- 354 Gaulin, S.J.C. et. al. (1986). Sex Differences in Spatial Ability: An Evolutionary Hypothesis and Test. The American Naturalist. Vol. 127. no. 1. Jan. p. 74-88.
- 355 Hoyenga, K.B. & Hoyenga, K. (1980). Sex Differences. Boston: Little Brown and Company.
- 356 Prince, Melissa Weaver (1988). The Fate of European Women. A popular Monograph circulated on the Internet.
- 357 United Nations International Report on Female Circumcision. New York: United Nations.
- 358 New York Times (1997). March 14.
- 359 Cancian, F.M. (1985). Gender Politics: Love and Power in the Private and Public Spheres. Gender and the Life Course. Rossi, A.S. (ed.). New York: Aldine. p. 235-64.
- 360 Symons, D. (1979). The Evolution of Human Sexuality. Oxford University Press.
- 361 Reinisch, J.M. et. al. (eds.) (1978). Masculinity and Femininity. The Kinsey Institute Series. Oxford University Press.
- 362 Wilson, G.D. & Nias, D.K.B. (1976). Love's Mysteries: The Psychology of Sexual Attraction. London: Open Books. p. 131.
- 363 Wilson, Glenn (1992). The Great Sex Divide. Washington, DC: Scott-Townsend.

- 364 Pendell, Elmer (1967). *Sex Versus Civilization*. Los Angeles: Noontide Press.  
p. 171.
- 365 McGill, Bryant H. (1997). *Equality of the Sexes*. Monograph.

## CUPRINS

1. Rasă și rațiune 3

2. O chestiune de inteligență 12

Ce este I.Q.? – Cum se corelează I.Q.-ul cu succesul în viață?

3. Ereditate sau mediu? 18

Studiile asupra gemenilor – Creierul și inteligența – Ego și I.Q.

4. Rasă și inteligență 27

Sunt testele mintale subiective în defavoarea negrilor? – I.Q.-ul negrilor este sensibil mai scăzut, dar... – Rezultatele negative ale ignorării diferențelor rasiale – Studiul Scarr – Studiile asupra I.Q. în Africa – Tentative de a refuta semnificația rasei – Un subiect interzis – Ce sunt prejudecățile?

5. Rădăcinile diferențelor rasiale 42

Creierul albilor și cel al negrilor: fapte concrete – Replierea egalitarismului rasial

6. Evoluția raselor 52

Diferențele rasiale de personalitate – Realitatea rasei – Evoluția raselor – Efectul climei asupra evoluției rasiale – Configurații familiale ale europenilor și africanilor – Agresivitatea ca strategie de reproducere – Manifestări fizice – Originile inteligenței superioare – Bătălia moral-religioasă – Scara evolutivă – De la teama de dispariție la visele paradisului – Marele Paradox

7. Istoria raselor 87

Rasă și rațiune

8. Rasă și societate 107

Criminalitatea de culoare – Argumentele false ale egalitariștilor – Integrarea învățământului – Drepturile civile ale albilor? – Integrarea locativă – Subclasa de culoare a asistenței sociale – Disoluția familiei de culoare – Acțiunea afirmativă – Imoralitatea acțiunii afirmative – Explicația evoluționistă – Etica rasială a indivizilor – și a grupurilor – Standarde duble

9. Marea de culoare 154

Invazia străinilor – Rate ale natalității și politici rasiale – Rasă, emigrare și mediu ambiant – Ce este o națiune?

10. Sex și societate 173

Iat-o pe Jane – Sexul cerebral – XY, XX – Doar o parte din povestea sexului – John care a devenit Joan care a devenit John – Originile homosexualității – Viitorul homosexualității – Diferențele sexuale inerente – Femeile și politica rasială – Femeile și nașterea copiilor – Femeile în cadrul forțelor de muncă – Sexul și căsătoria

Anexă: Va îndrăzni America să se întrebe DE CE? 197

(Articol din 15 septembrie 2001, după atacurile teroriste asupra Statelor Unite, din data de 11 septembrie 2001)